

Bản sắc thực nữ

Lời mở đầu

Chương 1: Rung Động Không Bằng Hành Động

Chương 2: Hành Động Nhưng Đừng Kích Động

Chương 3: Nói Dối Đến Cùng

Chương 4: Đàn Ông Điều Yêu Loài Cáo

Chương 5: Không Trở Thành Hoa Khôi Thì Làm Một Loài Hoa Dại

Chương 6: Quên Đi Hình Tượng, Quyết Đấu Một Phen

Chương 7: Che Đậy Cuộc Sống Buông Thả

Chương 8: Không Bao Giờ Nói " Yêu Anh Nhiều Lắm"

Chương 9: Khi Cần Thì Sẽ Ra Tay

Chương 10: Biết Yêu Bản Thân, Mới Biết Yêu Người Khác

Chương 11: Phải Theo Đuổi Anh Ấy Như Sao Băng

Bản sắc thực nữ

Tác giả: **Tiên Chanh**

Thể loại: **Truyện Teen**

Ebook by Truyen368.com

Là " thực nữ" đâu có nghĩa bạn phải thật yếu điệu dàu dàu Đôi khi... Một Trương Tĩnh Chi nhí nhảnh , ngây thơ lại có phần ngốc nghếch đáng yêu Một Tiêu Tiêu thông minh, xinh đẹp, với lối sống hiện đại, phóng khoáng và có chút buông thả Một Sở Dương mạnh mẽ, bản tính như một trang nam tử Lại chính là những " thực nữ" tạo nên " bản sắc" đa màu của cuộc sống

-Chương 1: Rung Động Không Bằng Hành Động

Năm giờ kém năm chiều, Trương Tĩnh Chi ngồi trước bàn làm việc, bàn tay di con chuột trong tâm trạng không tập trung.

Cả nửa ngày cô cứ suy nghĩ mãi không biết tối nay nên đi ăn cơm với chàng trai nào? Hay là cứ hẹn với cả hai nhỉ? Trước hết, nói nói với chàng trai làm bên điện lực là tối nay mình phải làm thêm ca tối rồi tới gặp chàng trai làm bên ngành thương nghiệp, sau đó quay về ăn tối với chàng trai bên điện lực?

Suy nghĩ một lát, cô lại thấy như thế không ổn. Nhỡ bị phát hiện thì làm thế nào? Thành phố này quá nhỏ bé, cuối tuần trước, khi đi dạo phố, cô đã phải chạm trán với một cô bạn học hồi tiểu học tới bốn lần: lần thứ nhất là ở ngoài phố, lần thứ hai ở chợ, lần thứ ba ở cửa hàng ăn, lần thứ tư khó xử nhất là ở nhà vệ sinh. Mà điều đáng buồn là cô lại quên mất tên của người bạn ấy, vì thế chỉ còn biết gật đầu, mỉm cười gượng gạo và nói một vài câu băng qua, rồi cũng thấy buồn cho sự trôi qua quá nhanh của thời gian. Cho đến lần gặp nhau ở nhà vệ sinh thì ngay cả cô bạn ấy cũng không còn tìm ra lời nào để nói nữa nên đã hỏi cô: " Cậu cũng vào nhà vệ sinh à?"

"Thế nào gọi là" cũng vào nhà vệ sinh", có ai chỉ có đầu vào mà không có đầu ra đâu?", Trương Tĩnh Chi nghĩ bụng. Tất nhiên là cô không nói ra câu ấy, nên chỉ còn biết mỉm cười gượng gạo rồi gật đầu đáp "ừ".

Vừa về đến nhà, Trương Tĩnh Chi vội lật tung ngăn kéo bàn và tủ quần áo để tìm tấm ảnh chụp hồi tốt nghiệp, nhìn kỹ một hồi lâu mới nhận ra người bạn ấy, rồi sau đó kêu "À!" lên một tiếng rõ to khiến mẹ cô giật mình chạy vội ra khỏi bếp. Nhìn thấy cô con gái đang đứng ngây người trước bàn làm việc, mẹ cô vội hỏi, "Sao thế? Có chuyện gì vậy?".

Một lúc sau Trương Tĩnh Chi mới lẩm bẩm một câu rất không phục rằng, "Làm sao con nhóc ấy lại biến thành một cô gái xinh đẹp như thế được nhỉ?".

Cô lắc đầu, cố quay lại chuyện tối nay cuối cùng nên đi ăn với chàng trai nào.

Hai chàng trai ấy đều do đồng nghiệp giới thiệu. Đầu tiên là làm quen với chàng trai bên thương nghiệp. Sau mấy lần gặp mặt mà cô vẫn chẳng thấy có cảm giác gì, hình thức của người ấy không xấu nhưng cũng không thể nói là đẹp, cứ như miếng cánh gà, ăn thì không muốn vì chẳng có thịt, nhưng bỏ đi thì lại thấy tiếc. Sau đó một đồng nghiệp khác lại giới thiệu cho cô anh chàng làm bên điện lực, Theo lý mà nói, chưa cắt đứt hẳn với người trước thì không nên gặp gỡ người thứ hai. Nhưng Trương Tĩnh Chi lại cảm thấy việc đi gặp mặt chẳng khác gì chuyện mua vé xổ số , biết đâu lần này lại trúng thưởng lớn! Nghĩ thế nên cô vẫn cứ đi. Nhưng sau khi gặp xong, trở về cô lại thấy hối hận, cũng lại một miếng cánh gà mà thôi!

Bây giờ thì một hiện thực – hai miếng cánh gà ấy đang bày ra trước mặt cô. Trương Tĩnh Chi về bàn bạc với cha mẹ, muốn xem ý kiến của họ thế nào. Sau khi kể xong, cô hỏi cha mẹ, "Người nào có vẻ được hơn?".

Cha mẹ cô nhìn nhau, một hồi lâu cũng không ai lên tiếng.

“Cái anh làm bên thương nghiệp ấy không được đẹp trai lắm”, Trương Tinh Chi nói.

“Đàn ông đẹp trai thì có tác dụng gì!”, mẹ cô nói.

“Cái anh làm việc bên điện lực lại hơi thấp, khi đi với anh ta, đến giày cao gót con cũng không dám đi.”, Trương Tinh Chi lại nói.

“Đàn ông cao một mét bảy cùng không phải là thấp”, cha cô nói.

Bỗng nhiên Trương Tinh Chi hiểu ra, không quyết định được không phải do cô, đó là do di truyền của cha mẹ.

Vẫn đang phát phiền vì chuyện tối nay nên đi ăn với ai, cô vẫn giật mình vì một tiếng “Chào đồng chí”, ngẩng đầu lên thì thấy, một người đàn ông trung niên đang dán mặt vào kính nhìn cô, khuôn mặt tì vào kính bị biến dạng trông đến buồn cười.

“Có chuyện gì ạ?” Trương Tinh Chi mỉm cười hỏi.

“Tôi muốn gửi tấm séc này.” Người đàn ông nói, tay đẩy tấm séc vào.

Trương Tinh Chi đón tấm séc lên bàn đọc, bên trên đó rõ ràng viết “Gửi phòng nộp tiền học Ngân hàng Công thương”, thế mà ông ta lại mang đến chỗ cô!

“Đây không phải là séc của chỗ chúng tôi, anh phải sang bên Ngân hàng Công thương.” Trương Tinh Chi đưa trả lại.

“Đây không phải là Ngân hàng hay sao? Sao lại không nhận?” Người đàn ông đó vẫn hỏi lại.

Trương Tinh Chi không kiên nhẫn được thêm nữa, cô cố mỉm cười, đáp, “Tấm séc này của anh do bên Ngân hàng Công thương giải quyết. Anh ra khỏi cửa rẽ phải là tới”.

Người đàn ông lâu lâu bỏ đi, còn Trương Tinh Chi thì nguyệt ông ta một cái, khẽ nói, “Đúng là có vấn đề, đến cả ngân hàng cũng không phân biệt được!”.

Cậu Vương ngồi phía đối diện, nhô đầu lên khỏi bàn máy tính cười nói, “Này, chị có tức cũng chớ có nhằm đầu người khác mà trút như vậy!” Cần thận kéo Trường phòng bắt gặp là mắt toi tiền thưởng đấy. Sao, vẫn chưa giải quyết mâu thuẫn à? Chọn miếng cánh gà nào rồi?”.

“Phải gió nhà cậu! Đừng có mà trêu tôi, sẽ có người trị cậu đấy! Thế đã mua cái túi xách mà bạn gái cậu yêu cầu chưa?”, Trương Tinh Chi hỏi.

Nụ cười đang nở trên môi Tiểu Vương lập tức biến mất, “Một cái túi mà đòi tận tám ngàn, cô ấy đâu có muốn chiếc túi ấy, mà muốn tôi phải bán thân thì đúng hơn!”.

Trương Tinh Chi phì cười, mắt lén nhìn trường phòng đang từ phía ngoài bước vào, cô vội ngồi ngay ngắn lại.

Đầu tranh suốt cả buổi chiều, Trương Tinh Chi quyết định, lúc đầu đành phải bắt cả hai tay vậy. Tối nay tạm thời gác chuyện với anh chàng điện lực. Để tránh các đồng nghiệp nghe thấy, cô rời khỏi bàn làm việc, tới góc sảnh lấy điện thoại ra, tay vừa bấm số vừa tự nhủ, “Đừng căng thẳng, đừng căng thẳng, nói dối một chút cũng chẳng sao, cứ coi như mình phải làm thêm ca thật!”.

Đúng lúc ấy thì nghe tiếng của người ở đầu dây bên kia.

“A lô, chào anh, em là Trương Tinh Chi đây. Tối nay em phải làm thêm ca. Vâng, đúng ạ, tối nay em không thể cùng đi ăn tối với anh được.” Trương Tinh Chi cố nén tiếng sao cho giọng nói thật mềm mại, dịu dàng.

“Không sao, anh chờ em là được mà!” Anh chàng điện lực tỏ ra rất thông cảm.

“Không cần phải chờ em đâu, để hôm khác cũng được ạ. Chắc là em phải làm đến muộn”, cô vội từ chối.

“Thế thì để tối anh tới đón em, sau đó chúng ta sẽ đi ăn.”

Mỗi khi cuống, Trương Tinh Chi thường hay ăn nói lấp bắp. Làm sao có thể để anh ta tới đón được, như thế thì chỉ có hồng bé!
“Không... không, không cần đâu!”.

“Không được, em là con gái, đi một mình như thế nguy hiểm lắm, để anh đến đón em. Đến giờ, em cứ gọi điện cho anh là được.” Nói xong câu ấy, anh chàng kia tắt ngay máy khiến Trương Tinh Chi tức phát điên lên.

“Đồ khi!” Cô bật chửi thành tiếng, khiến người đàn ông lạ đang ngồi nghỉ ở chiếc ghế bên cạnh ngược mắt nhìn cô ngạc nhiên, lúc ấy cô mới chợt nghĩ mình đã nói to, cô đỏ mặt cúi đầu trở về bàn làm việc.

Cả bữa ăn, Trương Tinh Chi cứ nghĩ mãi chuyện làm thế nào để quay về cơ quan làm thêm, thế nên hầu như cô không biết anh chàng thương nghiệp kia đã nói gì và cũng chẳng hề chú tâm gì tới anh ta

“Sao thế? sao trông em có vẻ thần thờ thế?” Anh chàng thương nghiệp hỏi với vẻ rất quan tâm

”Sao ạ ?” Trương Tĩnh Chi ngẩng đầu lên hỏi lại. Anh chàng thương nghiệp vẫn không phật lòng vì sự thiếu tập trung của cô ,kiên nhẫn nhắc lại câu hỏi

“À , không có chuyện gì đâu ạ”.Hôm nay cơ quan em có rất nhiều việc ,em hơi mệt một chút thôi “.Trương Tĩnh Chi vội giải thích .

“Thế thì để anh đưa em về ,nếu em mệt thì nên đi nghỉ sớm một chút “.Anh chàng thương nghiệp nói bằng giọng săn sóc , rồi đứng dậy thanh toán .

Trời ạ !Trương Tĩnh Chi kêu thầm. Anh ta đòi đưa mình về nhà .Nhà mình ở phía Bắc thành phố, còn cơ quan thì ở phía Nam , anh ta đưa mình về rồi mình lại phải lên quay lại cơ quan , như thế có mà thần kinh!

Trương Tĩnh Chi giậm chân ,tiếng giậm chân hơi mạnh khiến cô đau đến mức nhăn cả mặt .Cô đứng dậy ,vì mãi chăm chú nhìn xuống bàn chân bị đau nên đã va phải một người đi ngược chiều ,cô buột miệng chửi “Đồ chết tiệt!”

Người kia vừa cất tiếng xin lỗi ,nhưng nghe thấy câu “Đồ chết tiệt!” thì ngậy người và cứ nhìn cô chằm chằm

Trương Tĩnh Chi ngẩng đầu nhìn lên ,cảm thấy người kia có gì đó rất quen .Đúng lúc anh chàng thương nghiệp cũng đã thanh toán xong và quay trở lại ,thấy cô và người đàn ông cao lớn kia đang đứng nhìn nhau ,không hiểu chuyện gì nên vội hỏi “Sao thế ?Có chuyện gì vậy?”

“Không sao đâu ,chẳng may va vào nhau thôi ạ”.Trương Tĩnh Chi lấy lại giọng thờ thễ .”Chúng ta đi thôi”.vừa nói cô vừa lôi anh chàng thương nghiệp cùng bước ra ngoài .Khi ra tới cửa ,cô quay đầu lại nhìn ,thì thấy người đàn ông kia vẫn đứng nguyên tại chỗ nhìn cô với nụ cười chưa tắt hẳn trên môi.

Trương Tĩnh Chi chợt nhớ ra người đàn ông ban nãy chính là người đàn ông ban chiều đã nghe thấy cuộc điện thoại của cô ở chỗ làm việc

Xe dừng lại trước cổng ,Tĩnh Chi xuống xe và dịu dàng nói với anh chàng thương nghiệp ,”Cảm ơn anh đã đưa em về .Anh về đi”

“Em cứ vào nhà trước đi .Chờ em vào nhà rồi anh sẽ đi “

” không ,anh cứ lên xe đi đã ,để em nhìn thấy anh về xong ,em sẽ vào nhà “Trương Tĩnh Chi kiên trì mỉm cười!

Cuối cùng thì anh chàng thương nghiệp đành phải chịu thua cô và lên xe đi về

Trương Tĩnh Chi nhìn theo bóng chiếc xe khuất dần ở phía cuối đường ,vội vẫy 1 chiếc taxi “Hãy chở tôi đến Đại lộ phía Nam “cô nói và ngồi vào ghế sau .Mệt quá ,một lúc bắt cá 2 tay quả là không dễ dàng chút nào!Ai đó đã nói không sai ,bắt cá hai tay cũng là cả một nghệ thuật!

Khi tới trước cổng cơ quan ,Trương Tĩnh Chi rút điện thoại ra gọi cho anh chàng điện lực

“alô em hết giờ làm rồi”

Thứ 2 vừa tới cơ quan Trương Tĩnh Chi đã hắt hơi ầm ĩ .Khi cô hắt hơi tới cái thứ 28 thì cậu Vương ngồi bàn đối diện không thể chịu được nữa bèn nói “Người đẹp ơi ,chị làm sao thế ?”

“tôi bị cảm rồi “Trương Tĩnh Chi vừa nói vừa xì mũi .Tối thứ 6 .vừa về đến nhà cô lập tức bị cảm ,chắc chắn là bị nhiễm lạnh khi đứng trước cổng cơ quan rồi

“2 miếng cánh gà ấy thế nào rồi ?

“Vẫn thế thôi ,vẫn chưa quyết định được sẽ chọn ai” Trương Tĩnh Chi đáp

“Hãy cố kiên trì đi nhé người đẹp .Chị không được bỏ qua đâu đấy phải kiên trì đi gặp mặt ,biết đâu lần sau lại vớ được miếng đùi gà lớn hơn !”Tiểu Vương đùa

Trương Tĩnh Chi rút ấy tờ giấy ăn ra sức lau nước mũi .Đùi gà đùi giếc gì ,hai cái cánh gà cũng đủ làm cô mệt chết đi được. đúng lúc cô đang thấy vô cùng khổ sở thì tiếng chuông điện thoại vang lên

Trương Tĩnh Chi đáp bằng giọng phổ thông chuẩn mực “Alô”

“Alô xin cho tôi gặp cô Trương Tĩnh Chi “Giọng của một người phụ nữ

“Vâng tôi đây”

“Trương Tĩnh Chi mình đây mà !”Giọng của người đầu dây bên kia bỗng cất cao ‘khiến cô vội đưa cái ống nghe ra xa tai ,nước mũi lại chảy xuống ròng ròng ,cô lại vội rút 1 tờ khăn giấy ra

“Nhận ra chưa ?mình là Giang Tiểu Nhược đây mà”

Giang Tiểu Nhược !Trương Tĩnh Chi cố lục tìm trong trí nhớ 1hồi sau mới nhớ ra ,đó chính là người bạn tiểu học mà cô gặp lại bốn lần

hôm trước

“nhận ra rồi “Trương Tinh Chi vội nói cố giữ cho tai khỏi bị giọng nói của cô bạn ở đầu dây bên kia làm cho ù đặc:”Có chuyện gì thế .Tiểu Nhược?”

“Không có chuyện gì .Buổi tối cậu có rỗi không ?Bon mình gặp nhau 1 chút đi.Minh có mấy người bạn ,mọi người muốn đi chơi với nhau 1 lúc ” Giang Tiểu Nhược nói với giọng rất vui,giọng cô cứ liến thoắng như bắn súng liên thanh

“Minh...” Trương Tinh chi đang định tìm cớ từ chối thì bị Giang Tiểu Nhược chặn lại

“Minh cái gì mà mình!cứ như thế nhé .8h ở quán Dạ Minh Châu trên đường Tây Tuyền ,chúng ta sẽ đi hát karaoke.Cậu nhất định phải tới đây ,không cần phải giữ kẽ đâu ,Thôi bây giờ mình có việc phải đi buổi tối gặp lại nhé.Chào”

Trương Tinh Chi vẫn còn chưa kịp sực tỉnh khỏi tràng liên thanh ấy thì ở đầu dây bên kia đã nghe thấy tiếng gác máy

Bộ dạng mình thế này mà đi hát karaoke được hay sao?Một tràng hắt hơi nữa lại bắt đầu

Buổi tối sau khi ăn cơm xong .Trương Tinh Chi vội vàng sửa soạn áo quần .Bây giờ tuy không hắt hơi nữa nhưng nước mũi thì cứ chảy ròng ròng Trag điểm xong ,vừa định ra khỏi cửa ti cũng là lúc mẹ cô dọn dẹp xong từ nhà bếp đi ra thấy Tinh Chi ăn mặc phong phanh liền nói “trời lạnh này con định đi đâu mà ăn mặc phong phanh thế ?”

“con có hẹn với bạn “

“bạn trai hay bạn gái?”

“Cái ạ “Tinh Chi nói xong thì bước ra ngoài

Mẹ cô lẩm bẩm phía sau “con bé này ,sao lại nói như vậy !sao không gọi người ta lại là bạn gái mà lại bảo là ‘Cái’

Vừa đẩy cánh cửa phòng karaoke, Trương Tinh Chi đã nghe thấy tiếng hát như gào diếc cả tai. Cô cố đưa mắt tìm Giang Tiểu Nhược dưới ánh đèn mờ mờ. Trong phòng có khoảng chục người vừa nam vừa nữ, một anh chàng đẹp trai và một người đang thi nhau hét vào micro. Trương Tinh Chi đang căng mắt nhìn thì thấy tiếng gọi the thé của Giang Tiểu Nhược, cô ta đang thò cái đầu tóc ngắn kiêu mi xào ra và giơ tay vẫy cô.

“Bạn học của tôi, Trương Tinh Chi!” Giang Tiểu Nhược hét lên. Mọi người trong phòng đều mỉm cười và gật đầu với Trương Tinh Chi. Cô ngồi xuống bên cạnh Giang Tiểu Nhược và bắt đầu lặng lẽ quan sát những người xung quanh: ngồi phía bên kia Giang Tiểu Nhược là một anh chàng khoảng hơn hai mươi tuổi, trông khá bảnh trai, xem có vẻ rất thân mật với Giang Tiểu Nhược. Trương Tinh Chi chợt nhớ tới người ngồi cùng bàn với Giang Tiểu Nhược hồi còn nhỏ, các bạn trong lớp thường trêu chọc hai người ấy, cậu bạn trai ấy tên là gì nhỉ? Quên mất rồi. Chỉ nhớ rằng, chưa bao giờ cậu ấy khỏi bệnh cảm, vì lúc nào mũi cũng thò lò.

Con người ta một khi đã trở nên xinh đẹp thì những người bạn mà họ chơi cũng sẽ đẹp lên theo, Trương Tinh Chi nghĩ thầm trong lòng.

Cô tiếp tục quan sát những người bên cạnh. Khi ánh mắt cô lướt tới người thứ năm thì chợt thấy trái tim mình thối lại rồi sau đó đập liên hồi. Cô nghĩ, cuối cùng cũng tìm ra được miếng dùi gà mà bấy lâu nay mình chờ đợi.

Đó là một chàng trai trông rất phong độ, rất giống với ngôi sao điện ảnh của Hồng Kông Ngô Ngạn Tổ , chỉ cần nhìn nghiêng khuôn mặt ấy, Trương Tinh Chi đã đổ gục hoàn toàn trước anh ta rồi.

Trương Tinh Chi đưa tay rút một tờ giấy lau nước mũi rồi khế đập vào Giang Tiểu Nhược hỏi, ” Tất cả bọn họ đều là bạn của cậu à?”.

Giang Tiểu Nhược đang vươn cổ ra tranh luận với một cô bạn khác, nghe thấy thế liền quay đầu lại hỏi, ” Chuyện gì thế hả, bà chị ?”

Mặc dù Trương Tinh Chi rất muốn giữ hình ảnh của một thực nữ, nhưng ồn ào thế này có muốn thỏ thẻ cũng không được, nên cô cao giọng hỏi, ” Cậu lấy đâu ra mà lảm bảm thế?”

Giang Tiểu Nhược thè lưỡi ra cười với cô, nói với vẻ đắc ý. ” Tất cả đều là anh chị em của tớ đấy!”

Trương Tinh Chi nghĩ, tớ cần quái gì biết họ là gì với cậu, bây giờ điều quan trọng nhất là tìm cách bắt chuyện với anh chàng đẹp trai kia. Cô chỉ có cách tìm hiểu người ấy qua Giang Tiểu Nhược mà thôi. Cứ theo tính cách của Trương Tinh Chi thì dù có chết cô cũng không chịu thể hiện ra mặt rằng mình thích chàng trai kia, cô luôn được xếp vào dạng kiêu kỳ, mặc dù rất muốn làm quen với anh chàng ấy ngay lập tức nhưng nếu bắt chuyện một cách lộ liễu thì quả là mất thể diện.

Giang Tiểu Nhược không hề biết tâm trạng Trương Tinh Chi lúc này, cô cứ lác lác theo tiếng nhạc, thỉnh thoảng lại gào lên một vài câu cũng với người khác, sau đó lại lác lác người một cách rất say sưa.

Trương Tinh Chi rất giận, cô cảm thấy Giang Tiểu Nhược đã không làm tròn trách nhiệm của một người bạn, lẽ ra cô ấy phải giới thiệu từng người bạn của mình cho Trương Tinh Chi và giới thiệu Trương Tinh Chi với bọn họ. Nếu như thế thì ít nhất cô cũng biết được anh chàng bảnh trai kia tên là gì.

Nhìn cái đầu lác lác của Giang Tiểu Nhược, Trương Tinh Chi cảm thấy rất kích động , cô rất muốn bóp chặt cái cổ ấy, sau đó nói với cô

ta rằng, " Mau nói cho mình biết, anh chàng bảnh trai ấy là ai? Tên là gì? Đã có vợ chưa?"

Tất nhiên đó chỉ là suy nghĩ mà thôi, thực tế cô vẫn chỉ ngồi yên bất lực, thi thoảng lại đưa mắt nhìn anh chàng bảnh trai kia với vẻ cảm mến ra mặt.

Anh chàng bảnh trai ấy vẫn không để ý chút nào tới sự có mặt của Trương Tinh Chi, anh ta chăm chăm nhìn lên màn hình và lắng nghe tiếng hát. Gương mặt của anh ta rất bình thản, dường như tất cả những gì ồn ào xung quanh đều không ảnh hưởng tới anh ta, dù chỉ một chút, thậm chí trên nét mặt còn có vẻ cô đơn và hơi u buồn

Trương Tinh Chi cứ ngồi với vẻ điềm đạm và lén quan sát anh chàng đó như vậy. Nhìn vẻ u buồn của anh ta, trong lòng cô bỗng nhiên cũng cảm thấy rưng rưng, như thể nỗi u buồn của anh ta cũng chính là của cô vậy – cảm giác này cô chưa hề thấy bao giờ. Chết rồi! Cô nghĩ, phen này chắc chắn là vỡ trận rồi, mình đã yêu ngay cái anh chàng chưa hề biết tên họ này mất rồi!

Trong cơn mắt của Trương Tinh Chi, anh chàng bảnh trai đã hóa thân thành miếng đùi gà ngon tuyệt. Tất cả những gì xung quanh dường như không còn tồn tại nữa, cô quên cả Giang Tiểu Nhược đang ngồi bên cạnh, quên tất cả những chàng trai cô gái đang ồn ào, thậm chí quên cả dòng nước mũi đang từ từ chảy xuống.

" Đừng có nhìn, nước mũi chảy xuống kia, lau đi đi!". Một người vỗ nhẹ vào vai của Trương Tinh Chi kéo cô quay trở lại với căn phòng ồn ào.

Một cánh tay dài vươn tới trước mặt Trương Tinh Chi, trong tay là một tờ giấy ăn.

Trương Tinh Chi bỗng phát hiện ra, dòng nước mũi sắp chảy xuống môi. Phát hiện ày và tờ giấy ăn trước mặt khiến cô lập tức thấy rất xấu hổ, cô vội lấy tờ giấy đưa lên mũi.

Mặt đỏ bừng lên, cô nhìn về phía cánh tay đưa ra, rồi lập tức ngượng ra, câu " cảm ơn" vẫn còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng. Dưới ánh đèn mờ ảo, cô nhìn thấy một khuôn mặt có nụ cười hết sức kỳ quái, và một đôi mắt mang đầy vẻ trêu chọc. Giây phút ấy, cô hiểu ra thế nào là " trái đất tròn".

Uông Dụ Hàm mỉm cười nhìn cô gái trước mặt đầy thích thú. Từ lúc cô bước vào, anh đã nhận ra cô. Cô khiến cho anh cảm thấy rất mơ hồ. Nhìn cách ăn mặc của cô, có thể thấy đó là một cô gái hiện thực tiêu biểu: mái tóc dài buông xuống bờ vai, một chiếc áo len đơn giản kết hợp với một chiếc váy dài nhã nhặn khiến cho dáng người càng thêm thanh mảnh. Kể từ lúc vào, hầu như cô không nói câu gì mà chỉ mỉm cười dịu dàng với tất cả mọi người, rồi sau đó yên lặng, bỏ ngoài tai tất cả sự ồn ào náo nhiệt xung quanh.

Nhưng Uông Dụ Hàm cảm thấy lời mờ ràng, đó không phải là cô thực sự. Bởi vì trong một ngày anh đã nghe tới hai lần những lời thề thốt ra từ miệng của cô " thực nữ " này. Mang tâm trạng tò mò muốn tìm hiểu cho rõ ràng, Uông Dụ Hàm ngồi xuống bên cạnh cô và sau đó thì phát hiện ra cô đang nhìn Dương Lôi với vẻ si mê, đến nỗi nước miếng trực chảy ra. Điều đó càng khiến Uông Dụ Hàm buồn cười hơn cả là, nước miếng của cô chưa chảy ra, nhưng nước mũi thì rõ ràng là sắp chảy xuống miệng rồi !

Chưa bao giờ Trương Tinh Chi lại thấy người ngừng như vậy, ngay cả lần đại dâm hồi trung học cũng không làm cho cô đỏ mặt đến thế. Nhìn cái vẻ cười cười của Uông Dụ Hàm, Trương Tinh Chi thực sự rất muốn giẫm chân lên khuôn mặt đó. Nhưng đứng là chỉ nghĩ trong bụng mà thôi. Chính vì vậy, cô chần chừ đôi chút tâm trạng cũng như vẻ thể hiện bên ngoài của mình, rồi mỉm cười với vẻ cực kỳ đoan trang, nói , " Cảm ơn !".

"Thề giới này thật nhỏ bé phải không?" Uông Dụ Hàm mỉm cười nói.

Nhưng tiếng nhạc quả thực rất to, một cô gái đang gào lên một bài nhạc Rock, Trương Tinh Chi nhìn Uông Dụ Hàm với vẻ ngơ ngác, hình như cô vẫn chưa nghe rõ anh nói gì

Uông Dụ Hàm bèn cao giọng nói như gào , " Chúng ta đã gặp nhau rồi, cô có nhớ không?"

Trương Tinh Chi vẫn mặt mày ngơ ngác.

"Tôi tên là Uông Dụ Hàm!" Lần này thì tiếng nói rất to của anh đã khiến cho mọi người giật mình, ngay cả cô gái đang gào như hét vào micro cũng phải ngưng lại, mười mấy con mắt đổ dồn về phía Uông Dụ Hàm, nhìn anh với ánh mắt ngạc nhiên.

Uông Dụ Hàm quay đầu lại thì thấy ánh mắt của Trương Tinh Chi lóe lên một thoáng ranh mãnh, anh bỗng ý thức được rằng, thực ra mình bị cô gái về thực nữ kia chơi một vố.

Trương Tinh Chi cô nén để không bật cười thành tiếng, sau đó nhìn Uông Dụ Hàm với ánh mắt như người vô tội, vẻ không hiểu có chuyện gì xảy ra. Thử xem anh ta sẽ phải xoay sở như thế nào! Ai bảo anh ta vừa làm cho mình xấu hổ như vậy.

Không ngờ Uông Dụ Hàm chỉ mỉm cười, sau đó xoa xoa tay, ý muốn nói mọi người cứ tiếp tục đi.

Trương Tinh Chi có phần hơi thất vọng, rồi quay đầu lại tiếp tục thưởng thức vẻ đẹp của anh chàng bảnh trai. Anh chàng ấy cũng đưa mắt về phía cô một lát, nhưng đáng tiếc cô lại không tóm được cơ hội ấy! Cô thấy vô cùng ân hận, đồng thời cứ rủa thầm anh chàng Uông Dụ Hàm đáng ghét. Nếu không có anh ta xen vào, có lẽ cô đã biết anh chàng bảnh trai kia tên là gì rồi.

Thời gian trôi qua rất chậm trong lúc Trương Tinh Chi nguyên rủa và cầu nguyện, cô cũng đã định từ bỏ, xem ra chỉ có thể từ từ tìm hiểu về anh chàng ấy qua Giang Tiểu Nhược mà thôi. Trong lúc Trương Tinh Chi đang thất vọng thì bỗng có ai đó gọi, " Dương Lôi, hát một bài đi..".

" Dương Lôi, không được ngồi nghe không như vậy, hát cho mọi người nghe một bài hát đi!"

Tất cả đều đổ dồn mắt về phía anh chàng bảnh trai. Trương Tinh Chi xúc động tới mức hai tay run cả lên. Thì ra anh ta tên là Dương Lôi, cái tên này mới kêu làm sao! Trương Tinh Chi nghĩ.

Dương Lôi thấy tất cả đều nói như vậy, biết là không thể trốn được nữa, đành bảo cô gái nhạc Rock chọn cho mình bài Đồng thoại. Nói thực lòng, anh ta hát không lấy gì làm hay , nhưng Trương Tinh Chi lại thấy đó đúng là một giọng trời cho, chất giọng khàn khàn đã khiến cô say mê. Cô nghĩ, có lẽ đây đích thực là miếng đùi gà mà cô tìm kiếm bấy lâu nay.

Mãi tới cho khi về nhà, Trương Tinh Chi vẫn cứ mê mẩn với niềm vui tìm thấy " chiếc đùi gà" , đến nỗi những lời căn dặn của mẹ, cô cũng thấy thật đáng yêu.

Cô nằm trên giường trần trọc mãi mà không sao ngủ được, với tay lấy chiếc đồng hồ nhìn thì đã là hơn một giờ. Chẳng còn cách nào khác, cô lấy điện thoại, nằm sấp xuống giường bấm số của người bạn thân nhất. Chuông reo một hồi lâu mới thấy có người nhấc máy.

" A lô", đầu bên kia vọng lại một giọng nói uể oải khàn khàn.

" Tiêu Tiêu, là mình đây, Trương Tinh Chi đây!"

" Này mình xin cậu đấy. Cậu không thấy là gọi điện cho người khác vào lúc một giờ đêm là vấn đề liên quan tới nhân phẩm hay sao?" bên kia là một giọng nói không vui.

" Thôi đi! Ai mà chả biết sinh hoạt của cậu loạn như thế nào, một giờ mà coi là muộn? Tớ có chuyện muốn nói với cậu!" Trong lòng Trương Tinh Chi nghĩ, ai mà chẳng biết cậu thế nào, lại còn dám nói bây giờ là muộn!

" Dù có thế nào cũng không được làm phiền đến giấc ngủ của người khác, mình đang rất bận!" Giọng nói ở đầu dây bên kia tỏ ra nôn nóng, kèm theo một tiếng cười rất trầm.

Đàn ông? Là tiếng cười của một người đàn ông! Trương Tinh Chi hơi sững sờ. Cô vội hỏi , " Tiêu Tiêu, đang có ai ở bên cạnh cậu đúng không?"

" Chứ còn gì nữa!" Tiêu Tiêu gắt , rồi quay lại nói , " Hãy lên tiếng để cô bạn em nghe thấy đi!".

Bên đầu dây kia truyền tới giọng nói đứt quãng của một người đàn ông rồi quay sang hỏi Tinh Chi, " Sao vậy, đêm hôm khuya khoắt cậu có việc gì mà gấp thế hả?"

" Ai bảo anh lên tiếng hả!" Tiêu Tiêu mắng anh ta rồi quay sang hỏi Tinh Chi, " Sao vậy, đêm hôm khuya khoắt cậu có việc gì mà gấp thế hả?"

" Tới nay.....tới nay mình đã gặp được một chàng trai bảnh trai." Trương Tinh Chi hạ giọng nói thì thầm.

Đầu dây bên kia im lặng một lát, sau đó là giọng bức tức của Tiêu Tiêu, " Thôi đi cô! Đêm hôm khuya khoắt thế này còn làm phiền người ta chỉ vì chuyện đó sao? Cô có còn là người không đấy? Đây là lần thứ hai mươi ba cô nói với tôi câu này rồi đấy. Thế còn hành động thì sao? Hãy để tôi thấy hành động của cô đi, Đừng nói với tôi nữa, đi mà nói với anh chàng bảnh trai của cô ấy!" Giọng của Tiêu Tiêu rất gay gắt, còn người đàn ông đứng bên cạnh đang vỗ về cô ấy

" Thôi nào cậu đừng có kích động như thế được không?"

" Được rồi, không kích động nữa. Mình còn có việc quan trọng hơn đây này, chiều mai mình sẽ tới tìm cậu, đến lúc ấy sẽ nói tiếp, được không?" Tiêu Tiêu cố nén bức tức, sau đó cúp máy cái " roẹt".

" Đúng là đồ chỉ nghĩ đến đàn ông! Thế mà lại còn nổi nói mình, cái người ở bên cạnh ấy có lẽ là người đàn ông thứ hai mươi tám của cậu rồi đấy!" Trương Tinh Chi lẩm bẩm, ném chiếc điện thoại lên bàn.

Nếu nói về Trương Tinh Chi và Tiêu Tiêu thì trong mười người cũng có đến tám người không thể tin rằng họ có thể là bạn của nhau. Ở trường, Trương Tinh Chi luôn được coi là một thực nữ tiêu chuẩn, lúc nào cô cũng rất nhã nhặn, chưa nói đã cười thẹn thùng, còn Tiêu Tiêu thì lại được coi là một cô gái phóng túng tiêu chuẩn, thay bạn trai còn nhanh hơn thay áo. Nói như vậy không có nghĩa là Trương Tinh Chi không thích các anh chàng bảnh trai. Cô thích nhưng thuộc nhóm người nén tình cảm trong lòng, còn Tiêu Tiêu ngược lại, cô thuộc nhóm người hành động. Trong khi Trương Tinh Chi vẫn còn đang nhìn các anh chàng bảnh trai và nhỏ nước miếng vì them thì Tiêu Tiêu đã bước những bước dài về phía họ. Câu châm ngôn của cô là " Anh có thích em không, nếu thích thì lại đây".

Thế mà hai con người có tính cách trái ngược hẳn nhau ấy lại trở thành những người bạn thân thiết. Nói theo cách nói của Tiêu Tiêu, chính là chữ " sắc" đã đưa hai con người ở hai chân trời ấy sát lại bên nhau, điểm khác biệt duy nhất là " tôi – Tiêu Tiêu là người phóng khoáng, còn Trương Tinh Chi là người nhốt mình trong sự thêm muốn". Khi nghe những lời này của Tiêu Tiêu, Trương Tinh Chi chỉ muốn xông tới xé cái miệng có đôi môi đỏ như hoa anh đào và đầy gợn cảm của Tiêu Tiêu. Nhưng cô đã nén lại và chỉ nhếch mép nở nụ cười càng dịu dàng, thuần khiết và thực nữ hơn.

Ở góc phố có một quán cà phê rất tao nhã, hôm nay khách ở đó không nhiều, chỉ có một số đôi tình nhân ngồi lác đác ở các góc khuất. Vì sao có thể nhận ra được họ chính là tình nhân của nhau chứ không phải vợ chồng? Thử nghĩ mà xem, có mấy đôi vợ chồng đã lấy nhau mà lại hẹn hò ở ngoài quán cà phê như vậy?

Trương Tinh Chi ngồi ở vị trí quan sát tường, một tay chống cằm, tay còn lại lắc lắc tách cà phê một cách lơ đãng. Chờ một hồi lâu, cô đưa tay xem đồng hồ, rồi ngao ngán thở dài, đã mười giờ mười lăm rồi mà Tiêu Tiêu vẫn chưa đến. Đến muộn hình như đã trở thành đặc quyền của các người đẹp!

Đang nghĩ đến đây thì cánh cửa kính bị đẩy ra, một cô gái trẻ trang điểm, ăn mặc rất mát mẻ bước vào, cô có đôi mắt tuyệt đẹp cũng với chiếc mũi cao thanh tú, đôi môi tuy hơi dày nhưng đỏ mọng, thêm vào đó là mái tóc uốn sóng to, buông dài nhưng càng làm tăng thêm vẻ mềm mại dịu dàng. Trông cô hiện đại nhưng không tầm thường, đẹp nhưng không tinh quái. Đặc biệt là chiếc váy bó sát người càng làm tôn thêm dáng người cao ráo mềm mại của cô, khiến cho tất cả những người có mặt trong phòng lúc đó đều đổ dồn mắt lại.

Những người phụ nữ thì nhìn cô bằng ánh mắt hâm mộ và ghen tỵ, đàn ông thì nhìn cô bằng ánh mắt bàng hoàng và thèm thuồng lộ rõ. Có cô gái còn thò tay dưới gầm bàn véo một cái, khiến chàng trai phải xuýt xoa vì đau, rồi sau đó đưa mắt nhìn cô gái đối diện với vẻ bất lực.

Tiêu Tiêu chú ý tới tất cả phản ứng của những người xung quanh, mỉm cười đắc ý và đưa mắt nhìn bốn phía, khi thấy Trương Tinh Chi ngồi trong góc, cô bước thẳng tới rồi ngồi xuống đối diện với Trương Tinh Chi. Người phục vụ trẻ tuổi đã chờ sẵn ở đó và bước đến.

" Cho tôi giống như cô ấy." Tiêu Tiêu nói với người phục vụ, rồi tươi cười nhìn Trương Tinh Chi, "Xin lỗi cô nương, tôi đã đến muộn". Giọng nói của cô không có vẻ gì là áy náy.

Trương Tinh Chi nguyệt Tiêu Tiêu một cái, lướt nhìn về ăn mặc, trang điểm rất phong tình của Tiêu Tiêu, hỏi, " Thưa người đẹp, hàng ngày cô cũng ăn mặc như thế này để đi làm sao?"

Tiêu Tiêu có vẻ không hiểu ý tứ của câu hỏi này, cô cúi đầu nhìn bộ quần áo tinh tế trên người, sau đó lại ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt như cười của Trương Tinh Chi, hỏi, " Rất nghiêm túc, nhưng có gì không ổn à? Những chỗ cần che kín đều không hở hang!".

Trương Tinh Chi vẫn không thèm để ý đến lời của Tiêu Tiêu, cô nhấp một ngụm cà phê rồi chậm rãi nói, " Minh thực sự khâm phục ông chủ của cậu đấy!".

Dường như Tiêu Tiêu bị câu nói bóng gió của Trương Tinh Chi làm cho bối rối, cô không hiểu vì sao bạn mình lại nói như vậy, cô đưa mắt nhìn Trương Tinh Chi về không hiểu.

Trương Tinh Chi nhìn Tiêu Tiêu với vẻ rất bình thản rồi nói từng tiếng một, " Bởi vì ông ý có thể ngày ngày đối diện với một thứ hoàn mỹ đến thế này mà không hề cậu xuống bàn làm việc ấy mà!".

Nghe câu này, Tiêu Tiêu sửng sốt trong giây lát, rồi sau đó nói bằng giọng rất nghiêm túc, " Làm sao cậu lại biết là không?"

" Phi..." Ngụm cà phê Trương Tinh Chi vừa nhấp môi phun ra, một vài giọt còn bắn qua bàn vương lên quần áo của Tiêu Tiêu, sau đó ho sặc sụa.

^^ okie, tớ sẽ rút kinh nghiệm . Tớ thích đôi Trương Tinh Chi và Uông Dự Hàm hơn :>

Tiêu Tiêu vội lấy tờ giấy ăn lau những vết bẩn trên quần áo, miệng mắng, " Đồ quỷ, có cần phải kích động đến thế không? Bộ váy này của mình giá hàng vạn tệ đấy!".

Người phục vụ ngồi ở bên, nhìn thấy thế vội bước đến, thấp giọng hỏi có cần giúp gì không. Tiêu Tiêu xua tay từ chối, rồi nhìn Trương Tinh Chi với vẻ dờ khóc dờ cười.

Một hồi lâu sau, Trương Tinh Chi mới cố nén được cơn ho, lồm lồm đưa mắt nhìn xung quanh, hạ giọng hỏi, " Cậu thực sự ...cùng với ông chủ rồi?". Nét mặt cô đầy vẻ sững sờ.

Tiêu Tiêu lườm Tinh Chi bằng ánh mắt bất lực rồi đáp với giọng chưa hết tức giận, " này, cậu ngốc thật hay cố ý giả bộ trong sáng ngây thơ thế?"

" Sao?"

" Cậu nghĩ mình là loại người ấy á?" Tiêu Tiêu trừng mắt nói.

Cậu không phải là loại người ấy? Trương Tinh Chi phản bác trong lòng, nhưng không dám nói ra mà chỉ cười hi hi rồi tay giữu ngực, trút hơi thở, " Được rồi, được rồi". Vừa nói cô vừa nâng tách cà phê mới do người phục vụ mang tới, cô muốn làm một ngụm để trấn tĩnh.

" Ở trên bàn cộm lưng lắm", suýt nữa thì Trương Tinh Chi lại bật ra câu này.

Nhìn thấy phản ứng của Trương Tinh Chi, Tiêu Tiêu vội dựa người về phía sau, hai tay đưa về trước ngực, " Không được phuin ra nữa nhé, nếu không cậu phải đền tiền bộ váy áo này cho mình đấy!"

Vừa nghe đến hai từ " đền tiền", cơn sặc của Trương Tinh Chi dường như biến mất hẳn. Còn Tiêu Tiêu thì lại cười hi hi, " Đùa cậu thôi, cậu không phải là không biết nguyên tắc của mình, đã bao giờ mình ăn tạo bên đường chưa?"

" Nếu thế thì tốt. Mình chỉ sợ cậu quên mất điều ấy mà chuốc phiền vào thân."

Tiêu Tiêu trịnh trọng gật đầu, rồi tiếp đó nói bằng giọng tiếc nuối thương xót, " Ôi, nhưng ông chủ của mình đúng là một người đàn ông tuyệt vời! Đáng tiếc, nếu không vì đó là một công việc có mức lương hậu hĩnh thì mình dù có phải từ chức cũng phải giành bằng được ông ý về tay mình!"

" Yêu quái! Cậu đúng là đồ yêu quái!" Trương Tinh Chi trừng mắt lườm Tiêu Tiêu, không biết đến bao giờ thì đồ yêu tinh háo sắc này mới chuyển đổi tâm tính, không biết đến bao giờ thì cô ấy mới thôi không dùng nửa người dưới xem xét vấn đề.

" Hết chịu nổi cậu đấy!" Trương Tinh Chi ca thán. " Tối hôm qua cậu thật chẳng ra gì, đúng là có đàn ông thì quên ngay bạn. À, phải rồi, tối hôm qua vẫn là " chiếc máy phát" đó chứ?"

" Máy phát?"

Trương Tinh Chi cười vớ về tình quái, " thì anh chàng người yêu trước của cậu ấy!"

Tiêu Tiêu nghe Trương Tinh Chi ví người yêu của mình với một chiếc máy phát thì rất khoái chí. Có lẽ chỉ có cô mới hiểu được rằng, thực ra Trương Tinh Chi không hề hiện thực chút nào, và cũng chỉ có cô mới nghe được những từ gọi cảm như thế từ miệng của cô ấy

" Thay từ lâu rồi". Đó là chuyện từ năm con khỉ tháng con mèo rồi! Tiêu Tiêu nghĩ, có lẽ chia tay đã hơn một tháng nay rồi.

" Sao? Lại thay rồi à?"

" Ừ" Tiêu Tiêu cười vớ về rất đa tình rồi vắn người, cố làm ra vẻ ngây thơ đáng yêu, " Anh chàng hiện nay gọi là " Máy phát động cơ nhỏ".

Trương Tinh Chi đưa một tay lên trán, mắt chớp liên hồi.

Tiêu Tiêu tiếp, " Thôi nào.Đừng có nghe chuyện phong lưu của mình nữa. Cậu hẹn gặp mình đâu có phải là vì chuyện đó, đúng không? Nói cho mình nghe về anh chàng bảnh trai mà cậu mới gặp đi. Đỉnh thế nào mà khiến cậu mê đến mức nửa đêm cũng gọi đến cho mình thế?"

Vừa nghe nhắc đến Dương Lôi, Trương Tinh Chi lập tức thấy vô cùng phấn chấn , hai mắt sáng bừng lên, " Lần này thì đúng là bảnh trai thật, rất bảnh trai là đằng khác! Tiêu Tiêu, mình toi mất rồi, mình mê anh ấy thực sự rồi!"

Nghe bạn nói như vậy Tiêu Tiêu cũng cảm thấy phấn chấn " Thế hả! Không ngờ thực nữ của chúng ta cũng phát cuồng như vậy, mình thấy tò mò muốn biết xem ai là người làm cho cậu si mê đến vậy. Hãy đưa mình đến gặp anh ta đi!"

" Không được! về mặt của Trương Tinh Chi đầy cảnh giác, cô nương quyết từ chối, " Mình đưa cậu gặp anh ấy có khác gì rước rắn vào nhà!"

Tiêu Tiêu chỉ còn nước mím môi cười, cô cũng không kỳ kèo thêm nữa, " Thôi được không gặp thì thôi. Cậu đã bày tỏ chưa? Hoặc là người ta đã tỏ tình với cậu chưa?"

Nghe Tiêu Tiêu hỏi vậy, Trương Tinh Chi chợt ỉu xiu. Nhìn về mặt ấy của cô, Tiêu Tiêu gần như hiểu hết sự việc, Trương Tinh Chi từ xưa tới nay là như vậy, chỉ biết yêu thầm nhớ trộm mà không dám bày tỏ.

Tiêu Tiêu thở dài, " Cậu không thấy mệt à?"

" Mệt?"

" Phải, Trương Tinh Chi này, ngày nào cậu cũng khoác vẻ ngoài thực nữ mà cậu không thấy mệt à? Nhìn thấy người mình thích lại không dám theo đuổi, thà thương thầm nhớ trộm chứ không dám mạnh dạn nói ra một câu rất đơn giản, rõ ràng là " em yêu anh ", gặp người mình không thích cũng không biết cách từ chối, bởi vì chỉ sợ những lời của mình sẽ làm tổn thương trái tim bé nhỏ của người đàn ông ấy. Như vậy mà cậu không thấy mệt sao?"

Những lời này của Tiêu Tiêu khiến Trương Tinh Chi trầm ngâm. Cô hiểu bạn mình đã nói đúng, mình đúng là người như vậy.

Chương 2: Hành Động Nhưng Đừng Kích Động

Cuối tuần, triển lãm xe trưng bày một lô xe mới, người đến thăm quan không ít, Trương Tinh Chi tay trái kéo Tiêu Tiêu, tay phải lôi Sở Dương bước đi một cách rất khó khăn.

"Chị, chị cảm thấy em rối rắm lắm hay sao? Em làm gì có tiền mua xe, chị lôi em đến đây làm gì?" Sở Dương đầu đội mớ tóc giả dài,

nói với Trương Tinh Chi bằng giọng không lấy gì làm vui vẻ.

Trương Tinh Chi trừng mắt với cô không nói gì còn chân thì vẫn kiễng lên cổ vươn ra ngó nghiêng bốn phía như muốn tìm ai đó.

Tiêu Tiêu nhếch mép mỉm cười chế giễu, “Chắc là chị ấy có việc phải cầu cạnh đến người ta nên kéo chị em mình đến xin xỏ đây mà!”.

Trương Tinh Chi nghe thấy hai người họ mỗi người một câu, chỉ còn nước chấp hai tay lại mà lạy, “Tôi xin hai đại tiểu thư, cứ coi như nâng đỡ tôi, được chưa? Tôi xin hai người đấy!”.

Vừa nói xong, Trương Tinh Chi liền nhìn thấy Giang Tiểu Nhược đứng từ xa giơ tay ra vẫy cô. Cô vội kéo Tiêu Tiêu và Sở Dương đi về phía ấy, “Tiểu Nhược, tôi đã đưa người đến cho cậu đây, cậu xem xem chúng tôi có thể giúp gì được? Rải truyền đơn à?”.

Người phụ nữ mặc áo choàng đứng cạnh Tiểu Nhược nhìn Trương Tinh Chi và hai người đi cùng với cô, mắt sáng bừng lên, không chờ Giang Tiểu Nhược lên tiếng, người ấy đã tiến đến bên nói, “Cảm ơn trời đất, mọi người đến giúp Tiểu Nhược phải không? Đến đúng lúc lắm, có hai người mẫu gặp trực trực trên đường làm chúng tôi cuống quýt hết cả lên, nếu được mọi người giúp thì tốt quá, thù lao thì chúng ta sẽ thương lượng dễ thôi!”.

Trương Tinh Chi thấy hơi phật lòng, vốn chỉ nói là đến làm giúp công tác tuyên truyền, thế mà bây giờ lại làm người mẫu xe!

“Tôi không biết làm!” Trương Tinh Chi vội lùi về sau. Làm người mẫu xe? Cô đã nhìn thấy cảnh một cô gái rất thời trang uốn éo trên bục chữ T, vì thế cô lắc đầu quầy quậy, trông đến buồn cười.

“Không sao đâu, không sao đâu. Mọi người chỉ việc đứng bên chiếc xe, làm dáng một chút là được thôi mà, không cần phải đi lên bục đâu, rất đơn giản mà!” Giọng của người phụ nữ dẻo quẹo, ngay cả Giang Tiểu Nhược cũng bước tới làm thuyết khách.

Trương Tinh Chi đưa mắt nhìn Tiêu Tiêu về khó khăn. Tiêu Tiêu nhún vai, “Mình thì không sao!”.

Trương Tinh Chi lại nhìn Sở Dương. Sở Dương trừng mắt, “Em không làm!”.

Cuối cùng, cả ba người không ai tháo chạy nổi, họ đều bị Tiểu Nhược và đồng nghiệp lôi đến phòng thay quần áo.

Tiêu Tiêu mặc một bộ lễ phục buổi tối bằng nhung màu đen bó sát người nổi rõ eo lưng thanh mảnh và cái mông cong, trong chẳng khác gì một nụ yêu tinh (type đến đây mình buồn cười quá, ai lại miêu tả mỹ nữ như một nụ yêu tinh ^^).

Sau một hồi giằng co, Trương Tinh Chi cũng đã mặc lên người bộ áo dài màu xanh ngọc có phần ít điệu đà, mang phong cách quy phạm đứng đắn của con nhà khuê các. Còn Sở Dương thì gai góc nhất, cô nhất quyết không chịu thay quần áo. Mãi cho đến khi Trương Tinh Chi dỗ ép và những người ở đó dỗ dành cô mới chịu mặc một bộ váy áo ngắn màu đỏ. Nếu như không nói là sẽ được nhận ba mươi phần trăm thù lao thì dù có chết cô cũng không làm cái việc vô duyên này.

Ba người ba trang phục khác nhau, ba phong cách và khí chất khác nhau, vì thế khu vực triển lãm cũng mỗi người một khác.

Trước khán đài, người qua người lại, người thì xem xe, người thì ngắm người.

Sở Dương dựa vào cửa xe một cách tùy hứng. Mắt nhìn các cô người mẫu đang làm kiểu làm dáng bên cạnh, trong bụng không khỏi thấy buồn cười. Đi đôi giày mười phân, đứng một lát đã thấy mũi chân đau nhức, Sở Dương định chui vào xe ngồi một lát. Nhưng đưa mắt nhìn quanh thấy các người đẹp ai ai cũng rất nghiêm túc với công việc, nên nghĩ mình cũng không thể quá đáng quá, bởi xong việc mình cũng nhận tiền của người ta cơ mà.

Từ phía trước có mấy người mặc complet đi tới, nhìn thì biết ngay họ là những khách hàng bình thường, thế mà những nhân viên bên cạnh cứ ra sức khom lưng cúi đầu đón tiếp.

Chẳng có việc gì làm, Sở Dương cũng đưa mắt nhìn về phía ấy, một cái nhìn băng quơ nhưng lại khiến cô lạnh toát sống lưng.

Phượng Nghị tuy rất không có cảm tình với những người bên cạnh, nhưng miệng vẫn phải nở nụ cười gượng gạo, dù sao thì đó cũng chỉ là xã giao, nếu đã nói là đến để động viên thì cũng phải làm cho hết trò.

Hoàng Phi thì không thể nào kiên trì như vậy được, nếu không phải vì nể mặt Anh Cả thì anh ta đã chuẩn từ lâu rồi. Xem gì triển lãm xe cơ chứ, bởi đâu có mua xe! Anh ta cũng cảm thấy thật vô vị, vì thế mắt cũng chẳng để vào việc xem xe, mà đảo đi đảo lại trên thân hình mấy cô người mẫu gợi cảm kia.

Sở Dương nhìn đám người mỗi ngày một tới gần ấy mà lòng dạ cuống cả lên, cô định nhân lúc họ chưa đi tới tìm đường bỏ chạy. Nhưng cô vừa đi được hai bước thì bị người phụ trách khu vực triển lãm nhìn thấy, người ấy hỏi cô, “Này, làm gì thế?”.

Giọng nói tuy không to nhưng cũng đủ làm cho Hoàng Phi đang mãi nhìn những người mẫu quay lại.

Trong khoảnh khắc mà đôi mắt Sở Dương và Hoàng Phi đụng vào nhau, cả hai đều ngẩng người ra, phản ứng tức thời không qua suy nghĩ của Sở Dương là... chạy! Hơn nữa cô cũng không quên ném đôi giày cao gót lại.

Hoàng Phi cũng lập tức phản ứng bằng việc đuổi theo.

Từ nhỏ Sở Dương đã là kiện tướng trên sân vận động, ngay cả khi lên đại học cô cũng luôn là người mang lại thành tích về lĩnh vực này cho lớp, vì vậy tay chân cô khá nhanh nhẹn.

Tay chân Hoàng Phi cũng không cần phải nói, anh ta chạy theo ngay sau Sở Dương với vẻ đầy quyết tâm.

Nói ra cũng buồn cười, vì thực ra Sở Dương không cần phải chạy, nhưng trong lúc cuống lên, cô quên mất rằng mình lúc ấy và Sở Dương trong vai anh chàng bồi bàn khác nhau một trời một vực về hình thức. Chỉ cần cô cứ đứng bình tĩnh tại chỗ thì Hoàng Phi sẽ chẳng để ý đến cô.

Còn với Hoàng Phi thì nói ra lại càng buồn cười hơn nữa. Anh ta hoàn toàn không hiểu rằng, cái người mà mình đang đuổi theo kia chính là tên bồi bàn mà mình đã thề rằng "dù cho có phải đào đất lên cũng phải tìm cho bằng được". Nhưng vì sao anh ta lại đuổi theo như vậy? Không thể không nói đây là một điều hết sức kỳ quặc, đó chỉ là phản ứng vô thức của Hoàng Phi, cô gái đang chạy phía trước kia nhất định có vấn đề, nếu không thì cô ta đã chẳng nhìn thấy mình lại bỏ chạy cuống cuồng lên như vậy.

Và thế là, trong khu vực triển lãm chật chội đã diễn ra một cảnh tượng hết sức kỳ quặc: Người bỏ chạy không biết rằng mình không cần bỏ chạy, người đuổi theo cũng không hiểu vì sao mình lại đuổi theo.

Đám người chật chội đối với Sở Dương vừa là vật cản cho việc bỏ chạy, nhưng đồng thời là chỗ nấp để cô trốn khỏi Hoàng Phi. Có mấy lần, Hoàng Phi tưởng rằng đã tóm được Sở Dương rồi, nhưng lại để tuột mất. Không phải Hoàng Phi không chạy nhanh bằng Sở Dương mà là vì cô có thể lách qua hai người trên đường một cách dễ dàng, còn Hoàng Phi vì cơ thể to lớn đồ sộ phải xô vào những người ấy thì mới vượt qua được.

Kết quả của cuộc rượt đuổi ấy đã minh chứng cho câu nói của người Trung Quốc: Chân đất không sợ chân đi giày! (^^)

Khu vực triển lãm xe trong chốc lát bỗng trở nên hỗn loạn, mọi người đều ngẩng đầu nhìn cảnh tượng đang diễn ra, ngay cả Phương Nghị cũng không hiểu vì sao Hoàng Phi lại cứ đuổi theo cô người mẫu đó.

Khi Phương Nghị, với nét mặt nặng trĩu, tìm thấy Hoàng Phi ở cổng triển lãm, thì thấy anh ta miệng đang thờ phỉ phò, mặt dờ dẩn với một mớ tóc giả trên tay. Vừa rồi anh ta đã tưởng là tóm được con nhỏ đó rồi, không ngờ nhìn kỹ lại là cái thứ này!

Không chờ Phương Nghị mở miệng hỏi, Hoàng Phi đột nhiên ngồi bật dậy, vỗ đùi đánh đét một cái, rồi nói với vẻ tức tối, "Nhớ ra rồi, là thằng nhóc đó! Hèn nào mà mình thấy quen thế!".

Phương Nghị hơi chau mày, "Thằng nhóc nào?".

"Là cái thằng nhóc chạy trốn buổi tối hôm ấy! Thì ra hần là con gái!" Hoàng Phi kêu lên.

Phương Nghị cũng sửng sốt, anh rất rõ thằng nhóc mà miệng Hoàng Phi nói đến là ai. Đêm hôm đó tuy anh đã uống không ít, nhưng cũng không đến nỗi không biết gì. Khuôn mặt thanh tú ấy bây giờ nhớ lại vẫn thấy rất rõ ràng, chỉ có điều anh không thể nào ghép cô gái rục rủa vừa rồi với chàng trai trẻ tay chân yếu ớt đêm ấy lại với nhau.

Nhìn thấy vẻ nghi ngờ trên mặt của Phương Nghị, Hoàng Phi cảm thấy như bị sỉ nhục, anh ta nói tiếp bằng giọng càng chắc chắn hơn, "Không sai đâu, vừa nhìn thấy cô ta em đã nghĩ, con nhỏ này rất quen, không ngờ lại chính là thằng nhóc ấy! Cô ta đã đội mớ tóc giả này, Đại ca nhìn đi, em đã lột được mớ tóc giả của cô ta xuống. Chính là thằng nhóc ấy, nếu không thì sao nhìn thấy em cô ta lại phải bỏ chạy?".

Phương Nghị đón mớ tóc giả từ tay Hoàng Phi ngắm nhìn một lúc, tay mân mê lên bề mặt, ngoài cảm giác mượt mà còn thấy rất mát dịu, xem ra chất lượng của nó không hề tồi. Khóe miệng của Phương Nghị nhếch lên để lộ một nụ cười không dễ phát hiện.

Trương Tinh Chi và Tiêu Tiêu nhìn thấy sự nhốn nháo của dòng người trong khu vực triển lãm từ phía xa, nhưng họ vẫn nghiêm túc đứng bên những chiếc xe của mình, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn đám người đang rối loạn mà không hề biết rằng Sở Dương chính là tác giả dẫn đến cảnh hỗn độn ấy.

Đến khi được thay ca, hai người mới biết Sở Dương đã tạo nên một cảnh quay rượt đuổi đầy chất Hollywood ngay chính trong khu vực triển lãm. Giám đốc khu triển lãm tức giận dùng đũa tìm đến những người đứng đầu, cả mấy công ty người mẫu đều nói rằng không hề biết người mẫu ấy. Còn Giang Tiểu Như và tổ trưởng của cô thấy Sở Dương gây ra họa lớn như vậy nên cũng nhanh trí lắc đầu trước câu hỏi của Giám đốc khu triển lãm và thề rằng: không quen biết người ấy!

Thế là vật mà Sở Dương để lại chỗ đó ngoài mớ tóc giả trong tay của Hoàng Phi ra còn có cả bộ quần áo và đôi giày thể thao trong phòng nghỉ nữa.

Mệt đứt hơi tai cả nửa ngày, không những không nhận được đồng xu nào mà còn mất cả bộ quần áo và đôi giày thể thao. Vốn dĩ cô đã trong cảnh cháy túi, bây giờ càng thêm khó khăn. Cô quy tất cả những rủi ro ấy của mình lên đầu Trương Tinh Chi, vì vậy cô đã nghĩ ra cách lấy của Trương Tinh Chi hai chiếc áo len còn khá mới và ba chiếc quần bò.

Trương Tinh Chi nhìn chiếc túi quần áo bỗng nhiên bị rỗng, thần thờ một lát, bụng nghĩ, không biết mình đã đắc tội với ai, không có lẽ lại là với đồ châu châu!

Sở Dương đã trải qua mấy ngày nồm nớp, sau đó thì nghĩ, chắc những người đó không thể nào tìm ra nơi ở của mình nên cũng bắt đầu chú tâm vào việc ôn thi. Thời gian làm thêm trước đây cô cũng tích góp được một số tiền dùng cho sinh hoạt, thêm vào đó thỉnh thoảng lại tìm cách kiếm chác từ bà chị họ Trương Tinh Chi một chút ít, vì thế cô tin mình sẽ vượt qua được sự phong tỏa về kinh tế

của mẹ.

Hoàng Phi thất bại trong cuộc rượt đuổi Sở Dương nên quay lại bắt đầu điều tra từ chỗ hộp đêm, thề đến chết cũng phải tìm cho ra “thằng nhóc đó”. Lần này thì Lợi Lợi không thể qua mặt được nữa, đành khai ra “thằng nhóc ấy” tên là Sở Dương, là sinh viên trường đại học H, cụ thể ở khoa nào thì cô thực sự là không biết.

Hoàng Phi bắt đầu lật tìm về tất cả những sinh viên có tên là Sở Dương ở trường đại học H. May mà Sở Dương không mang họ Sở, lẽ ra mọi chuyện có thể vì thế mà được bỏ qua, nhưng không ngờ Hoàng Phi lại là người rất quyết tâm. Anh ta bỏ hết mọi việc khác, tới nằm vùng ở trường đại học H.

Khi Phương Nghị biết tin thì cũng là ngày thứ ba Hoàng Phi ở trong trường đại học H. Còn chuyện Hoàng Phi điều tra về Sở Dương thì anh cũng có biết chút ít, hơn nữa còn ngầm tỏ ý cho phép. Có thể là vì anh cũng thấy tò mò trước “thằng nhóc thẹn thùng” đó, nhưng không ngờ là Hoàng Phi lại tới nằm vùng trong trường đại học H chỉ vì chuyện ấy.

“Bậy bạ!” Phương Nghị tức giận gầm lên khiến gã em út báo tin run như cây sậy.

“Bây giờ nó đang ở đâu?” Phương Nghị lạnh lùng hỏi tiếp.

“Đang... đang ở nhà ăn của trường đại học H.” Gã đàn em lấp bắp.

“Nhà ăn?”

“Anh Phi nói, thằng nhóc ấy chỉ có thể ở trong trường, và nhất định phải đi ăn, nên chỉ cần phục ở nhà ăn chắc chắn sẽ bắt được!”.

Phương Nghị cảm thấy đúng là dở khóc dở cười, không biết nên khen Hoàng Phi có đầu óc hay mắng chửi là đồ thần kinh đây! Phương Nghị giận dữ bảo gã đàn em gọi điện cho Hoàng Phi, nhưng ở đầu dây bên kia chỉ thấy thông báo, “Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được”.

Mười hai giờ trưa đúng là lúc trường đại học H đông đúc nhộn nhịp nhất, mặc dù nhà trường đã xây dựng mấy nhà ăn dành cho sinh viên, nhưng cảnh tượng chen chúc vẫn không hết, những người phục vụ bận tíu tít luôn tay mà cũng không xuể.

Khi Phương Nghị tìm thấy Hoàng Phi thì anh ta đang ngồi ở cửa quan sát một đôi tình nhân đang bón cho nhau ăn ở chiếc bàn phía trong vách. Anh ta quan sát chăm chú đến mức thề cả lưỡi ra vì thèm muốn.

Nhìn thấy Phương Nghị đột ngột xuất hiện trước mặt, Hoàng Phi sửng sốt, “Anh Cả, sao anh lại tới đây?”.

Phương Nghị lạnh lùng liếc qua Hoàng Phi, rồi nói qua kẽ răng hai từ, “Về ngay!”.

Hoàng Phi đang định giải thích, nhưng nhìn thấy sắc mặt của Anh Cả có vẻ rất khác, nghĩ không biết đưa nào đã báo tin nên đành ngậm miệng lại. Trong lòng không khỏi âm ức, tội làm thế cũng chỉ vì anh thôi chứ tội đâu có phải lòng thằng nhóc đó! (=))

Trong nhà ăn, phần nhiều là sinh viên mặc quần bò, chân đi giày thể thao, nay bỗng nhiên xuất hiện mấy người mặc complet, vì thế trông rất nổi.

Hướng hồ dù là về chiều cao hay tướng mạo thì Phương Nghị và Hoàng Phi cũng đều thuộc dạng không tồi. Không ít sinh viên bắt đầu để ý đến họ, thậm chí có cả một vài nữ sinh còn mạnh dạn nở những nụ cười rất rạng rỡ khi đi ngang qua.

Tất nhiên không có Sở Dương trong số những nữ sinh ấy. Lúc đó cô mới cuống cuống cầm cặp lồng chạy về phía nhà ăn. Nếu cô biết được rằng có mấy người ấy đang chờ mình thì chắc chắn sẽ quay đầu bỏ chạy, hơn nữa còn với tốc độ phá kỷ lục một trăm mét nữ của khoa cô đang theo học.

Khi Phương Nghị đang bước ra khỏi cổng nhà ăn với vẻ mặt lạnh lùng, thì Sở Dương d dang cúi đầu lao vào nhà ăn, thế là họ va sầm vào nhau. Sở Dương không bị ngã, vì thần kinh vận động của cô rất phát triển, trong khoảnh khắc, cô túm vội lấy vạt áo của người đàn ông trước mắt, người ngã về phía sau. Khi ngẩng mặt lên thì đối diện với một thảm cảnh còn tệ hơn là bị ngã.

“Xin lỗi!” Cô vội nói, những câu tiếp theo còn chưa kịp buột ra khỏi miệng thì đã gặp người nhìn Phương Nghị.

Phương Nghị nhìn cô gái đang trong lòng mình, tìm anh giật thót một cái, anh đưa tay gỡ cặp kính trên mặt cô, một khuôn mặt thanh thoát, tóc ngắn, áo len, quần bò, dáng người cao gầy.

Hoàng Phi chạy theo từ phía sau, hét lên, “Đúng rồi, đúng là thằng nhóc ấy rồi!”.

Lời nói ấy khiến Sở Dương sực tỉnh hoàn toàn, phản ứng đầu tiên của cô là buông tay ra khỏi vạt áo của Phương Nghị. Nhưng tư thế của cô lúc đó là người đang ngã về phía sau, còn chân thì vừa mới chạm xuống bậc thềm, sở dĩ cô có thể giữ được trạng thái thăng bằng là nhờ túm lấy vạt áo của Phương Nghị. Buông tay ra khỏi vạt áo của anh ta cô có thể sẽ bị ngã.

Nhưng Sở Dương đã buông tay ra rất nhanh, rồi sau đó lại chộp lại càng nhanh hơn, người cô lảo đảo và tránh được cú ngã lộn người một lần nữa.

Phương Nghị nhìn bàn tay trắng nhỏ túm lấy vạt áo mình lần nữa, khoe miệng khê nhếch lên, mắt thoáng lóe lên ý bỡn cợt, anh đưa tay giữ lấy ngang hông Sở Dương.

Nhìn bề ngoài thì tưởng đó là một hành động tốt bụng, đỡ cho Sở Dương khỏi ngã, nhưng thực ra đó là hành động cắt đứt đường tháo chạy của cô.

Cảm thấy bàn tay giữ ngang người mình rất chặt, Sở Dương chau mày, ngẩng đầu lên nhìn người đối diện với mình. Mặc dù chiếc kính đã bị tháo xuống, nhưng với cự ly rất gần như vậy, cô vẫn thấy hết được vẻ bỡn cợt của người kia, vì thế cô càng chau mày lại.

Đám người trước cửa nhà ăn mỗi lúc một đông, bởi tất cả đều thấy đó là một cảnh tượng rất kỳ quặc, tư thế của người đàn ông có vẻ quá gần gũi!

Sở Dương cố đặt chân lên bậc thềm một cách thận trọng, nhưng rồi cô phát hiện ra rằng không thể nào chạm tới được, cô thử lại lần nữa bằng chiếc chân khác, kết quả cũng vẫn không được.

Những người vây quanh xem mỗi lúc một đông. Hoàng Phi cũng cảm thấy có điều gì đó không bình thường, nhìn kỹ lại lần nữa và rồi sững sờ, đôi chân của Sở Dương đã nhấc khỏi mặt đất, cả người cô đã bị Phương Nghị nâng lên, hơn nữa lại chỉ bằng một tay.

Nhìn thấy thế Hoàng Phi lại càng thấy khâm phục Phương Nghị, Anh Cả không ra tay thì thôi, hễ ra là lập tức ôm ngay được con gái, mà lại ôm rất lãng mạn nữa! (^^)

Đầu của Phương Nghị mỗi lúc một áp đến gần, anh thấy bóng mình mỗi lúc một rõ trong đồng tử của đôi mắt xinh đẹp kia.

Sở Dương bắt đầu thấy tức giận, cô đưa mắt nhìn đám người đứng xem mỗi lúc một đông. Không biết có bạn học của mình trong số đó không? Dù thế nào thì lần này cũng quá mất mặt rồi. Nhìn thấy gương mặt của người đàn ông đối diện mỗi lúc một tiến gần, cô càng cuống lên.

Không thể giằng co được, không thể tri hô được, Sở Dương nghĩ, làm như vậy sẽ khiến người xem tới đông hơn và mình càng mất mặt hơn mà thôi. Nhưng không thể để cho đôi môi của anh ta đặt lên môi mình, nếu không đảm bảo sẽ thành một tin giật gân, rằng một nữ sinh ôm hôn một người đàn ông không quen biết ở trường đại học H, tội danh ấy quá lớn, mà cái đầu này của Phùng Trần Sở Dương lại có phần hơi nhỏ không thể mang nổi.

Một khi Sở Dương cuống lên thì lập tức gen liêu lĩnh bắt đầu hoạt động, cô đưa tay định bịt miệng người đàn ông kia lại. Tội mà bịt lại được thì anh cũng hết cách! Sở Dương nghĩ.

Tay của Sở Dương vẫn chưa chạm được lên môi của Phương Nghị thì đã thấy anh ta cười cười, rồi ngẩng đầu lên, dùng một tay cắp lấy Sở Dương bước xuống bậc thềm, tới chỗ gốc cây ngô đồng to tướng mới đặt cô xuống.

Tuy không rõ lắm về ý đồ của Anh Cả, nhưng Hoàng Phi vẫn cun cút chạy theo sau.

“Họ tên, ngành học, chỗ ở và cả số điện thoại liên lạc?” Phương Nghị hỏi với một giọng rất rõ ràng rành mạch dù là ngẫu hứng.

Sở Dương cũng đáp lại bằng một giọng rất thoải mái, “Phạm Tiểu Quyên, lớp 2 Mậu dịch trong nước, Khoa Quản lý, Đại học H. Phòng 203, nhà 29. Điện thoại 23561789.”

Phương Nghị nhướn mày, hỏi người đi theo phía sau, “Ghi xong chưa?”.

Người kia đáp, “Xong rồi”.

“Gọi đi.” Phương Nghị nói, mắt vẫn không rời Sở Dương. Sở Dương cố nén cơn hoảng hốt và nhìn lại đối phương.

Người đi theo vội lấy điện thoại ra bấm đến số mà Sở Dương vừa đọc, chưa chờ nghe xem bên kia có người nghe hay không, Hoàng Phi đã chụp lấy.

Sau cùng cũng có người nhắc máy, một giọng phụ nữ vang lên, “A lô, xin chào. Xin hỏi anh cần tìm ai ạ?”.

“Có phải lớp 2 Mậu dịch trong nước, Khoa Quản lý đấy không?” Hoàng Phi hỏi.

Hình như người ở đầu dây bên kia ngập ngừng một lát, “Vâng, anh tìm ai ạ?”.

“Nhà 29 đấy phải không?”.

“Đúng rồi, nhưng mà anh muốn gặp ai?” Giọng nói ở đầu dây bên kia đã có vẻ bực bội.

“Phòng 203 phải không?” Hoàng Phi lại hỏi, giọng vẫn mang vẻ hống hách như lúc thường.

“Rốt cuộc là anh muốn tìm ai?”

Sắc mặt Hoàng Phi thay đổi, nhưng thấy Anh Cả đứng bên nên cố nén cơn giận dữ và hỏi tiếp, “Cô Phạm Tiểu Quyên có đấy không?”.

“Không có, đi ăn cơm rồi!” Người ở đầu dây bên kia đáp và còn hạ giọng làu bàu, “Đầu óc có vấn đề hay sao đấy, tìm người mà không nói ngay, hỏi nhiều thế không sợ phí lời à?”.

Nói xong người kia cúp máy đánh “rụp” một cái.

Hoàng Phi trở mắt nhìn Phương Nghị. Phương Nghị cũng đã lồm bồm nghe được cuộc đối thoại, anh ta quay sang mỉm cười với Sở Dương và nói, “Hãy chờ tôi đến tìm cô”. Nói xong thì quay người bỏ đi. (Anh này chính thấy ớn :D)

Hoàng Phi nhìn theo phía sau Phương Nghị, rồi vội chạy theo, trước khi bỏ đi không quên quay lại trừng mắt nhìn Sở Dương và còn định ném lại mấy câu đe dọa để bố mấy ngày nằm lì ở trường đại học H. Nhưng vừa mở miệng ra lại nghĩ, bây giờ con nhỏ này có thể là người đã được Anh Cả chọn, chưa biết đâu sau này sẽ trở thành vợ của anh ấy, cho nên lời nói cũng không thể quá tuyệt tình là hơn cả. Nghĩ thế nên sau cùng cũng cố miễn cưỡng quay lại nặn một nụ cười với Sở Dương. Còn Sở Dương lúc đó gần như sắp run lên cầm cập.

Sở Dương nhìn thấy bọn Phương Nghị lên xe, rồi chiếc xe ấy lao vút khỏi cổng trường, lúc ấy mới trấn tĩnh trở lại và cảm thấy đôi chân mềm nhũn còn tim thì đập liên hồi. Cô phải vịn tay và dựa người vào thân cây ở phía sau.

Đúng lúc đó có ai đó đập mạnh vào vai cô.

“Sở Dương, sao vậy? Sao trông điệu bộ chẳng khác gì Tây Thi đang dâng trái tim thế?” Một nữ sinh để tóc ngắn ngang tai trông khá xinh xắn nhìn cô cười hi hi.

Sở Dương phải chớp mắt mới nhận ra đó là Phạm Tiểu Quyên với hai lúm đồng tiền trên má trông cứ như hai biển hiệu.

Bỗng nhiên Sở Dương cảm thấy rất có lỗi với bạn. Vừa rồi khi bị Phương Nghị truy hỏi, cô biết không nên có bất cứ sự do dự nào, nếu không nhất định anh ta sẽ biết ngay là nói dối, nên cô đã nói một mạch mọi thông tin về Phạm Tiểu Quyên.

Mình thực sự không cố ý, Sở Dương nghĩ.

Phạm Tiểu Quyên là bạn hồi trung học của Sở Dương và cũng là người bạn thân nhất của cô ở trường đại học H, không đời nào cô lại cố ý bán rế bạn. Cô không ngờ là Phương Nghị lại kiểm tra ngay tại chỗ, may mà ông trời đã giúp cô, xui khiến cho Tiểu Quyên lúc đó ra khỏi nhà, nếu không không biết tình hình của cô lúc này sẽ ra sao.

Đột nhiên trong đầu của Sở Dương lóe lên câu: Người anh em tốt nhất chính là người cần khi bán rế!

Cô cảm thấy nổi áy náy trong lòng mỗi lúc một lớn hơn, đôi mắt nhìn Tiểu Quyên cũng thay đổi.

Phạm Tiểu Quyên không hiểu vì sao ánh mắt của Sở Dương trong phút chốc lại trở nên buồn rầu ảo não như vậy, đôi mắt ấy cứ nhìn mãi vào cô.

“Người đẹp ơi, những ngày này đừng về ký túc nữa, được không?” Sở Dương bỗng buột ra những câu đó.

Tiểu Quyên càng không hiểu vì sao, đang định hỏi Sở Dương là có phải đầu óc có vấn đề không thì chỉ thấy Sở Dương xua tay rồi nói, “Thôi, coi như là mình chưa nói cái gì”, rồi quay người nói một cách nghiêm túc, “Nhớ là nếu sau này có người tới tìm hỏi về tình hình của mình thì dù có đánh chết cũng nói là không quen biết mình, không hề biết mình là ai nhé!”.

Phạm Tiểu Quyên quay cuồng trước những câu này của Sở Dương nhưng vẫn phải gật đầu nhận lời.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, Sở Dương chẳng còn tâm trạng nào ăn cơm được nữa, cô ngồi xuống dưới gốc cây nghĩ một lát, rồi bỗng nhiên như nhớ ra điều gì, vội co cẳng chạy về phía phòng ở của mình, bỏ mặc cả chiếc cặp lồng lẫn lồng lốc trước cửa nhà ăn.

Không có lẽ không dây được thì cũng không trốn được? Sở Dương vừa thu dọn sách vở trong phòng học, vừa tức giận nghĩ, dù sao thì bây giờ cũng là năm thứ tư rồi, chương trình học coi như đã kết thúc, chẳng cần phải đến trường nữa, ở đâu ôn mà chẳng được, cô không tin là bọn người ấy có thể tìm đến nhà chị Tiêu Tiêu.

Lúc Sở Dương về đến nhà Tiêu Tiêu thì cô vẫn chưa đi làm về. Sở Dương chợt nhớ ra là buổi trưa cô chưa kịp ăn cơm, cô đưa tay xoa xoa cái bụng lép kẹp, miệng tức giận rủa Phương Nghị mấy câu, những trang sách mở ra trước mắt cũng không sao khiến cô chú tâm được. Cô lục tìm mấy thứ trong tủ lạnh ăn tạm nhưng vẫn không đỡ đói, đành nằm không chờ chị Tiêu Tiêu về.

Tuy nhìn bề ngoài Tiêu Tiêu có vẻ là một cô gái yêu kiều không nhúng tay vào bùn nước, nhưng thực ra cô nấu ăn rất ngon. Nếu không vì có việc, cô thường về nhà nấu bữa tối. Kể từ khi tới ở nhà Tiêu Tiêu, Sở Dương đã có không ít lần ăn cơm cùng cô.

Chờ đến lúc trời tối vẫn không thấy Tiêu Tiêu về, nhưng ngay sau đó cô gọi điện về và nói, “Sở Dương, buổi tối em tự ăn nhé, chị họ em đang cầu cứu chị nên chị chưa về được.”.

Sở Dương tức điên lên nhưng chẳng biết làm thế nào. Không biết cô đã chọc tức vị tiên nào mà trong một ngày rũi ro như hôm nay bà chị họ Trương Tĩnh Chi vẫn còn bon chen vào cướp mất cái quyền được ăn bữa ngon an ủi của cô.

Khi Tiêu Tiêu lái xe đến khách sạn thì nhìn thấy Trương Tĩnh Chi đang ngồi chờ với vẻ rất hiền thực, thỉnh thoảng lại mỉm cười thẹn thùng với “chiếc đùi gà” Dương Lôi ở phía đối diện, sau đó nhân khi Dương Lôi không để ý thì lại nhe nanh thè lưỡi ra với Uông Dụ Hàm bên cạnh Dương Lôi.

Trương Tĩnh Chi vừa bày tỏ sự bất mãn với Uông Dụ Hàm xong, ngẩng đầu lên thì thấy Tiêu Tiêu, lập tức liền tỏ vẻ như quần chúng

lao khổ nhìn thấy quân giải phóng nhân dân, quên mất cả hình ảnh của một thực nữ, vội đứng dậy vẫy tay về phía Tiêu Tiêu và gọi to, “Ồ đây cơ mà!”

Tiêu Tiêu mỉm cười với bạn rồi đi đến. Trương Tinh Chi vội tóm lấy cánh tay của Tiêu Tiêu và giới thiệu bằng một giọng có phần hơi run, “Bạn của em, Tiêu Tiêu.”

Tiêu Tiêu mỉm cười và gật đầu với hai chàng bảnh trai trước mặt.

“Đây là anh Dương Lôi”, Trương Tinh Chi giới thiệu, sau đó chỉ vào Ông Dụ Hàm nói với giọng ẩn chứa đôi chút sát khí, “Đây là anh Ông Dụ Hàm.”

Nghe giọng nói của Trương Tinh Chi, Tiêu Tiêu biết ngay hôm nay ai là nhân vật chính, ai là người mà Trương Tinh Chi nói là “con người đáng ghét, vô sỉ, không có tầm nhìn, phá hoại buổi hẹn đầu tiên của người khác.” Cô vỗ nhẹ vào tay Trương Tinh Chi, ra hiệu cho cô chớ có xúc động quá.

Trương Tinh Chi cũng hiểu ý của Tiêu Tiêu, nên nụ cười trên môi lại càng thêm ngọt ngào, sự dửng dưng vừa rồi đối với Ông Dụ Hàm cũng đã dẹp đi.

Ông Dụ Hàm tỏ ra rất lịch lãm với Tiêu Tiêu, kéo ghế mời cô ngồi xuống rồi sau đó mới nhìn Trương Tinh Chi. Anh ta đã cố tình chọc tức Trương Tinh Chi khiến cô chỉ còn biết bên ngoài nở nụ cười bên trong thì rửa thầm.

Kế hoạch hôm nay vốn rất hay. Để tiếp cận Dương Lôi, Trương Tinh Chi khó khăn lắm mới sắp xếp được một lần ăn như thế rất tình cờ này, cô muốn nhân cơ hội đó làm cho hai bên càng có ấn tượng sâu hơn về nhau, chẳng ngờ Ông Dụ Hàm xuất hiện như thể từ trên trời rơi xuống, hỏi làm sao mà không tức cho được.

Rõ ràng là Ông Dụ Hàm không có mắt nhìn, chẳng nhẽ anh ta không thấy đây là một cuộc hẹn hò? Trương Tinh Chi tức giận nhưng vì trước mặt Dương Lôi, hơn nữa Ông Dụ Hàm lại là bạn của Dương Lôi nên chẳng còn biết nói gì, đành thỉnh thoảng ném một ánh mắt đầy gai nhọn về phía anh ta.

Sau cùng không còn cách nào khác, Trương Tinh Chi đành phải nhờ Tiêu Tiêu xuất chinh. Cô nhìn Ông Dụ Hàm lúc đó đang cúi xuống ăn, hất cằm ra hiệu với Tiêu Tiêu, ý muốn nói: Nhìn thấy chưa, thằng cha ấy đấy, hãy mau chóng phát huy sự hấp dẫn của cậu, đuổi hắn đi để hai đứa bọn mình ở lại với nhau.

Tiêu Tiêu nhìn lại bằng một ánh mắt rất rõ ràng: Biết rồi, hãy chờ mà xem.

Trương Tinh Chi lại dùng ánh mắt dạn dò Tiêu Tiêu: Thằng cha này không xoàng đâu, cậu phải chú ý, cẩn thận đấy!

Tiêu Tiêu nhướn mày: Anh ta ư? Không vấn đề gì. Mười phút sau là mình sẽ lôi được anh ta đi thôi. Cậu cứ chờ đi!

Dương Lôi giống như một đứa trẻ ngây thơ nên không nhìn thấy ánh mắt nhìn đi nhìn lại của Trương Tinh Chi và Tiêu Tiêu. Tuy Ông Dụ Hàm cúi đầu nhưng đều nhìn thấy hết động tác của hai cô gái, trong lòng càng cảm thấy thú vị, khoái chí đến mức suýt bật cười thành tiếng.

Ông Dụ Hàm đã nhìn thấy ngay cô gái tên Trương Tinh Chi có vẻ hiền thực kia không hề thích mình, nhưng vẫn không nên được ý muốn trêu chọc cô, cố tình nhận lời đi cùng với Dương Lôi, hơn nữa còn nói chuyện với Dương Lôi rất rôm rả, khiến cho Trương Tinh Chi gần như ngòai một mình mà sốt ruột.

Không hiểu vì sao mình lại cứ muốn trêu chọc cô ta, thích nhìn thấy cái kiêu cố ra vẻ hiền thực, tự cho rằng người khác không thấy vẻ hằn học của cô ta đối với mình và rồi lại lập tức mỉm cười rất lịch thiệp với Dương Lôi.

Tiêu Tiêu hạ giọng thì thầm với Ông Dụ Hàm, để cho Trương Tinh Chi có cơ hội nói chuyện với Dương Lôi. Nhưng chỉ một lát sau thì Tiêu Tiêu phát hiện ra rằng, mặc dù anh ta mỉm cười rất lịch sự và tỏ vẻ lắng nghe cô, nhưng lại thường xuyên kéo Dương Lôi vào câu chuyện của hai người. Cứ như thế mãi, thành thử Trương Tinh Chi không sao tìm được cơ hội nói chuyện riêng với Dương Lôi.

Đôi con ngươi của Tiêu Tiêu đưa đi đưa lại, nhìn Trương Tinh Chi rồi lại nhìn Ông Dụ Hàm với nụ cười ở khóe miệng, trong lòng đã rõ được mấy phần.

Hay đấy chứ, cô nghĩ. Cô lén đưa mắt nhìn Dương Lôi với đôi chút trầm tư, rồi lại nhìn sang khuôn mặt của Ông Dụ Hàm. Ông Dụ Hàm phát hiện ra Tiêu Tiêu đang nhìn mình rất chăm chú, không những không lẩn tránh ánh mắt của cô, ngược lại còn mỉm cười với cô.

Tiêu Tiêu gật đầu với Ông Dụ Hàm, tự nhiên hai người như có thỏa thuận ngầm với nhau.

Mười phút trôi qua, Tiêu Tiêu đã không lôi được Ông Dụ Hàm đi. Lại mười phút nữa trôi qua, Tiêu Tiêu dường như đã trở thành người bạn thân của Ông Dụ Hàm, hai người mỗi lúc một nói nhiều hơn. Đến giữa bữa họ lại gọi thêm bia.

Trương Tinh Chi tức đến râm ran cả người. Cả bữa ăn cô đã không thể nói chuyện được với Dương Lôi mấy câu cho ra hồn, Ông Dụ Hàm và Tiêu Tiêu gần như giành hết phần.

Khi cả bốn người ra khỏi nhà hàng thì Trương Tinh Chi gần như đã hoàn toàn thất vọng về buổi tối hôm nay. Thôi, coi như phải tìm một cơ hội khác vậy.

Tiêu Tiêu và Ông Dụ Hàm lái xe đến, bây giờ vấn đề là phân công ngồi xe như thế nào.

Không thể để cho Dương Lôi lên xe của Tiêu Tiêu được, Trương Tĩnh Chi nghĩ. Chuyện đã đến nước này thì đành phải để cho Dương Lôi lên xe của Ông Dụ Hàm, còn Tiêu Tiêu thì chờ mình về vậy. Nhưng không ngờ, ngay cả tâm nguyện ấy mà ông trời cũng không cho. Không rõ Ông Dụ Hàm nói thầm gì vào tai Dương Lôi mà Dương Lôi lại lên xe của Tiêu Tiêu, còn cô thì lại bị Ông Dụ Hàm kéo lên xe của anh ta.

Trương Tĩnh Chi thấy hận Ông Dụ Hàm vì đã phá hoại chuyện tình cảm của người khác, hận Tiêu Tiêu không đáng là bạn, cứ cho là không giúp được mình đi thì cũng phải phản đối lại chứ.

Tiêu Tiêu bấm mấy tiếng còi về phía xe của Ông Dụ Hàm, có ý muốn đi ngay. Dương Lôi ổn định xong chỗ ngồi rồi bỗng nhiên cười, nói với Tiêu Tiêu: “Dụ Hàm rất thích bạn của cô, nhưng vẫn cứ muốn trêu tức cô ấy. Hệt như trẻ con!”

Tiêu Tiêu thấy rất bất ngờ, cả buổi tối Dương Lôi rất ít nói, không ngờ anh ta đã biết chuyện này từ trước, vì thế mà ấn tượng với anh ta cũng trở nên tốt hẳn, cô cũng cười và hỏi, “Thế còn anh? Anh thấy sao?”

Dương Lôi khẽ lắc đầu, “Cô ấy không phải là đối tượng của tôi.”

Tiêu Tiêu không nói gì nhưng trong lòng thầm kêu lên, ôi đáng thương làm sao cho Trương Tĩnh Chi, khó khăn lắm mới chủ động một phen thế mà đã không có kết quả. Nhưng khi cô nghĩ tới anh chàng Ông Dụ Hàm ấy thì lại cảm thấy cũng không tồi, có lẽ một người đàn ông như thế mới hợp với Tĩnh Chi.

Đọc đường hai người không nói gì. Đưa Dương Lôi về nhà xong, Tiêu Tiêu lái xe quay về nhà, khi về tới gần khu nhà cô ở thì thấy phía trước có rất nhiều xe đang bị cảnh sát chặn lại.

Tiêu Tiêu buột miệng, chết rồi! Tuy vừa nãy uống không nhiều, nhưng nếu kiểm tra thì chắc chắn sẽ có vấn đề.

Một nhân viên cảnh sát đi tới, gõ vào cửa xe của Tiêu Tiêu, ra hiệu cho cô hạ thấp kính cửa xe xuống.

“Phiền cô hợp tác với chúng tôi.” Nhân viên cảnh sát nói, tay đưa chiếc máy kiểm tra nồng độ cồn.

Tiêu Tiêu cười khan một tiếng, định đùa với anh ta mấy câu, nhưng mắt cô bỗng phát hiện ra Tường Tư Thừa trong bộ sắc phục đang ở một chỗ cách xe của cô không xa, anh ta và mấy đồng nghiệp đang nói gì đó với một lái xe.

Trời đã không tuyệt hết đường của mình! Tiêu Tiêu vui mừng, bỏ mặc người cảnh sát bên cạnh, mở cửa xe bước xuống, đi thẳng đến chỗ Tường Tư Thừa và cất tiếng gọi: “3528...”

Cô không biết tên của anh mà chỉ nhớ số hiệu cảnh sát trên ngực anh.

Tường Tư Thừa hơi ngần người, quay đầu lại thì nhìn thấy Tiêu Tiêu đang đưa tay ra vẫy anh. Mấy đồng nghiệp nhìn thấy một cô gái xinh đẹp và rất thòai trang gọi Tường Tư Thừa thì đều ngần người ra nhìn. Một đồng nghiệp vỗ vai anh, mặt nở nụ cười rất thân thiện, ra hiệu bảo anh bước tới chỗ cô.

Tường Tư Thừa chau mày, mặt đỏ bừng lên, nhưng cũng đi về phía cô.

Do có chút hơi men nên hai má của Tiêu Tiêu hồng hẳn lên, đôi mắt đen nhánh dưới ánh điện lại càng thêm long lanh. Tường Tư Thừa chỉ thoáng nhìn một cái và càng cảm thấy mặt nóng hơn, anh không dám nhìn thẳng vào mặt Tiêu Tiêu mà ngượng ngùng cúi đầu xuống, nói khẽ một câu, “Tôi không phải là 3528, tôi là Tường Tư Thừa...”

Tiêu Tiêu sững sờ giây lát rồi cười ngay sau đó, “Tôi biết, tôi biết”. Cô chỉ về phía người cảnh sát đã chặn cô lại cười và nói, “Chúng ta dù sao cũng là bạn tốt của nhau. Chẳng nên “vuốt mặt không nể mũi” như vậy. Chuyện này có lẽ không nên để tôi tự giải quyết phải không?”

Viên cảnh sát kia khó xử nhìn Tường Tư Thừa và chờ phản ứng của anh.

Tường Tư Thừa nhìn đồng nghiệp, rồi lại nhìn lên khuôn mặt của Tiêu Tiêu, biết cô chắc chắn đã uống rượu, cũng muốn cứu nguy cho cô, nhưng lại nghĩ trước con mắt của nhiều đồng nghiệp như vậy, hơn nữa anh lại là người mới nhận công tác, nếu làm không đúng thì chắc chắn sẽ khó mà ăn nói với mọi người nên anh đành vác khuôn mặt đỏ bừng của mình nói, “Không được làm trái qui định.”

Các đồng nghiệp đều cười, cố ý đưa chiếc máy đo độ cồn cho Tường Tư Thừa, ra hiệu cho anh hãy làm động tác vì nghĩa diệt thân. Tường Tư Thừa lại càng thêm luống cuống, anh đã định không nhận chiếc máy ấy, nhưng không thể cưỡng lại các đồng nghiệp, thế nên đành cầm chiếc máy đưa tới trước mặt Tiêu Tiêu. Mấy đồng nghiệp tuy đứng ở xa không bước lại gần, nhưng mắt đều nhìn về phía hai người, và đều nở nụ cười mờ ám.

Tiêu Tiêu nhìn khuôn mặt đỏ đến tận mang tai của Tường Tư Thừa, rồi lại đưa mắt nhìn mấy nhân viên cảnh sát đang nở những nụ cười không lấy gì làm thiện chí, biết rằng việc hôm nay khó mà qua mắt nổi. Thực ra, cô không sợ bị phạt tiền, nhưng sợ có thể bị bắt đi học một lớp nào đó, cô cảm thấy vô cùng phiền phức.

Mắt của Tiêu Tiêu đảo quanh, cô đã nghĩ ra cách. Cô cố ý tiến về ph

Chương 3: Nói Dối Đến Cùng

Đã sắp đến Noel rồi, việc ôn thi của Sở Dương cũng đã đến hồi nước rút, cả ngày cô giam mình ở chỗ chị Tiêu Tiêu dùi mài kinh sử. Kể từ sau khi chạm trán với Phương Nghị ở cổng nhà ăn của trường, chuông điện thoại di động của cô vang lên một số lần, biết là Phương Nghị có thể đã lần được số điện thoại của mình từ chỗ Tiểu Quyên. Dù cho chuông điện thoại cứ kêu hồi này đến hồi khác cô cũng không thấy sợ, bụng nghĩ cho dù bọn họ có tài giỏi đến mấy cũng không thể tìm được cô chỉ qua điện thoại. Lâu dần không nghe thấy tiếng chuông điện thoại nữa, Sở Dương cũng thấy yên tâm hơn và chỉ còn chú tâm vào chuyện ôn thi mà thôi.

Ôn bài suốt đêm cho đến tận bốn rưỡi sáng, buổi trưa cô đang mơ màng ngủ, thì nghe thấy có tiếng ồn ào trong phòng khách, đó là giọng nói chằng hề thực nữ chút nào của Trương Tinh Chi

“Con nhỏ kia, còn chưa dậy à, không nhìn xem mấy giờ rồi!”. Tiếng gõ cửa lại vang lên dồn dập

Sở Dương bực mình vì bị làm phiền, định bụng cứ mặc kệ, trùm chăn ngủ tiếp. Vừa rồi cô đang mơ thấy cảnh giám khảo đọc quy định phòng thi xong và đang bóc dấu niêm phong đề thi ra, không biết sau đây có mơ thấy cảnh đọc đề thi hay không!

“Này, người đẹp ơi, chớ có gõ cửa nữa đi, hãy chú ý đến hình ảnh của mình chứ! Sao hôm nay cứ như lên cơn phong giật thế?“, giọng Tiêu Tiêu lãnh lớt vang lên.

Trương Tinh Chi cứ gọi mãi ở phía ngoài, nói rằng không dễ dàng gì có một lần chị đến, làm em cũng phải dậy ra đón một chút.

Tiêu Tiêu khoái chí, kéo tay Trương Tinh Chi ngồi xuống ghế, nhưng chỉ nghe thấy tiếng kêu, “Ồi cha!“, rồi sau đó cô đẩy tay Tiêu Tiêu ra.

“Sao thế?“ Tiêu Tiêu ngạc nhiên hỏi, rồi mặc cho Trương Tinh Chi ra sức tránh, cô tóm chặt lấy cánh tay của Trương Tinh Chi và nhìn kỹ vào đó thấy có một vết hằn sâu trên cổ tay, trông giống như vết của một chiếc vòng, nhìn thì biết ngay là đã bị ai đó véo vào đó.

Lông mày Tiêu Tiêu chau lại, mắt nhìn như xoáy vào Trương Tinh Chi, “Rốt cuộc là có chuyện gì? Thảo nào hôm nay vừa tới đã như lên cơn phong giật. Ai làm ra như vậy?“

Trương Tinh Chi có ý lẩn tránh ánh mắt của Tiêu Tiêu, nhưng nhìn thấy vẻ kiên quyết của Tiêu Tiêu đành ừ ừ ngồi xuống ghế, thở dài sườn sượt, rồi sau đó đáp bằng giọng tức tối, “Dương Lôi!“

“Dương Lôi?!“ Tiêu Tiêu không dám tin. Tuy chỉ mới gặp Dương Lôi có một lần, nhưng thấy anh ta không có vẻ của một con người cục cằn thô lỗ. Hơn nữa mới quen nhau có hơn 1 tháng, dù có quen hệ tiến triển thì cũng không thể nhanh chóng đến mức véo nhau như vậy!

Trương Tinh Chi thở dài rồi mới kể cho Tiêu Tiêu nghe về lai lịch của “chiếc vòng“ ấy. Thời gian vừa rồi, Trương Tinh Chi đã tìm có đề tiếp cận với Dương Lôi mấy lần. Dương Lôi không tỏ ra lạnh nhạt cũng chẳng mặn mà. Đúng lúc Trương Tinh Chi cảm thấy thất vọng thì anh ta lại chủ động muốn gặp cô, cô té ngựa ra khi biết anh ta nhờ cô đi cùng anh ta tới tham dự tiệc đám cưới của người bạn gái trước đây của anh ta! Lúc ấy Trương Tinh Chi mới biết là không phải Dương Lôi muốn gặp cô mà là vì cần có một người đóng vai bạn gái đi cùng anh ta!

“Cứ cho là đóng giả đi thì sao lại có cái khoản trả công này?“ Tiêu Tiêu chau mày hỏi.

“Đừng có nhắc đến nữa!“ Trương Tinh Chi tức giận đến mức suýt nữa thì buột miệng nói ra những lời tục tằn mà một thực nữ cần phải kiêng dè nhất. “Khi cô dâu chú rể đến chúc rượu, Dương Lôi gần như phát điên lên. Cậu nghĩ mà xem, nếu đã không đủ can đảm thì đừng có tới dự nữa, thế nhưng lại vẫn cứ sĩ diện, anh ta đã lôi tay mình giới thiệu với họ rằng mình là bạn gái của anh ta. Mình vẫn còn chưa kịp mừng vì chuyện đó thì tay anh ta đã bắt đầu, nụ cười của cô dâu càng rạng rỡ thì anh ta càng bám chặt hơn. Mà cũng đáng đời cho mình, lúc ấy cứ như là trúng tà, cứ nén chịu mà không lên tiếng. Cậu có tưởng tượng được không, cô dâu lại còn bảo mình cười rất xinh nữa chứ! Mình tức đến mức suýt nữa thì cho cô ta một cái tát. Mình đâu có cười, mình đau quá nên cứ phải há miệng ra để mà thờ đấy chứ!“

Nghe Trương Chi kể như vậy, Tiêu Tiêu cũng thấy dở khóc dở cười, “Mình đang nghĩ, sao hôm nay cậu lại tới chỗ mình và còn mua nhiều đồ ăn như vậy, thì ra là vì bức xúc quá!“

Trương Chi gật đầu, “Trong lòng buồn bực, khó chịu quá!“

Tiêu Tiêu cười, “Nếu anh ta đã như vậy thì cậu cũng chớ nên gặm “miếng đùi gà“ đó nữa. Đàn ông thiếu gì, đổi người khác đi.“

“Không đổi“ Trương Tinh Chi tức giận nói, “Mình nhất định sẽ theo đến cùng!“

Tiêu Tiêu mang đồ ăn mà Trương Tinh Chi mua đến vào bếp, tiện mồm hỏi, “Thế còn cái anh chàng Uông Dụ Hàm ấy thì sao?“

" Anh ta ư ? Vẫn cứ đáng ghét như vậy. Có việc thì đã đành, không có việc gì cũng cứ đến tìm mình !"

Tiêu Tiêu cười lắc đầu , " Có vẻ như anh ta có ý với cậu, cậu không nhận thấy thế sao? Mình nghĩ, có thể về hình thức anh ta kém Dương Lô một chút, nhưng tổng thể thì cũng không kém đâu. Sao cậu không thử suy nghĩ mà xem? "

Trương Tinh Chi trợn mắt, "Người đẹp ơi , cậu đừng có nghĩ mình giống như những nhân vật nữ chính si tình trong các tiểu thuyết về tình yêu! Ai có tình ý với mình mà mình lại không nhìn thấy? Mình biết từ lâu gã ý cố tình trêu chọc mình. Nhưng mình ghét gã, gã cứ tưởng gã thông minh lắm và coi mình là đồ ngốc ! "

" Cậu thật không rộng lượng chút nào! Cậu nhìn lại mình xem, có còn là thực nữ nữa không? " Tiêu Tiêu chỉ vào mũi Trương Tinh Chi vừa cười vừa mắng.

Trương Tinh Chi thè lưỡi cười, " Thực nữ là để cho người khác nhìn , còn mình với cậu từ trước đến nay thì chẳng cần phải che giấu!"

Khi Sở Dương từ trong phòng đi ra thấy Tiêu Tiêu và Trương Tinh Chi đều đang bôi thứ gì đó lên mặt với vẻ rất hứng khởi, hai khuôn mặt nham nhở khiên cô giật mình. " Hai chị đang làm gì đấy? Sao trông cứ như quỷ thế? "

Trương Tinh Chi trả lời để lộ hai hàm răng trắng, " Tự làm mặt nạ, em có muốn thử không?", vừa nói vừa lắc lắc chiếc hộp về phía Sở Dương

Sở Dương nhún người , vội xua tay, " Da mặt em còn non lắm, không cần đâu!", nói xong liền đi vào nhà vệ sinh. Khi trở ra, liếc nhìn chiếc đồng hồ thì đã gần 2h rồi, cô cảm thấy đói bụng, vội mở tủ lạnh tìm thứ gì đó để ăn, vừa ăn vừa hỏi, " Chị, sao chị lại tới đây?"

Lớp mặt nạ của trên mặt của Trương Tinh Chi hơi dày nên nói năng có vẻ khó khăn, " Thì là đến thăm em chứ còn sao nữa, Sắp đến Tết rồi, cậu mơ cứ hỏi chị mấy lần, em thực sự không muốn về thăm bố mẹ à?"

Sở Dương lắc đầu, chỉ lên mái tóc ngắn, " Chị không thấy rằng em mà về với mái tóc này thì mẹ em sẽ băm vằm em ra à? "

Mái tóc Sở Dương chẳng khác gì sinh mệnh của bà mẹ, trước khi Sở Dương vào đại học, bà đã từng nói với con, " Con vào đại học rồi, mặc gì mẹ không cần để ý, nhưng nếu con dám làm trái ý mẹ, cắt tóc đi thì đừng có mà trách mẹ!".

Trương Tinh Chi nhìn mái tóc ngắn ngang tai của Sở Dương chỉ còn biết thở dài, lần trước đã đánh mất bộ tóc giả trong triển lãm rồi, e rằng rất khó mà làm gì được nữa.

Sở Dương nghe tiếng, biết chị Tiêu Tiêu cuối tuần không đi đâu thì cảm thấy rất ngạc nhiên, vội hỏi, " Sao chị ấy không đi hẹn hò, các tuần trước có tuần nào là không ra khỏi nhà đâu!" Trương Tinh Chi bèn hỏi , " Có phải Tiêu Tiêu lại có bạn trai rồi không?". Tiêu Tiêu đáp , " Không phải ". Sở Dương cười về lấu lỉnh, nói, " Em đã hai lần nhìn thấy một anh chàng cảnh sát đưa chị Tiêu Tiêu về".

Nghe thế, Trương Tinh Chi cũng thấy rất tò mò, hỏi Tiêu Tiêu có phải hứng thú đã thay đổi rồi không, sao bây giờ lại thích cảnh sát giao thông thế?

Tiêu Tiêu đang nãy lòng về chuyện phải theo học lớp Luật giao thông cuối tuần, nghe hai chị em Dương Sở nói thế, bèn mang chuyện trêu chọc cảnh sát giao thông trên đường ra kể cho họ nghe. Trương Tinh Chi nghe xong cười đau cả bụng, nhất định đòi đi xem mặt mũi anh chàng cảnh sát đo bằng được

" Em đã gặp người ấy rồi", Sở Dương nói , " rất hay đồ mặt, lần trước khi bế chị Tiêu Tiêu về mặt mày cứ đỏ lựng cả lên".

Trương Tinh Chi cười, hỏi Tiêu Tiêu đã kiếm được anh chàng cảnh sát ấy cho mình từ bao giờ.

Tiêu Tiêu đáp một cách nghiêm túc, " Anh chàng ấy dễ đồ mặt quá, mình không hứng thú với anh ta !".

Trương Tinh Chi cứ một mực nói rằng, Tiêu Tiêu không rộng lòng. Tiêu Tiêu cũng thấy khoái chí, trước mắt cô lại hiện lên khuôn mặt đồ bưng của anh chàng cảnh sát

Ba người vui về chuyện trò như vậy, chẳng mấy chốc thì trời tối. Buổi trưa hầu như không ăn gì, nên lúc này lại cảm thấy đói. Trương Tinh Chi đang ép Tiêu Tiêu phải vào bếp thì chuông điện thoại của cô vang lên, đó là điện của Giang Tiểu Nhược, nói muốn mời cô ăn cơm để cảm ơn vì đã giúp đỡ trong lần triển lãm lần trước, khi được Tinh Chi cho biết Tiêu Tiêu và Sở Dương đang ở bên thì vội bảo Trương Tinh Chi mời họ đi cùng, càng đông càng vui

Nghe nói được đi ăn ké, Tiêu Tiêu và Sở Dương đều vui vẻ nhận lời ngay. Giang Tiểu Nhược tỏ ra rất hào phóng, đồng ý chiêu đãi cả bọn một bữa linh đình, chuyện này khiến Trương Tinh Chi và Tiêu Tiêu đều cảm thấy có gì bất ổn, chỉ riêng Sở Dương là cứ ăn vờ tự.

Quả nhiên gần cuối bữa ăn, Giang Tiểu Nhược nói muốn mời ba người cùng đi với cô tới hộp đêm!

" Giúp mình đi, mình không còn cách nào khác. Tòa soạn đã giục bài mình mấy lần rồi, nhưng mình vẫn chưa đi được, vì thế đang lo cuống lên làm thế nào để có bài viết! Giúp mình đi mà , đi với mình một lần này thôi, biết thêm một chút cũng hay phải không? Chi phí mình chịu cả". Giang Tiểu Nhược van nài

" Sao cậu lại xin vào làm ở ban biên tập tòa báo thế? Lần trước cậu còn đang làm ở triển lãm cơ mà?", Trương Tinh Chi hỏi.

"À, thì mình cũng chỉ giúp bạn bè thôi. Công việc bên toàn soạn báo mới là công việc chính của mình. Mình xin đấy, giúp mình đi mà, có các cậu đi cùng mình sẽ tăng thêm can đảm!"

Nhìn vẻ mặt đáng thương của Giang Tiểu Nhược, Trương Tinh Chi có phần không nỡ làm nỡ nên chẳng biết quyết định thế nào. Cô đưa mắt nhìn Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu cười bằng nụ cười rất mê hồn, nói, "Mình thì không sao. Hơn nữa, một người đẹp như mình chắc không những không phải bỏ tiền mà còn có người bám theo nữa."

Hôm nay Trương Tinh Chi cũng đang buồn bực, lòng có dao động, cũng muốn đi xem thử xem thế nào. Cuối cùng cô cũng gạt đầu, nhưng quay sang nói với Sở Dương, "Em còn bé, cứ về trước đi!"

Sở Dương phì cười, "Chị mà không cho em đi cùng, em sẽ về mách với bác cho mà xem!"

Trương Tinh Chi bèn nói, "Em về ôn bài đi, sắp thi rồi đấy!"

"Không lo đâu, mấy ngày hôm nay em đã ôn rất vất vả rồi, em cũng đang muốn mở rộng tầm mắt đây!"

Trương Tinh Chi chẳng biết giải quyết thế nào nên lại đưa mắt nhìn Giang Tiểu Nhược. Giang Tiểu Nhược rất mừng, càng đông càng vui, thế là bèn kéo tay Tiêu Tiêu và Sở Dương lôi đi

Sở Dương quay đầu lại nhìn Trương Tinh Chi và cười đắc ý. Trương Tinh Chi đuổi theo, "Con nhỏ cứng đầu này, đến lúc nổi loạn rồi phải không? Mẹ mà biết chắc sẽ lột da chị mất thôi!"

Khi tới cửa hộp đêm, Giang Tiểu Nhược bèn lùi lại phía sau, thế là Tiêu Tiêu đường hoàng đĩnh đạc dẫn cả bọn bước vào.

"Cậu đã tới đây rồi à?" Trương Tinh Chi khẽ hỏi.

Tiêu Tiêu trừng mắt, "Cậu nghĩ mình mà cũng phải tới đây sao?"

"Nhưng sao cậu có vẻ quen thuộc thế?"

"Chúng ta đến đây là mất tiền, cậu có thể đi thẳng lên được không?"

Trương Tinh Chi vội vàng đi thẳng người, bắt chước dáng vẻ của Tiêu Tiêu và theo vào.

Những người phục vụ cứ đưa mắt nhìn bọn Tiêu Tiêu, bụng nghĩ hiếm thấy những cô gái trẻ như thế này vào đây, hơn nữa lại toàn những người xinh đẹp nữa chứ, nhất là cái cô để tóc quăn, trông rất nổi, không biết bọn họ có vào nhằm chỗ không đây?

Các chàng trai phục vụ tuổi chưa nhiều, xem ra chỉ mới khoảng 20 là cùng, thấy bọn Tiêu Tiêu ngồi im nên cũng ngoan ngoãn ngồi im theo. Một lát sau mới có người chọn bài hát.

Sở Dương cảm thấy rất vô vị, nếu biết trước thế này thì chẳng đến đây làm gì, thời gian ấy đủ để làm hai đề ôn tập rồi. Bỗng nhiên cánh cửa phòng bật mở, Sở Dương tưởng đó là người mang đồ uống, nên chỉ ngược mắt lên nhìn một cái nhưng cô lập tức run bắn người, tưởng như tim muốn rơi ra ngoài: Phương Nghị với nét mặt đăm đăm đang đứng ở cửa.

Sự xuất hiện của Phương Nghị ở cửa khiến cho hai người trở mắt sửng sốt, một người là Sở Dương đang mong sao có thể tan biến trong không gian, người kia là Tiêu Tiêu đang cố chui đầu vào ngực của chàng trai ngồi bên cạnh.

Chết rồi, sao anh ta lại xuất hiện ở đây? Có lẽ đây là công việc làm thêm của anh ta chăng? Sở Dương cố suy nghĩ, chỉ mong sao có thể tàng hình.

Tiêu Tiêu thì nghĩ, trời ạ, nếu để cho sếp nhìn thấy mình ở đây thì ngày mai dứt khoát chỉ còn nước trực tiếp gửi đơn từ chức lên mà thôi! Làm gì còn mặt mũi nào mà nhìn mọi người nữa! Tiêu Tiêu này không lẽ đã sa đọa đến mức phải đến những chỗ như thế này tìm vui sao? Những người xin chết dưới gót giày của cô vốn xưa đi có hết đâu cơ chứ!

Nhất cử nhất động của Tiêu Tiêu và Sở Dương đều lập tức cho thấy sự khác biệt của họ. Phương Nghị không hề để ý đến cô gái đang vùi đầu vào ngực của chàng trai kia mà bước thẳng tới chỗ Sở Dương.

Chết rồi, Sở Dương nghĩ, phen này chết là cái chắc! Chạy ư, liệu có còn đường chạy nữa hay không? Sở Dương nhìn thấy Phương Nghị đi về phía mình, bất giác co người lại trong chiếc ghế theo bản năng.

Phương Nghị bỗng nhiên cất tiếng cười lạnh lùng, điều bất ngờ là anh ta đã không nhắc Sở Dương ra khỏi ghế mà vỗ vai chàng trai ngồi bên cạnh cô, ra hiệu cho anh ta đi ra rồi ngồi xuống bên Sở Dương. Sở Dương cảm thấy đến cả chiếc ghế cũng phải run lên theo cùng nhịp tim của cô.

Trương Tinh Chi cũng chú ý tới Phương Nghị, phát hiện ra anh ta có vẻ thú vị hơn hẳn mấy anh chàng vừa rồi, trông có vẻ của một người đàn ông thành đạt, cô bất giác lắc đầu thờ dài.

Một lát sau, Trương Tinh Chi dung vai hích khẽ Tiêu Tiêu và thì thầm hỏi, "Cậu nhìn xem, anh chàng vừa vào rất được đấy chứ! Có lẽ thuộc hạng cao cấp ở đây đấy!"

Tiêu Tiêu vẫn cứ rúc đầu vào ngực của chàng trai bên cạnh như cũ, chỉ có đôi vai là khẽ động đậy. Hạng cao cấp? Sếp mà là hạng

cao cấp ở đây? Cô nghe mà muốn nôn ra máu.

Phượng Nghị lạnh lùng nhìn Sở Dương đang khẽ lùi lại, cười thầm trong bụng, nếu như không phải là tay chân của Hoàng Phi nói rằng đã tìm thấy cô ta ở đây thì anh ta không thể nào tin được con nhỏ chạy nhanh như hươu ấy đã từng hai lần thoát khỏi tay mình, và lắt mình một cái biến thành đồ trứng thối ở cái hộp đêm này!

Sở Dương phát hiện rằng, cổ tay mình đã bị Phượng Nghị tóm chặt, lúc đầu cô rất hoảng hốt, nhưng sau đó thì bình tĩnh lại, dù sao thì cũng đã như thế này rồi, dù là phúc hay họa thì cũng chẳng tránh được nữa!

"Ừm", Sở Dương háng giọng, "tôi không phải là con trai, chắc điều này anh đã rõ?"

Âm thanh trong phòng vẫn cứ ồn ào như vậy, Sở Dương nhìn thấy Phượng Nghị không có phản ứng gì, cho là anh ta không nghe rõ lời của mình, nên ghé lại gần và nhắc lại với vẻ lo lắng. "Tôi rất xin lỗi, tôi thực sự không phải là con trai. Mặc dù tôi cắt tóc ngắn, nhưng tôi là con gái thực sự. Anh thấy đấy, ở đây có rất nhiều chàng trai đẹp, anh hãy tìm họ, được không?"

Nghe những lời ấy của Sở Dương và nhìn vẻ hết sức thận trọng của cô, bỗng nhiên Phượng Nghị cảm thấy không biết nên nổi giận hay nên cười đây?

"Đến đây tìm lạc thú à?" Anh ta hỏi, bắt đầu câu chuyện.

Sở Dương nửa lắc đầu nửa gật đầu.

Phượng Nghị cười gằn, khiến Sở Dương càng thấy sợ.

"Nếu muốn ra ngoài giải trí thì không nên như thế này." Phượng Nghị nói

"Gì?" Sở Dương không hiểu ý của anh ta.

Đột nhiên Phượng Nghị thò tay vuốt cằm cô, "Để tôi dạy miễn phí cho cô nhé".

Sở Dương sửng ngờ.

Trương Tinh Chi cũng ngẩn người ra. Mắt cứ nhìn chăm chăm về phía Phượng Nghị, tay nắm lấy khuỷu của Tiêu Tiêu nói, "Trời ạ, trẻ con bây giờ quả là rất lợi hại, cậu nhìn Sở Dương mà xem".

Cuối cùng thì Tiêu Tiêu cũng nhắc đầu lên khỏi ngực của chàng trai, nhìn về phía Sở Dương, và rồi cũng ngậy người ra. Chẳng lẽ sắp cũng đến đây làm thêm? Không lẽ những người có tiền đều mắc chứng ngứa ngứa đái bản thân?

Giang Tiểu Nhược thì há hốc miệng nhìn Phượng Nghị, tay bắt giác giữ chặt lấy chiếc ví. Trời ạ, một chàng trai thuộc loại hạng cao cấp như thế chắc phải mất nhiều tiền lắm!

Phượng Nghị nhếch môi, làm như vẽ sắp hôn Sở Dương. Sở Dương vội né người, môi của Phượng nghị trượt xuống hõm cổ cô. Sở Dương tức giận, hai từ "Đồ khốn!" gần như buột khỏi miệng, rồi cô vội vàng đẩy Phượng Nghị ra.

Trương Tinh Chi không nén được nữa, đứng phắt khỏi ghế, giận dữ định đi về phía Sở Dương.

Bỗng chỉ nghe thấy "bốp" một tiếng, một cái tát giáng xuống mặt Phượng Nghị, anh ta sửng sờ trong phút chốc.

Sở Dương cũng hơi sửng người lại. Trong lúc cuống lên, cô đã không kịp suy nghĩ và vung tay ra, nhìn thấy vẻ giận dữ trong mắt Phượng Nghị mỗi lúc một dâng cao, cô cảm thấy rất hối hận.

Hai người cứ như thế một lúc, không ai động đậy gì.

Trương Tinh Chi đứng bên không nhìn thấy ánh mắt của hai người nhìn nhau, vội đưa tay ra tóm lấy khuỷu tay của Sở Dương, quên mất việc cần phải giữ phong cách của một thực nữ, lời Sở Dương ra khỏi long của Phượng Nghị, Sở Dương loạng choạng, thiếu chút nữa thì ngã xuống bàn.

"Con nhỏ cứng đầu này, mày còn muốn sống nữa không đấy! Rõ là mất mặt! Có muốn chị về nói cho mẹ em biết không?"

Sở Dương bị những lời mắng của Trương Tinh Chi làm cho sửng người, nhưng đã có thể thoát khỏi bàn tay ma quỷ của Phượng Nghị thì là dù mắng mỏ của chị cũng nghe thật thân thiết. Những lời mắng mỏ ấy tuy gay gắt, nhưng Sở Dương biết rõ đó cũng chính là sự quan tâm của chị đối với mình, nghĩ vậy lòng cô thấy ấm áp lên nhiều.

Cả căn phòng bỗng chốc trở nên yên lặng, mọi người đều đồng tai lên nghe những lời mắng nhiếc rất chua ngoa của Trương Tinh Chi. Phượng Nghị chau mày đứng dậy, đưa tay định kéo Sở Dương trở lại, anh ta đang định nói gì đó thì Trương Tinh Chi lập tức quay sang mắng, "Anh im mồm đi!", rồi đưa tay kéo Sở Dương về phía sau, sau đó lại quay lại mắng Phượng Nghị liên hồi, "Chưa đến lượt anh đâu, muốn bị chửi ngay phải không? Anh chau mày cái gì, tôi đang chửi anh đấy! Có còn đạo đức nghề nghiệp nữa hay không, hả? Trước khi đi làm, có qua lớp huấn luyện không đấy? Thấy nó bé thì tưởng dễ dàng bắt nạt chứ gì?"

Sở Dương nhìn thấy sắc mặt của Phượng Nghị mỗi lúc một tối lại, vội kéo áo Trương Tinh Chi. Không ngờ Trương Tinh Chi gạt phắt tay cô, còn trừng mắt lườm cô, "Kéo cái gì mà kéo? Em đã tát anh ta một cái, nếu chúng ta không có đủ sức, anh ta sẽ gạt em. Em

có tiền cho anh ta không? Đờ ngu ạ, phải mắng cho anh ta tỉnh người ra mới được!”.

Sở Dương ngần người ra, không ngờ bỗng dưng chị Tĩnh Chi lại có suy nghĩ ấy, cô chỉ biết dở khóc dở cười.

Hình như Tĩnh Chi cảm thấy mắng thế chưa đủ, nên vẫn tiếp tục chỉ vào mặt Phương Nghị mắng thêm, “ Muốn kiếm chác thì cũng phải nhìn rõ đã chứ!”. Nói rồi cô đẩy Sở Dương từ phía sau lên, “ Anh nhìn xem, nó có tiền không? Nó vẫn còn là một học sinh !”.

“ Hầy mở mắt ra mà nhìn đi, ” nói rồi cô lại chỉ vào Giang Tiểu Nhược, “ cô ấy mới là người có tiền, nếu muốn anh hãy tìm cô ấy!”

Giang Tiểu Nhược thấy bỗng dưng Tĩnh Chi chỉ vào mình, sợ quá tránh sang bên và buột mồm nói, “ Tôi không có tiền “

“ Hoặc như cô kia cũng còn được. Anh phải tìm một người lớn hơn một chút chứ?” Ngón tay của Tĩnh Chi cuối cùng chỉ về phía Tiêu Tiêu, “ Ít nhất thì cũng phải như vậy!”.

Phương Nghị khoanh hai tay trước ngực, lạnh lùng nhìn cô gái đang trốn trong bóng tối, rồi bỗng nhiên nhướn lông mày lên.

Tiêu Tiêu thấy không thể trốn tránh được nữa, đành phải đứng dậy, miễn cưỡng cười, nói, “ Hi hi, chào sếp, đúng là rất tình cờ !”.

Ánh mắt của mọi người bỗng chốc dồn hết về phía Tiêu Tiêu , rồi lại quay sang Phương Nghị. Tiêu Tiêu vội đi đến bên Tĩnh Chi, cười nói, “ Đây là sếp của mình. Chào anh Phương Nghị, hi hi..”, rồi cô lại quay sang phía Phương Nghị , “ Họ đều là bạn của em” . Sau đó cô hạ thấp giọng nói với Tĩnh Chi, “ Bảo cậu không được uống nhiều, cậu lại cứ không nghe, đã thế lại còn gây sự nữa chứ, đúng thật là!”, rồi đưa mắt ra hiệu với Trương Tĩnh Chi.

Trương Tĩnh Chi liếc nhìn Phương Nghị một cái, rồi lại nhìn Tiêu Tiêu vẻ đầy hoài nghi, bụng nghĩ đây mà là ông chủ cao cấp mà cậu nói đó sao? Sao anh ta cũng đến đây? Cậu nháy mắt cái gì, ông chủ thì sao nào, dù sao thì sự việc cũng đã rồi, còn làm gì được nữa? Vì sao lại bảo mình giả vờ say?

“ Đúng thế, đúng thế. Lẽ ra chị không nên uống nhiều như vậy. Cứ cho là thất tình cũng không cần phải như vậy. Làm như thế vì một người đàn ông ấy liệu có đáng không?” Sở Dương cũng vội phân bua và đưa tay ra như muốn đỡ Trương Tĩnh Chi, sau đó ghé sát tai Trương Tĩnh Chi nói mấy câu, “ Anh ta chính là trùm xã hội đen mà em nói tới!”.

Trương Tĩnh Chi cảm thấy đôi chân như muốn khuỵu xuống, cô từ từ trượt xuống ghế như người say quá đồ gục. Anh ta chính là trùm xã hội đen mà Sở Dương đang phải lẩn tránh? Hèn nào mà chẳng thấy anh ta có vẻ gì của người phục vụ cả. Trời đất, không biết liệu có bị rắc rối không đây? Vừa rồi mình đã mắng anh ta những gì nhỉ? Nếu biết trước được đó là anh ta, thì dù khi về có bị mợ bằm vằm, mình cũng sẽ không cất tiếng chửi người!

“ Mặc kệ tôi, tôi không say, tôi vẫn còn muốn uống nữa!” Trương Tĩnh Chi tựa người vào Sở Dương. Tay giơ ra làm như muốn tóm lấy chai bia trên bàn, “ Tôi không say, các người thì biết gì? Các người có biết nỗi khổ trong lòng tôi không? Lẽ ra anh ta không nên lừa dối tôi mới phải chứ.....”

Giọng của Trương Tĩnh Chi gần như muốn khóc, tòi tóm lấy chai bia dốc vào miệng, mắt nhìn về phía Phương Nghị lúc đó vẫn nở nụ cười lạnh lùng, nhìn cảnh tượng trước mắt với vẻ hiêu kỳ. Thấy vậy, Trương Tĩnh Chi lại vội dốc một ngụm bia nữa, lần này thì cô bị sặc, nước mắt ứa ra, miệng lảm bảm điều gì đó và toàn thân thì đồ gục xuống.

Sở Dương nhìn vẻ khổ sở của bà chị họ, suýt nữa thì vỗ tay khen giỏi vì tài nhập vai rất nhanh..

Tiêu Tiêu nhìn thấy Trương Tĩnh Chi như vậy, vội gọi Giang Tiểu Nhược tới đỡ cô. Giang Tiểu Nhược có phần phản ứng hơi chậm, bởi vì cô không biết vì sao vai diễn của Trương Tĩnh Chi lại từ một cô gái chua ngoa đanh đá sang một người say nhanh đến như vậy, mãi cho tới khi Tiêu Tiêu gọi mấy lần cô mới chạy tới.

“ Mọi người nhanh chóng đưa cô ấy về đi, đừng để cô ấy ở đây gây chuyện nữa.” Tiêu Tiêu dặn, “ Để tiền đây cho tôi thanh toán, mọi người ra trước đi, cứ vào xe chờ tôi!”

Sở Dương dìu Tĩnh Chi đi ra ngoài. Giang Tiểu Nhược do dự một lát, định nói với Tiêu Tiêu một vài câu, nhưng nhìn thấy Tiêu Tiêu nháy mắt, vội đi theo ngay.

Phương Nghị cười lạnh lùng nhìn theo bọn Trương Tĩnh Chi đi ra ngoài, rõ ràng là “uống say” thế mà bước chân còn nhanh nhẹn hơn người bình thường.

Những người phục vụ nghe thấy tiếng ồn từ trước, nhưng mãi cho tới lúc nhìn thấy bọn Trương Tĩnh Chi đi ra mới nghi hoặc chạy vào, tới nơi bất ngờ nhìn thấy Phương Nghị đứng ở đó, vội cung kính chào, “Anh Phương”.

Phương Nghị xua tay, ra hiệu cho bọn họ lui ra.

Tiêu Tiêu cười khan và gật đầu với Phương Nghị, “ Thừa anh, đúng là rất xin lỗi vì đã hiểu lầm. Đều chỉ là hiểu lầm cả thôi. Cô bạn em đang thất tình nên uống hơi nhiều. Anh đừng chấp với cô ấy làm gì”.

“Khi chửi người sao mà rành rọt thế? Nửa lon bia mà đã say thật sao?” Phương Nghị cười lạnh lùng.

Tiêu Tiêu vội nuốt nước bọt, cười đáp, : Anh chấp với phụ nữ làm gì. Nể mặt em coi như cho qua chuyện này nhé. Đều là người quen cả, anh thấy thế nào?”

“Sở Dương quan hệ với cô như thế nào?” Phương Nghị đột ngột hỏi.

“Sao ạ?” Tiêu Tiêu hơi sững sờ, nhớ lại cảnh tượng lúc nãy giữa sếp với Sở Dương nên phần nào cũng hiểu được đôi chút chuyện hiện tại của sếp, rồi cô đoán, có lẽ người mà Sở Dương gọi là xã hội đen chính là Phương Nghị, sợ Phương Nghị tiếp tục gây phiền hà cho Sở Dương, cô vội nói, “Em gái em, coi như anh nể mặt em...”

“Em gái”? Phương Nghị cười lạnh lùng cắt ngang lời của Tiêu Tiêu.

“À, em của bạn em.” Tiêu Tiêu lo ngại nhìn Phương Nghị vội vã sửa lại, “là em họ”.

Phương Nghị gật đầu, “Được rồi, cô đi đi”.

Tiêu Tiêu vội lùi ra, khi tới ngang Phương Nghị cô dừng bước, thu nụ cười lại và khẽ nói, “Cô ấy vẫn còn là một sinh viên!”.

Phương Nghị nhìn Tiêu Tiêu vẫn với vẻ lạnh lùng ấy và không nói gì thêm.

Khi ra tới cửa, Tiêu Tiêu nhìn thấy bọn Trương Tinh Chi đang run lên vì lạnh mới sực nhớ ra là không đưa chìa khóa xe cho họ, nên vội mở cửa xe và mở máy lò sưởi, rồi mới hỏi Trương Tinh Chi, “Sở Dương đâu?”

Trương Tinh Chi nguyệt Tiêu Tiêu một cái rùi vội chui vào trong xe, nói với vẻ ủ rũ, “Nó ư? Nó chạy còn nhanh hơn cả thỏ. Con nhỏ này đúng là không có lương tâm gì cả. Khi cậu về tới nhà chắc nó đã gói gém xong đồ đạc rồi!”.

Giang Tiểu Nhược ko lên xe, nói rằng không về cùng đường với mọi người, cô sẽ tự gọi xe đi về.

Tiêu Tiêu thấy bữa tối nay đã xảy ra quá nhiều chuyện nên cũng nài nỉ nữa mà gọi giúp xe cho Giang Tiểu Nhược, sau đó mới lái xe đưa Trương Tinh Chi về.

Dọc đường hai người chẳng ai nói với ai câu nào, khi về tới trước cửa nhà, Trương Tinh Chi nói với Tiêu Tiêu một câu, “Lái xe một mình từ từ thôi”, rồi xuống xe.

Đột nhiên Tiêu Tiêu nói, “Cậu chờ đã, mình có chuyện muốn nói”.

Trương Tinh Chi nhìn Tiêu Tiêu rồi bước trở lại ngồi lên xe và đóng cửa lại.

Tiêu Tiêu châm một điếu thuốc rít mấy hơi, rồi mới chậm rãi nói, “Chuyện của Sở Dương đúng là có phần hóc búa. Tuy anh ta là ông chủ của mình, nhưng bọn mình cũng ít nói chuyện riêng với nhau. Mình cũng không hiểu lắm về con người anh ta, hình như trước đây cũng có vết đen gì đó. Mình không nhận thấy có đúng là anh ta với Sở Dương có chuyện gì hay không. Nếu quả thực không được thì cậu hãy bảo Sở Dương lánh đi đâu đó một thời gian. Loại đàn ông như vậy, có tiền, có quyền, lại thêm chút thân thể không rõ ràng, tốt nhất vẫn cứ nên tránh xa chứ đừng trọc vào họ”.

Trương Tinh Chi phì cười, “Con nhỏ này, tuy tuổi thì còn ít nhưng cũng rất nhiều mưu mẹo. Chuyện này đúng là khiến mình rất khó nghĩ, không biết có nên nói với cậu vợ mình không. Nếu nói ra, không biết sẽ gây ra sóng gió gì nữa. Còn nếu không nói, nhớ mà xảy ra chuyện gì thì chắc mình không thể gánh vác hết trách nhiệm”. Trương Tinh Chi có vẻ phiền não thực sự, “Cậu nói xem, cái con nhỏ ấy, đang yên đang lành sao lại phải gây chuyện với những người như vậy không biết nữa? Dù sao kiểu gì mình vẫn thấy, ông chủ của cậu phải để mắt đến những người như cậu mới hợp lý!”

Tiêu Tiêu cười, tay búng tàn thuốc, “Giữa chúng ta chẳng cần phải giấu giếm. Nói thật lòng, Sở Dương có thể nào mình cũng không quan tâm, vì nó là em họ của cậu. Mình muốn hỏi là cậu thấy thế nào?”

“Mình thế nào?” Trương Tinh Chi cảm thấy rất ngạc nhiên, hai tay bắt chéo và đặt lên đùi, lấy lại tư thế của một thực nữ dịu dàng. “Mình rất khỏe, có sao đâu”.

Tiêu Tiêu nguyệt Trương Tinh Chi một cái vẻ coi thường môi bĩu ra, “Hãy thôi cái vẻ dịu dàng hiền thực ấy của cậu đi. Hôm nay cậu lên cơn thần kinh rồi đấy!”.

Lúc ấy thôi không cười nữa, “Lúc thường cậu không như vậy, hôm nay sao thế? Vì Dương Lôi à?”

Trương Tinh Chi không nói gì, lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa xe, một hồi lâu sau mới nói, “Mình cũng không rõ bản thân mình như thế nào nữa, hôm nay mình cứ cảm thấy bức bối và muốn cãi nhau với một ai đó”.

Tiêu tiêu dụi tắt đầu thuốc lá, nghĩ một lát rồi nói, “Nếu không được thì thôi đi. Việc gì phải làm khó mình? Tuy mình chỉ mới gặp Dương Lôi một lần, nhưng mình có thể thấy, anh ta không thích hợp với cậu. Đàn ông đều có tính xấu, chưa chắc những gì cậu bỏ ra đã được đền đáp đâu”.

Trương Tinh Chi cười đau khổ, chỉ vào mũi Tiêu Tiêu mắng, “Cậu đúng là đồ đáng đánh, bảo mình theo đuổi cũng là cậu, bảo mình bỏ cuộc cũng lại là cậu, một khi bà cô này đã ra tay thì nhất quyết không rút lui!”

Tiêu Tiêu cười, hất tay Trương Tinh Chi ra, “Bảo cậu theo đuổi đàn ông, không có nghĩa là bảo cậu cứ đâm đầu vào vỏ rùa cứng không vết nứt! Thử một chút thì còn được nhưng cần phải biết nếu khó thì phải rút lui, nhất là chuyện tình cảm, nhiều khi biết khó mà rút lui còn sáng suốt hơn là không chịu bỏ cuộc đấy!”

"Mình cũng hiểu điều này, nhưng mình không chịu". Trương Tinh Chi nói.

"Cho đến nước này rồi?" Tiêu Tiêu hỏi

Trương Tinh Chi gật đầu, " Chẳng phải cậu bảo mình thuộc loại nen tình cảm để trong lòng sao? Dồn nén hơn hai mươi năm rồi, một khi đã quyết định thì sẽ không lùi. Cùng lắm thì coi đó là bài học để lớn lên thêm".

Tiêu Tiêu không biết nói gì, cân nhắc một hồi lâu mới nói tiếp, " Chớ đặt mình vào vị trí của một thần cứu rỗi. Chuyện của cậu không phải là tình yêu, mà là đang đọ sức!".

Trương Tinh Chi trầm ngâm.

Tiêu Tiêu bỗng thấy lòng đại rối bời, cô lại lấy ra một miếng thuốc, châm lửa rồi hít một hơi thật mạnh, " Như vậy là cậu có vấn đề rồi, làm thế có khác gì đập đá vào đầu mình?"

Trương Tinh Chi cười, rồi quay sang nhướn mày nói với Tiêu Tiêu, "Mình có vấn đề, thế còn cậu thì sao?".

" Có muốn mình kể chuyện cho mà nghe không?" Đột nhiên Tiêu Tiêu hỏi.

Trương Tinh Chi ngẩn người rồi bật cười ngay sau đó, vừa như cười chính mình lại vừa như cười Tiêu Tiêu, " Kể một chuyện rất thật? Có phải chuyện của cậu không? Tiêu Tiêu này mình biết là cậu muốn tốt cho mình, nhưng bây giờ mình không muốn nghe. Hay là cậu cứ chờ đã, chờ đến khi chuyện của mình tiến triển tương đối rồi hãy kể? Xem xem mình có tiếp tục được phần còn lại của câu không". Nói đến đây, Trương Tinh Chi ngừng một lúc mới quay đầu lại nói tiếp, " Mấy hôm trước, mình đã được đọc một đoạn như thế này trong một cuốn sách, mình cảm thấy rất thú vị".

Tiêu Tiêu nhướn mày nhìn Trương Tinh Chi , chờ nghe câu tiếp theo của cô.

" Đó là câu, trong cuộc đời, người ta sẽ gặp một người làm tổn thương mình, một người bị mình làm tổn thương, rồi sau đó mới gặp được người mà hai bên không nợ gì nhau và sống yên ổn, bình lặng. Một cuộc hôn nhân mà mình quá yêu người kia, hoặc người kia quá yêu mình sẽ không bền lâu. Mình cũng không rõ câu nói này có đúng hay không, vì thế mình muốn thử, mình muốn xem người mà mình gặp được là người làm tổn thương mình hay là người bị mình làm tổn thương".

Tiêu Tiêu không nói gì nữa mà chỉ lặng lẽ hút thuốc Trương Tinh Chi mở cửa xe bước xuống, rồi vẫy vẫy tay ra hiệu cho cô hãy quay về. Nhưng Tiêu Tiêu có vẻ suy tư, cô đang ngẫm nghĩ về "Thuyết ba người" mà Trương Tinh Chi vừa nói đến.

Người làm tổn thương mình đã xuất hiện rồi, thế còn người bị mình làm tổn thương thì sao? Liệu người ấy có xuất hiện không hay đã bị mình lãng quên mất? Và còn cái người không nợ nần gì với mình nữa, liệu họ có thật không?

Trương Tinh Chi lên gác, về nhà ngủ. Khi gáy vừa chạm gối, mắt cô lập tức nhìn lên chiếc vòng hân rỡ trên cổ tay, ngậy người trong chốc lát, sau đó cầm điện thoại lên định bấm số. Nhưng khi ngón tay vừa bấm xong hàng số ấy, cô lại thấy hối hận liền xóa vội đi và tìm đến số của Sở Dương

" Có cần chị nói cho mẹ em biết không?", cô hỏi.

Ở đầu dây bên kia Sở Dương im lặng một hồi đáp, " Không cần đâu ạ."

Trương Tinh Chi nói, " Ủ! "

Đặt điện thoại xuống, nhắm mắt lại, ngủ thôi. Ngày mai vẫn phải đi làm như thường, nếu như được người khác nuôi không phải đi làm thì tốt biết mấy!

Sáng hôm sau, Tiêu Tiêu gọi điện đến bảo, " Em họ của cậu có điên hay không đấy?"

Trương Tinh Chi ngờ người ra, chào đồng nghiệp xong, cô vội cầm điện thoại ra ngoài nói chuyện.

Thì ra tối hôm qua sau khi Tiêu Tiêu về đến nhà, thấy Sở Dương đã thu xếp gói ghém xong đồ đạc đúng như lời của Trương Tinh Chi, cô đang chờ Tiêu Tiêu về để đi. Tiêu Tiêu nói khuya rồi, nếu muốn đi để sáng hôm sau đi cũng được. dường như Sở Dương đang cân nhắc điều gì đó, cô đóng sầm cửa một cái rồi quay sang nói với Tiêu Tiêu, "Em không đi nữa!".

Tiêu Tiêu cũng không suy nghĩ nhiều về việc đó, ngày hôm sau vẫn đi làm như bình thường. suy cho cùng, chuyện của sếp với Sở Dương cũng chẳng có liên quan gì đến cô cả. nhưng không ngờ, buổi trưa Sở Dương xuất hiện ở Công ty của họ, không phải tới tìm Tiêu Tiêu mà là tìm gặp Phương Nghị.

Khi Tiêu Tiêu nhìn thấy Sở Dương ra khỏi phòng của Phương Nghị, cô đã sửng sốt tới mức con người như muốn nhảy ra khỏi mắt. Mặc dù không phải là người hay tọc mạch nhưng chuyện này khiến cô không nên được nữa, cô vội kéo Sở Dương hỏi xem là có chuyện gì. Kết quả là, Sở Dương nói với cô bằng một vẻ mặt lãnh đạm rằng : muốn nói chuyện yêu đương đừng dẫn đến với Phương Nghị, có điều kỳ thi nghiên cứu sinh sắp đến nơi rồi, cô sợ ảnh hưởng tới việc thi cử nên yêu cầu Phương Nghị không được làm phiền cô trước kỳ thi. Cô còn yêu cầu, sau này khi hai người đã ở bên nhau rồi, Phương Nghị phải một lòng với cô, ít nhất là cho tới khi hai người vẫn còn chưa chia tay nhau.

Nghe vậy, Trương Tinh Chi tưởng như ngất xỉu đến nơi, sau đó mới thấy rằng, đúng là giữa cô với Sở Dương cũng đã có sự ngăn cách thế hệ.

Tiêu Tiêu nói, nhưng đó vẫn chưa là điều gây thất kinh nhất. Điều gây thất kinh nhất là Phương Nghị đồng ý với tất cả những điều kiện đó!

Trương Tinh Chi đứng ngồi không yên, nhất định cô phải gặp Sở Dương mới được, dù thế nào thì đó cũng là cô em họ lớn lên bên cô, nếu để xảy ra chuyện gì với nó, nhất là lại ngay trước mắt Trương Tinh Chi thì bà mẹ đáng sợ của cô chắc chắn sẽ lấy dao lột da cô ra mất!

Trương Tinh Chi vội xin phép sếp ra ngoài hai tiếng, rồi không kịp thay đồng phục, chỉ kịp mặc vội chiếc áo khoác, chạy ra ngoài gọi taxi đến ngay nhà Tiêu Tiêu.

Vừa nhìn thấy Trương Tinh Chi, Sở Dương không lấy gì làm ngạc nhiên, cô biết thế nào Tiêu Tiêu cũng đem chuyện của cô nói cho Trương Tinh Chi biết, vì thế cô đã không nói gì mà quay trở

Chương 4: Đàn Ông Điều Yêu Loài Cáo

Khi Tiêu Tiêu mở cửa phòng ra thì Sở Dương đang ngồi trước bàn bê bát mỳ ăn liền ăn một cách ngon lành. Nhìn thấy Tiêu Tiêu về, Sở Dương lập tức làm ra vẻ đáng thương, “Chị Tiêu Tiêu, cuối cùng thì chị cũng đã về. Chị quên mất là em ở nhà mong chị đồ cả mất à?”.

Tiêu Tiêu không đáp, lặng lẽ cởi áo khoác treo lên mắc, nhìn vẻ đáng thương của Sở Dương không nén được cười và mắng yêu cô, “Em ăn thứ này à? Em bao nhiêu tuổi rồi mà còn chờ chị về bón cho em? Em là con cún nhỏ à?”.

Sở Dương cảm thấy vẻ mặt của Tiêu Tiêu khi bước vào nhà có điều gì đó không bình thường, cô vội hỏi, “Chị sao thế?”.

“Giẫm vào đồng phân chó!” Tiêu Tiêu đáp về ủ rũ.

Sở Dương đang đưa một đĩa mỳ lên miệng, nghe thế ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Tiêu mãi cũng không ăn tiếp được nữa, cuối cùng đành ném đĩa xuống bàn, nói về thiếu não, “Hôm nay em đâu có đi vệ sinh bữa bãi trên đất đâu!”.

Tiêu Tiêu nghe vậy, sững người, vội cười định giơ tay đánh Sở Dương, “Cái con nhỏ này, sao... ha ha...”. Tiêu Tiêu cười tới đau cả bụng, nên phải khom người ôm bụng mãi.

Hôm kết thúc kỳ thi tuyển nghiên cứu sinh, trời rất lạnh. Khi Sở Dương thu dọn xong sách vở và rời khỏi phòng thi, trong lòng cô cảm thấy vô cùng trống trải. Chẳng lẽ lại kết thúc như vậy sao? Nửa năm cố gắng cũng chỉ vì hai ngày này sao?

Hà Ý Dương đứng đợi cô ở bên đường, nhìn thấy Sở Dương trong dòng người, vội vàng giơ tay vẫy cô rồi rít.

Chỉ có những người được giữ lại học cao học là sướng nhất thôi! Khi lên đến năm thứ tư thì cuộc sống sinh viên chia làm ba loại: cuộc sống như chó của những người đi tìm việc làm, cuộc sống như lợn của những người được giữ lại học nghiên cứu sinh, còn cuộc sống chẳng được như chó cũng không được như lợn của những người thi nghiên cứu sinh!

Hà Ý Dương có thành tích học tập rất tốt, lên năm thứ hai thì đã theo thầy làm thí nghiệm, và trở thành hòn ngọc quý trong tay thầy cô, đồng thời được lựa chọn giữ lại học nghiên cứu sinh ngay từ đầu.

Nhìn thấy Sở Dương có vẻ không vui, tưởng cô thi không được tốt, anh không dám hỏi mà chỉ mỉm cười vỗ vai cô, an ủi, “Đừng nghĩ ngợi nữa, dù sao thì cũng đã thi xong rồi, chỉ cần qua là được. Nếu không thì mình sẽ tới cầu cạnh thầy hướng dẫn của mình, điều cậu về chỗ mình là xong thôi mà”.

Sở Dương cũng mỉm cười, không nói gì. Thực ra cô đã làm bài khá tốt, cô không lo lắng về chuyện thi cử. Điều khiến cô thấy phiền lòng bây giờ là, kỳ thi đã kết thúc, không biết đã đến lúc phải đối diện với Phương Nghị chưa?

Sau khi ăn cơm cùng Hà Ý Dương xong, chẳng có việc gì, hai người thong dong đi dạo phố. Nhưng mới chỉ được một lúc thì đã thấy điện thoại của Phương Nghị gọi đến.

“Kỳ thi kết thúc rồi chứ?”, anh ta hỏi.

Nghe thấy giọng của anh ta, Sở Dương bỗng trở nên lúng túng, cô chỉ trả lời ậm ừ.

“Sao thế?” Anh ta hỏi, nghe giọng rất nhẹ nhõm, xem ra đang rất vui vẻ. Ở đầu dây bên kia có tiếng ồn ào, hình như ai đó đang gọi Phương Nghị, anh ta đáp lại một tiếng, rồi không chờ Sở Dương trả lời, anh ta tiếp tục nói, “Tôi đang ở nhà hàng Thế Kỷ, cô hãy tới

đây đón tôi đi”.

Bảo mình đến đón anh ta? Liệu anh ta có nhầm không nhỉ? Đón xong thì sao? Liệu anh ta còn có yêu cầu gì khác nữa không? Sở Dương cảm thấy rất khó chịu, cô cười khan mấy tiếng, “Có lẽ như thế không được tiện lắm, tôi lại cũng không có xe, đường thì lại quá xa. Hay là để lần sau...”.

“Cô gọi xe đến đây!” Anh ta ra lệnh.

“Gọi xe? Thôi, không cần đâu, như thế sẽ tốn rất nhiều tiền.”

“Tôi sẽ đưa cho cô, như thế là được chứ gì? Nhanh đến đây đi!” Nói xong Phương Nghị gác máy.

Sở Dương hơi ngẩng người ra, cái tên này thật là không ra thể thống gì, đến một ngày cũng không chịu tha. Bây giờ mà chạy thì có kịp không nhỉ? Nhưng mà chạy đi đâu mới được chứ?

Cô hạ giọng rủa thầm mấy tiếng, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Hà Ý Dương đang nhìn cô.

“Minh có việc, mình phải đi trước đây.” Nói xong, cô định chạy ra ngoài đường gọi xe.

Hà Ý Dương hơi do dự một chút, hình như anh đang cân nhắc xem nên dùng từ nào, sau đó anh hỏi, “Sở Dương, có phải là cậu đang yêu không?”.

Yêu? Với Phương Nghị? Sở Dương bắt giác rung mình, vội lắc đầu, “Toàn nói linh tinh? Minh yêu khi nào mà yêu. Thật đấy, tính khí mình thế nào chẳng lẽ cậu lại không biết?”.

“Thật thế chứ?” Anh hỏi lại.

“Đã có khi nào mình nói dối cậu chưa?” Sở Dương đáp, vẻ không vui.

Khuôn mặt Hà Ý Dương trở nên nhẹ nhõm. Có một chiếc taxi đang đến bên đường, anh vội gọi lại giúp Sở Dương. Khi đóng cửa xe, đột nhiên anh lại nói, “Ngày mai gặp lại, được không? Mình có chuyện này muốn nói với cậu”.

Sở Dương gật đầu, “Được, ngày mai rồi, mình sẽ gọi điện cho cậu”.

Ngồi trên taxi, Sở Dương ngắm nhìn những ánh đèn màu lướt qua cửa xe, cô nghĩ mãi về chuyện vì sao mình lại để cho Phương Nghị gọi là phải tới liền thế này? Vì anh ta có quyền thế? Tuy dư luận xã hội bây giờ không còn như trước đây, nhưng dù sao cũng vẫn có trời đất trên dưới, nhật nguyệt rọi soi. Hơn nữa, đây đâu phải là phim truyền hình dài tập trên ti vi!

Loanh quanh một hồi lâu, Sở Dương mới tìm ra được lý do để nói chuyện yêu đương với Phương Nghị: Đẹp trai, mới chừng ba mươi tuổi, đang ở độ tuổi hấp dẫn nhất của người đàn ông, khiến người khác vừa nhìn thấy đã thấy tim xốn xang.

Nhưng lý do này vừa lóe lên trong đầu thì đã lập tức bị cô xua đi. Chuyện đùa, cô đâu phải là cô gái thiếu năng. Nghĩ mãi, nghĩ mãi, Sở Dương thấy mình rất giả tạo. Đến cửa nhà hàng Thế Kỷ, cô xuống xe, trả tiền, ba mươi bảy đồng. Xỉa một đồng, Sở Dương lại thấy xót một lần, nhớ tới chuyện Phương Nghị nói sẽ đưa tiền cho, cô đề nghị người tài xế đưa hóa đơn cho mình.

Đã có người của Phương Nghị chờ sẵn, nhìn thấy cô xuống xe lập tức chạy đến bên ân cần, “Cô Phùng, anh Phương đang chờ cô ở trên, để tôi dẫn cô lên”.

Sở Dương đi theo lên trên, trong bụng nghĩ, không biết tiếp sau đây sẽ là chuyện gì. Đây là nhà hàng, chẳng lẽ anh ta định để cho đồ đệ của mình gặp mặt chị dâu tương lai? Cánh cửa phòng được mở ra, Sở Dương nhìn vào trong, ngoài Phương Nghị ra không còn người nào khác.

Trên bàn mặc dù đã được dọn dẹp sạch sẽ, nhưng trong không khí vẫn nồng nặc mùi rượu. Không cần nói cũng biết, trước đó ở đây đã từng diễn ra một cuộc nhậu nhẹt ra trò, nhưng bây giờ mọi người đều đã về cả.

Phương Nghị đang ngồi trên ghế, nhìn thấy Sở Dương đầu tiên có vẻ hơi sững sờ, sau đó cúi xuống cười. Sở Dương cúi xuống nhìn quần áo của mình: một chiếc áo len dày cộm như lông vịt, một chiếc ba lô sau lưng, một đôi găng tay dày và con hơi bẩn nữa, trong tay là tờ hóa đơn vừa lấy được từ chỗ người lái xe.

Thực ra, hóa đơn cũng không cần vội đến mức phải nói ra ngay, Sở Dương vội giấu vào bên trong.

Phương Nghị đứng dậy, “Đi”.

“Đi?” Sở Dương không rõ. “Đi đâu?”.

“Không phải là tôi đã bảo cô tới đây để đón tôi sao? Tất nhiên là về nhà rồi.” Người Phương Nghị thoảng mùi rượu, khiến cho đầu óc của Sở Dương không sao kịp xoay chuyển, cô mơ hồ đi theo anh ta xuống lầu và lên xe. Mãi cho tới khi rẽ vào một chiếc sân khác, Sở Dương mới định thần lại, “Anh bảo tôi cứ đến thẳng nhà anh là được, cần gì mà phải bảo tôi tới đón?”.

“Cần chứ!” Phương Nghị đáp một cách rất thoải mái.

Trong phòng khách có ba phụ nữ và một người đàn ông đang chơi mát chược. Người ngồi đối diện với cửa ra vào chính là Hoàng Phi, nhìn thấy Phương Nghị bước vào, anh ta ngẩng mặt lên, khoe mắt đã hoeen đỏ, Hoàng Phi vui mừng tới mức run rẩy, ném vội mấy con bài vừa mới lấy lên xuống bàn, không kịp nhìn lấy một chút.

“Hòa rồi, ha ha!” Hoàng Phi kêu lên với người phụ nữ ngồi đối diện, rồi đẩy đám bài trước mặt, hét to lên với Phương Nghị, “Đại ca, anh về rồi, làm em nhớ anh muốn chết!”, nói xong đang định đứng lên.

“Này, cậu nhóc, ngồi xuống đi. Đánh xong ván này rồi mới được đi!” Người phụ nữ vừa bị hòa vội vàng nói.

Hoàng Phi đành ngoan ngoãn ngồi trở lại và đưa cặp mắt nhìn về phía Phương Nghị với dáng vẻ đáng thương. Người phụ nữ không ngoảng đầu lại, nói với Phương Nghị, “Con trai, chào thám Lưu và thám Trương đi chứ!”.

Phương Nghị bèn quay sang gật đầu thay cho lời chào với hai người phụ nữ còn lại.

Hoàng Phi đang nhăn nhó lấy bài lên, nhìn thấy Sở Dương đi vào theo sau Phương Nghị, sửng người trong giây lát rồi lộ vẻ vui mừng, sau đó kêu to, “Chị dâu! Đại ca, cuối cùng thì đại ca cũng đã đưa chị dâu về nhà rồi!”.

Hoàng Phi vừa dứt lời, ánh mắt của mấy người lập tức đổ dồn vào Sở Dương.

Sở Dương thầm tự thán phục mình, nhìn khắp lượt những người đang nhìn mình, rồi lại nhìn khuôn mặt bình thản của Phương Nghị, trong lòng đột nhiên hiểu ra phần nào.

Xem ra mẹ của Phương Nghị không nhiều tuổi lắm, chỉ chừng hơn năm mươi một chút, các đường nét trên khuôn mặt khá hài hòa, mái tóc cuộn lại thành một búi đơn giản ở phía sau, để lộ chiếc cổ trắng mảnh mai mềm mại, chỉ có điều vẻ ngoài ấy rất không hợp với giọng nói có phần hơi lạnh lốt vừa rồi.

Bà nhìn Sở Dương rồi lại nhìn Phương Nghị, nét mặt từ vẻ ngạc nhiên chuyển sang vui mừng.

Sở Dương không ngờ Phương Nghị lại đưa cô về nhà, thấy có phần hơi khó xử, đành miễn cưỡng cất lời, “Cháu chào bác”.

Hoàng Phi đã phải chơi bài với mấy bà già suốt cả buổi tối, khó khăn lắm mới nhìn thấy cứu tinh, vì thế vội cười hi hi nói, “Chị dâu, lại đây chơi vài ván đi!”.

Phương Nghị đưa mắt lờm Hoàng Phi một cái, không chờ mẹ lên tiếng đã nói, “Mọi người cứ chơi đi, con uống hơi nhiều, bây giờ con thấy hơi mệt, muốn đi nghỉ sớm một chút”.

Nhìn theo phía sau lưng Phương Nghị khoác tay Sở Dương đi lên gác, nét mặt Hoàng Phi lập tức ỉu xiu. Mẹ Phương Nghị gọi với theo sau với giọng run run, “Đi lên đi, đi lên đi. Mẹ chơi với mọi người được rồi”.

“Anh giờ trò gì thế?” Sở Dương ngồi xuống chiếc giường đôi của Phương Nghị, cau mày hỏi. Dù là người ngốc cũng có thể thấy, hôm nay Phương Nghị đưa Sở Dương về nhà nhất định là có tính toán gì đó, tám chín phần mười là cố ý để cho người nhà biết.

Phương Nghị không nói gì, đi đến bên cạnh tủ quần áo, cởi bộ complet đang mặc ra.

Sở Dương cảm thấy có phần căng thẳng. Có thể là do nhiệt độ trong phòng quá cao, cũng có thể là do cô mặc quá nhiều quần áo, vì thế cảm thấy mồ hôi đang chày ở phía sau lưng.

“Này, anh có muốn đi tắm một chút không?” Sở Dương hỏi, cố giữ vẻ bình tĩnh.

Phương Nghị đóng cửa tủ, quay người dựa vào thành tủ, nhìn Sở Dương nửa cười nửa không, khuy áo sơ mi đã cởi ra một nửa, để lộ vàng ngọc rắn chắc.

“Chiều này của cô đã dùng qua rồi.” Anh ta nói.

Sở Dương cười khan mấy tiếng, mắt đảo một vòng, nói với vẻ thành khẩn, “Liệu chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện với nhau từ tế được không? Tôi cảm thấy chuyện này đã vượt khỏi dự liệu của tôi. Chúng ta đã nói chuyện với nhau là, chờ khi tôi thi xong thì sẽ qua lại với nhau, nhưng cũng không thể phát triển nhanh đến như vậy! Hơn nữa, chẳng phải anh cũng có căn hộ khác rồi sao, chúng ta có thể đến đó cơ mà? Bỗng nhiên anh đưa tôi về gặp mẹ anh, tôi chẳng hề có chút chuẩn bị nào thì làm sao có thể để lại ấn tượng tốt đẹp với bà được? Hơn nữa...”

Phương Nghị nhìn cô, khoe miệng khe nở nụ cười ranh mãnh, “Hãy nói thẳng vào chủ đề đi”.

Sở Dương cũng không hiểu rốt cuộc là mình đang nói gì nữa. Không hiểu vì sao vừa nhìn thấy anh ta là cô đã quên sạch những lời thoại đã chuẩn bị kỹ từ trước. Mặc kệ anh ta mang mình về nhà làm gì. Đúng, không nên phức tạp hóa những vấn đề đơn giản. Cô hit một hơi thật sâu, sau đó ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt Phương Nghị, nói rõ ràng từng tiếng, “Tôi hy vọng rằng anh sẽ có trách nhiệm với tôi”.

Trong phòng rất yên tĩnh, cả hai người đều im lặng, mồ hôi bắt đầu toát ra lòng bàn tay của Sở Dương.

“Được thôi, tôi chịu trách nhiệm.” Phương Nghị nói, sau đó lấy ra một bộ quần áo ngủ của mình từ trong tủ ném cho Sở Dương, “Bây giờ tốt nhất là cô hãy đi tắm một chút đi!”.

Sở Dương ngó người ra, sao anh ta lại nói là sẽ chịu trách nhiệm? Trong sách đâu có viết như vậy? Chẳng lẽ lại bị lừa? Sở Dương nhìn bộ quần áo ngủ rộng thùng thình trong tay, rồi lại đưa mắt nhìn Phương Nghị, “Anh muốn tôi mặc bộ quần áo này ư?”

Phương Nghị nhếch mép, đáp, “Cô có thể trùm khăn tắm hoặc để trần mà đi ra. Tôi không để ý đâu!”.

Vừa nghĩ tới cảnh tượng ấy, Sở Dương đã thấy rùng mình, nhìn thấy Phương Nghị cười, cô vội giữ chặt lấy bộ quần áo trong tay, bỏ cặp sách lại và đi về phía nhà tắm.

“Câu vừa rồi cô đã nói ra hơi sớm đấy.” Phương Nghị nói với theo, “Phải là sau khi có quan hệ gần gũi rồi mới nói câu đó, lần sau hãy nhớ lấy”.

Sở Dương sững người, sực nhớ lẽ ra phải để khi xảy ra sự việc rồi thì mới nói như vậy, như thế mới có sức uy hiếp, nhưng vừa rồi do quá căng thẳng, cô đã thốt ra câu nói đã học thuộc này hơi bị sớm. Nhưng cũng không thể trách cô được, ai bảo anh ta đột nhiên lại nghĩ ra trò này.

Sở Dương đã tắm rất lâu sau đó mới bước ra. Bộ đồ ngủ của Phương Nghị hơi rộng, nhưng vẫn phân biệt được đâu là trên đầu là dưới, chỉ có điều khi khoác trên người cô trông rất buồn cười.

Phương Nghị cũng đã thay bộ đồ ngủ, đang ngồi trên giường dùng khăn mặt lau tóc, nhìn thấy Sở Dương ra, bèn gọi, “Lại đây”.

Sở Dương rất muốn hỏi anh ta rằng đã tắm ở đâu, vì rõ ràng là cô đã chiếm nhà tắm, vậy mà sao trông anh ta cũng giống như vừa mới tắm xong như thế kia?

Phương Nghị kéo cô ngồi xuống bên cạnh, rồi quăn chiếc khăn tắm to dùng lên đầu cô và giúp cô lau mái tóc vẫn còn ướt đẫm.

Tóc của Sở Dương vẫn còn rất ngắn, mặc dù đã dài ra đáng kể so với hồi cô giả làm chàng trai chạy bàn nhưng cũng chỉ đủ để che kín tai. Sức mạnh đôi bàn tay của Phương Nghị quả là đáng kể, Sở Dương có thể cảm thấy sức mạnh của bàn tay anh ta trên đầu mình.

Cảnh tượng ấy gần gũi và thân thiết tới mức khiến cho Sở Dương không thể quen được. Cô thấy hơi bực cho mái tóc của mình sao mà quá nhạy cảm, thậm chí còn cảm thấy sức nóng từ bàn tay Phương Nghị, mặt cô bắt giác đỏ bừng lên.

Phương Nghị nghe thấy tiếng tim đập có phần loạn xạ của Sở Dương, bắt giác khước miệng nở nụ cười, động tác tay cũng nhẹ nhàng hơn, ngón tay không biết là vô tình hay hữu ý còn chạm vào cả gáy của cô và anh thích thú khi nhìn thấy những chỗ có tiếp xúc trên da của Sở Dương đang đỏ dần lên.

Cuối cùng Sở Dương không thể chịu được tốc độ nhịp đập của con tim nữa, cô gạt mạnh tay của Phương Nghị ra và đứng lên bên cạnh giường, mặt đỏ bừng nhìn Phương Nghị, “Anh muốn... làm gì?”.

Phương Nghị ngây người, dựa vào thành giường nhìn cô, vẻ mặt chờ xem diễn biến tiếp theo của câu chuyện.

Dù sao thì cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi, Sở Dương nghĩ và nhảy trờ lại giường.

Phương Nghị giật nảy mình, không ngờ cô ấy lại nóng nảy như vậy, động tác cũng nhanh nhẹn đến vậy, lên giường mà cũng nhảy thẳng lên! Thấy thế anh vội tóm lấy hai tay của cô, “Cô có nhầm vai không đấy?”.

“Sao?” Phản ứng của Sở Dương có phần chậm chạp, vẫn còn chưa kịp hiểu rõ về lời của Phương Nghị thì đã bị anh ta đè lên người.

Phương Nghị cười, “Như thế này mới đúng!”.

Nhìn vẻ căng thẳng của Sở Dương, Phương Nghị cảm thấy rất buồn cười, cúi đầu định làm một động tác như của một người khao khát từ lâu. Thế nhưng, khi đôi môi của anh vẫn chưa kịp chạm vào người Sở Dương thì anh cảm thấy cơ thể mảnh mai của cô đột nhiên giật mạnh.

“Ặc, ặc, ặc.”

Có một số người đứng lúc đó thì lên cơn nắc!

Phương Nghị đành phải xuống giường đi rót nước cho Sở Dương. Uống hết cả một cốc nước đầy nhưng cơn nắc của Sở Dương không những không hết, ngược lại có vẻ càng dữ dội hơn. Phương Nghị ngồi trên giường nhìn người Sở Dương cứ giật lên từng đợt, bất lực vô đầu, “Cô không cần phải căng thẳng đến như vậy, vừa rồi chỉ là tôi đùa cô một chút thôi”.

“Ặc!”

“Vừa rồi cô đã hỏi tôi, vì sao lại đưa cô về nhà, đúng không?” Anh ta lại hỏi.

Sở Dương chớp mắt, những vẫn còn nắc.

Phương Nghị cười, “Vấn đề là thế này, khi nói về chuyện hôn nhân của tôi, gia đình luôn gây áp lực cho tôi, nhất là mẹ tôi. Thực ra tôi cũng không sợ họ làm gì mình, nhưng tôi cảm thấy không sao chịu đựng được ánh mắt của mẹ tôi và chuyện bà cứ luôn miệng hỏi tôi

khi nào thì định cưới xin, hoặc là chuyện đang nửa đêm bà tới gõ cửa căn hộ của tôi, tôi thấy mình đã hết khả năng chịu đựng rồi! Cũng có thể vì tôi đã từng có chuyện với quá nhiều cô gái, nên chuyện quan hệ nam nữ với tôi trở nên rất tẻ nhạt, và chưa bao giờ nghĩ đến chuyện lấy vợ”.

“Ặc.” Sở Dương không nén được, hỏi, “Chuyện này thì có liên quan gì đến việc bám theo tôi?”.

“Lần đầu tiên gặp cô chỉ là sự hiểu lầm.” Phương Nghị nói, “Nhưng, tôi phải thừa nhận rằng ở cô có một cái gì đó mới mẻ khiến tôi cảm thấy rất hứng thú, và điều đó khiến tôi thấy thích cô. Chính vì vậy mà khi Hoàng Phi tiến hành điều tra về cô, tôi đã không can thiệp. Nhưng điều càng khiến tôi thấy thú vị hơn, đó là kết quả điều tra của Hoàng Phi”.

“Kết quả?”

Phương Nghị ngồi trở lại bên cạnh Sở Dương, “Nhà con một, gia đình rất đơn giản, cha mẹ chỉ là những viên chức bình thường, chưa từng trải qua chuyện tình cảm, tính cách giống như con trai, mơ ước lớn nhất là kiếm đủ tiền bằng sức lao động của chính mình sau đó đi du lịch khắp thế giới, đúng không?”.

Sở Dương vừa nắc vừa gạt đầu, anh ta đã điều tra rất kĩ càng, ngay đến cả mơ ước của cô mà cũng biết.

“Nhưng cô đã gặp phải một trở ngại lớn nhất, đó là trở ngại từ phía mẹ cô. Cô cũng có một người mẹ rất nhiệt tình đối với chuyện hôn nhân của mình, đúng không?”

“Sau đó thì sao?”.

“Sau đó?” Phương Nghị cười, “Sau đó tôi nghĩ, nếu chúng ta đã có cùng khó khăn giống nhau, thì tại sao lại không thể giúp đỡ nhau nhỉ?”.

“Giả vờ kết hôn?” Sở Dương hỏi, điều này đúng là giống hệt như tiểu thuyết. Hừ, cứ tưởng rằng anh ta có trò gì mới, thì ra cũng lại chỉ như vậy. Nghĩ đến đây, vẻ mặt của Sở Dương lộ vẻ coi thường.

“Cũng chưa hẳn là như vậy, đầu tiên có thể để cho mọi người thừa nhận quan hệ yêu đương, như thế cô không cần phải đối phó với mẹ cô, tôi cũng sẽ không phải đối phó với mẹ tôi.”

“Như thế thì tôi được lợi gì?” Sở Dương hỏi.

Phương Nghị nhướn mày liếc xéo Sở Dương một cái, “Được gì? Chúng ta cùng giúp nhau, cái lợi của cả hai bên đều thấy rõ, hơn nữa”, anh ta ngừng một lát rồi ghé sát vào tai Sở Dương hạ giọng ói, “nếu cô cần vui vẻ thì tôi có thể mang lại cho cô”.

“Vui vẻ?” Sở Dương cố nghĩ xem đó là gì, cô chau mày nhìn Phương Nghị.

Phương Nghị cười ranh mãnh, “Là niềm vui từ trước tới nay cô chưa bao giờ có”.

Ý tứ của anh ta không nói cũng đã rõ. Sở Dương rùng mình, nhìn anh ta bằng ánh mắt căm ghét, rồi hạ giọng nói, “Đúng là loại tiểu thuyết tình cảm cực kỳ rẻ tiền! Việc gì tôi phải giúp đỡ anh, tôi hoàn toàn có thể tìm một người khác, ví dụ như...”

“Nhưng tôi thì lại không muốn tìm người khác, tôi cảm thấy cô là người thích hợp nhất. Thế nào, đồng ý chứ?”

Nhìn kia, rõ ràng kiểu của kẻ quen bành trướng bá quyền! Sở Dương rửa thềm trong bụng, lại còn hỏi có đồng ý hay không, anh ta đâu có cho cô chuẩn bị một phương án khác! Nghĩ một lát, Sở Dương đành gạt đầu, “Thôi được, nhưng tôi có một điều kiện!”.

“Nói đi!”

“Chi phí cho việc đi học của tôi anh phải lo!”

Phương Nghị cười, “Được, chỉ là tiền học phí chứ gì, cô còn có thể lấy được của tôi nhiều hơn thế, nhưng cô cũng sẽ phải có sự báo đáp tương ứng. Đừng quên, tôi là một thương nhân”.

“Thế thì thôi vậy!” Sở Dương nói và trườn khỏi giường.

Phương Nghị kéo cô lại, “Cô làm gì thế?”.

“Nếu đã là giúp đỡ lẫn nhau, mà tôi lại không được trả thù lao thì liệu có cần thiết phải cùng anh không nhỉ? Tôi biết đây là địa bàn của anh, tôi không hy vọng rằng anh sẽ dành cho tôi một chiếc giường để ngủ, tôi chủ động sang ngủ ở sofa, như thế không được sao?”

Phương Nghị kéo cô trở lại giường, “Chiếc giường này đủ rộng, hơn nữa, cô chỉ là một đứa trẻ, dù có ôm cũng chẳng phân biệt được đâu là đằng trước đâu là đằng sau, tôi không có hứng. Ngủ cùng giường đi!”.

Sở Dương nghe anh ta nói như vậy, trong lòng cũng thấy cởi mở hơn, sợ gì chứ! Cô tung chăn và chui vào bên trong, sau khi che kín người, cô mới phát hiện ra rằng, không biết từ lúc nào cơn nắc của cô đã biến mất.

Phương Nghị cùng nằm xuống bên cạnh Sở Dương rồi đưa tay tắt đèn. Nhìn bóng nằm nghiêng của Sở Dương, trong bụng anh không khỏi buồn cười, trẻ con vẫn cứ là trẻ con, vốn chống cự lại mình như thế mà chỉ nghe nói có mấy câu đã hết cả nghi ngờ và yên

tâm nằm xuống bên cạnh mình.

Một lát sau, ánh mắt của Phương Nghị đã quen dần với bóng tối. Trong bóng tối mờ ảo, tấm lưng Sở Dương trở nên cực kỳ mềm mại, nó không hề giống với những cô gái của anh trước đây, cứ gồ lên với những đường cong. Tấm lưng này, cả mùi thơm nhẹ nhàng lan tỏa ra từ cơ thể của cô nữa, ngược lại càng làm đẩy lên những rung động trong lòng.

Minh sao thế này? Chẳng lẽ lại thấy rung động trước cô nhóc không hề biết thế nào là phong tình này ư? Cô nhóc này, đến cả tiêu chuẩn bình thường của một phụ nữ cũng còn chưa đủ! Chẳng lẽ lại đúng như lời Hoàng Phi nói, ăn nhiều vậy cá rồi thì lại thấy thú vị trước món rau thanh đạm?

Hơi thở thuần khiết của Sở Dương mỗi lúc một thêm sức cảm dỗ, mặc dù rất muốn làm chuyện đó, nhưng Phương Nghị biết, bây giờ thì chưa thể được. Đối với cô nhóc này quá nóng nực chỉ hồng chuyện mà thôi.

Phương Nghị cố nén nụ cười không thành tiếng rồi không kìm được anh định đưa tay ra chạm vào vai Sở Dương. Khi tay anh vẫn còn chưa chạm tới thì đã nghe cô kêu lên, "Có trộm!".

Phương Nghị vội rút tay về.

"Anh nghe đi, phía ngoài cửa hình như có tiếng động, liệu có phải nhà anh có trộm không?" Sở Dương xoay người khẽ nói với Phương Nghị.

Lúc ấy Phương Nghị mới vỡ lẽ ra rằng, vừa rồi không phải Sở Dương kêu lên vì bàn tay của anh. Họ cùng lắng nghe tiếng động bên ngoài, phòng ngủ của Phương Nghị ở tầng hai, tầng một vẫn đang có người, làm sao có thể có trộm được nhỉ?

Đột nhiên Phương Nghị cười, ghé sát vào tai Sở Dương thì thầm, "Không phải là trộm, mà là mẹ tôi và những người khác! Có nên diễn một màn kịch cho họ xem không nghị?".

"Sao cơ?" Sở Dương có phần không hiểu, chỉ nhận thấy trong bóng tối mờ mờ nụ cười ranh ma của Phương Nghị, rồi đột nhiên anh giang tay ôm chầm lấy cô và đè xuống.

"Ồi, ối..." Bị Phương Nghị bất ngờ đè lên người, Sở Dương buột miệng kêu lên thành tiếng.

"Đúng rồi, chính là như thế." Phương Nghị cúi đầu hôn.

Sở Dương lúc đầu thì ngạc nhiên sau đó thì tức giận, ra sức đẩy Phương Nghị ra. Nhưng không ngờ anh ta khỏe đến thế, hai người giằng co trên giường một hồi lâu Phương Nghị mới kết thúc nụ hôn rõ dài.

Sở Dương đang định chất vấn anh ta, vì sao nói lời không giữ lời thì nghe thấy tiếng Phương Nghị cười ranh mãnh và thì thầm bên tai, "Bọn họ đang ở bên ngoài, chúng ta phải giả vờ tạo ra tiếng động!".

Sở Dương hừ một tiếng đẩy Phương Nghị ra, "Dù có vậy thì anh cũng không được làm thế với tôi chứ!".

"Thôi được rồi, không có gì nữa đâu, ngủ đi." Phương Nghị cố hạ giọng nói.

Sáng hôm sau, khi Sở Dương tỉnh dậy thấy mình nằm quần vào người Phương Nghị. Điều kì quặc là hai người đã hoán đổi vị trí cho nhau. Rõ ràng là khi đi ngủ, cô nằm ở bên trái giường.

Cô lay Phương Nghị, "Anh đã làm gì để tôi nằm sang bên phải hả?".

Phương Nghị lờm Sở Dương bằng ánh mắt vẫn còn ngái ngủ, "Cô còn nói được sao, cô có đúng là nữ sinh không đấy? Sao mà ngủ cứ như đi đánh trận vậy? Cô cứ đẩy tôi về phía bên này, tôi không còn chỗ nữa nên đành phải ôm chân chuyển sang phía bên kia!".

Sở Dương cười xấu hổ, định thay quần áo, chợt nhớ ra, quần áo tối qua đã để hết bên trong nhà tắm. Chạy vào nhà tắm, thay quần áo xong, tiện tay lấy chiếc điện thoại ra xem, giật mình vì có rất nhiều cuộc gọi nhớ, đều là của Tiêu Tiêu với Trương Tinh Chi!

Chết rồi, hôm qua không về nhà, cô đã quên không gọi điện cho mọi người. Chết rồi, chết rồi, lần này chết là cái chắc, bọn họ chắc chắn sẽ không tha cho cô, Sở Dương nghĩ thầm.

Sở Dương vội vàng chạy về nhà Tiêu Tiêu, quả nhiên Trương Tinh Chi đang ở đó và đang phủ phục gạ gặt chờ điện thoại ở sofa, nhìn thấy Sở Dương bước vào nhà, cô ngẩng đầu lên, đôi mắt vẫn còn đang mơ màng.

Thấy thế Sở Dương lo sợ, vội cười chào, "Hi hi, chị, chị cũng ở đây à?".

Lúc ấy Trương Tinh Chi mới tỉnh hẳn, cô nhảy bật khỏi ghế với vẻ hốt hoảng, định hỏi gì đó nhưng dường như lại sợ làm vậy sẽ kích động đến Sở Dương, nên đành dè dặt hỏi, "Không... không xảy ra chuyện gì đấy chứ?".

Sở Dương cười khan, "Không sao, anh ta thì có thể làm gì được em? Chẳng phải em đang rất tốt đấy sao?".

"Anh ta không làm gì em?" Trương Tinh Chi vẫn không dám tin.

"Vâng." Sở Dương cởi chiếc áo nhưng ra, cười đáp, "Em đã đánh giá anh ta rất cao, nhưng anh ra vẫn còn rất ngây thơ, tối qua không xảy ra chuyện gì, anh ta không hề động đến em".

"Chát!" Chiếc máy điện thoại bay về phía Sở Dương, cô vội nhanh chóng né người tránh, miệng kêu lên, "Chị, chị làm gì thế?".

"Làm gì à? Chị phải đánh chết mày!" Trương Tinh Chi không kịp xô giày nhảy vội hai bước đến trước mặt Sở Dương.

Sở Dương hơi ngó người ra, "Chị...".

Tiêu Tiêu nghe thấy tiếng ồn liền chạy từ phòng ngủ ra đứng chặn giữa hai chị em.

"Mày là đồ đáng chết! Mày không biết gọi điện thoại à, mày có biết người khác đã phải lo lắng thế nào cho mày không? Cả đêm không về, nếu xảy ra chuyện gì, chị biết ăn nói thế nào với mẹ mày? Nói ngay!" Trương Tinh Chi cứ mắng hoài mắng mãi, giọng gần như sắp khóc.

Tiêu Tiêu vội kéo Trương Tinh Chi trở lại ghế, rồi đưa mắt nhìn Sở Dương lạnh nhạt nói, "Tối qua chị em đã vô cùng lo lắng, chỉ sợ em xảy ra chuyện gì và đã gọi điện cho tất cả các số có thể gọi, nhưng lại không dám nói cho nhà em biết. Chị chỉ có số điện thoại làm việc của Phương Nghị, không có số điện thoại riêng. Chị em đã bắt chị đi tìm em, nhưng khi tìm đến nhà riêng của anh ta thì không có ai ở đó".

Lúc ấy Sở Dương mới hiểu ra rằng, việc biến mất của cô tối hôm qua đã khiến cho Trương Tinh Chi và Tiêu Tiêu vô cùng lo lắng, vì vậy trong lòng cô cảm thấy vô cùng áy náy, "Em xin lỗi, em...".

"Thu dọn đồ đạc, về nhà ngay lập tức! Từ nay về sau em có xảy ra chuyện gì thì cũng không liên quan đến chị!"

"Tinh Chi, bình tĩnh lại đã, hỏi xem cho rõ ràng rồi hãy nói." Tiêu Tiêu khuyên.

Đúng lúc ấy thì chuông điện thoại của Trương Tinh Chi vang lên, cô hét vào máy, "A lô, ai đấy?", nghe xong cô ngán người, mặt ngây ra. Tiêu Tiêu và Sở Dương cùng nhìn cô vẻ nôn nóng, và chỉ thấy Tinh Chi nuốt nước bọt một cách khó khăn, hai con người đảo mấy vòng, sau đó lại hét vào điện thoại, "Tìm Trương Tinh Chi hả? Tinh Chi, Tinh Chi, điện thoại của cậu này!". Sau đó cô để điện thoại ra xa, đợi thêm hai giây, cố ý giậm hai bước chân rồi mới ghé sát vào điện thoại, dịu dàng trả lời, "A lô...".

Tiêu Tiêu và Sở Dương tròn tròn mắt nhìn nhau, không hiểu Tinh Chi đang giờ trò gì.

Vẻ mặt của Tinh Chi tỏ ra rất dịu dàng, cô nói chậm rãi vào trong điện thoại, "Anh Dương Lôi ạ, có chuyện gì thế ạ?".

Tiêu Tiêu và Sở Dương lại đưa mắt nhìn nhau, sau đó Tiêu Tiêu thì tròn mắt, còn Sở Dương thì trề môi.

Sở Dương khẽ hỏi Tiêu Tiêu, "Chị ấy có hâm không đấy? Cứ tưởng rằng làm như thế là lừa được người ra. Người ta gọi điện đến máy của chị ấy cơ mà!".

Tiêu Tiêu chế nhạo, "Đừng có nói trắng ra như thế, hãy để cho cậu ấy tự an ủi mình một chút!".

Tinh Chi tắt máy, nét mặt vẫn giữ nguyên vẻ dịu dàng tinh tú nhưng mắt lạnh lùng liếc nhìn Sở Dương. Nhìn thấy thế, không chờ Tinh Chi lên tiếng, Sở Dương vội đem tất cả chuyện xảy ra tối hôm trước kể lại hết cho hai người nghe.

Tinh Chi và Tiêu Tiêu nghe xong cũng thấy ù cả đầu, dù có nghĩ thế nào cũng thấy đó là chuyện không thể tưởng tượng được.

"Ông chủ của cậu là người như thế sao?" Trương Tinh Chi hỏi, hoài nghi rằng Phương Nghị cũng đã từng như vậy với Tiêu Tiêu. Phải chăng là anh ta đã đọc quá nhiều tiểu thuyết tình yêu? Nhưng đã là thời đại nào rồi, ngay cả trong tiểu thuyết cũng không viết những chuyện tầm thường như thế.

Tiêu Tiêu lắc đầu, "Rất không giống với ngày thường. Ngày thường chưa bao giờ thấy như vậy. Khi ở công ty anh ta thường rất nghiêm túc, hơn nữa hoàn cảnh riêng của anh ta cũng có những điều khá phức tạp, mình cũng không rõ nữa".

Trương Tinh Chi lườm Sở Dương, "Em định sẽ thế nào?".

Sở Dương nhún vai về bất cần, "Thì là như thế! Anh ta đã nói là giúp đỡ lẫn nhau, thế thì sẽ giúp đỡ lẫn nhau, hơn nữa em có mắt gì đâu".

"Em đã từng thấy sói và cừu hợp lại với nhau thành một nhóm để cùng giúp đỡ nhau bao giờ chưa?" Tinh Chi hỏi thấy Sở Dương không nói gì, nên nói tiếp, "Anh ta đã từng dính dáng tới xã hội đen! Xã hội đen, em có hiểu không? Chị thấy em đúng là đọc quá nhiều tiểu thuyết rồi đấy!".

"Vậy chị nói xem, em có thể làm được gì nào?" Sở Dương hỏi, "Chạy thì cũng đã chạy không được, nếu anh ta cố tình tìm bằng được thì em sẽ làm thế nào? Chi bằng cứ như thế cho xong!".

Trương Tinh Chi nhìn Sở Dương như nhìn một quái vật, sau đó lại quay sang nhìn Tiêu Tiêu với ánh mắt cầu cứu, Tiêu Tiêu lắc đầu bất lực.

"Về nhà! Trước hết em cứ về nhà vẫn là hơn cả. Dù sao thì em cũng đã thi xong rồi, em không thể cứ ở mãi chỗ của chị Tiêu Tiêu

được.” Trương Tinh Chi nói, “Nếu chẳng may em xảy ra chuyện gì ở chỗ chị, chị sẽ không chịu nổi sự trách mắng của mẹ em đâu!”.

Sở Dương nghĩ một lát rồi đành gật đầu đồng ý. Trương Tinh Chi trút một hơi thở nhẹ nhõm, nhìn đồng hồ thì đã là buổi chiều, nên cô quyết định không đi làm nữa. Lát sau, bỗng sực nhớ tới chuyện Dương Lôi hẹn, cô vội vàng hỏi mượn quần áo của Tiêu Tiêu, “Hi hi, Tiêu Tiêu, có bộ quần áo nào đẹp không, cho chị đây mượn với!”.

Tiêu Tiêu nhìn Trương Tinh Chi với vẻ mặt nịnh nọt, đành bắt lực đáp, “Em gái này, không phải là chị không cho em mượn, mà là phong cách của hai ta khác nhau!”. Nói xong cố ý ưỡn ngực ra nhắc nhở Trương Tinh Chi.

Sở Dương thấy thế cười khúc khích. Tinh Chi đưa mắt lờm em, rồi ca cẩm với Tiêu Tiêu, “Có còn là chị em nữa không đấy? Đúng thật là, mình về nhà thay sợ không kịp, chỉ là mượn bộ quần áo của cậu thôi mà. Sao mà hẹp hòi thế, hừ!”.

“Được rồi, mình sợ cậu rồi đấy. Cậu tự chọn lấy đi, như thế là được chứ gì!” Tiêu Tiêu nói và mở tủ quần áo.

Trương Tinh Chi vội vàng lao đến tủ quần áo, hầu như cô đã lục tung tất cả đám quần của Tiêu Tiêu lên mà vẫn không tìm ra một bộ vừa ý, nếu không quá hở hang thì cũng là quá bắt mắt.

Sở Dương nói, “Em phải đi tìm Hà Ý Dương đâu”. Nói xong co cẳng bỏ chạy.

“Tiêu Tiêu này, cậu cũng kiếm được khá đấy chứ, thế mà sao không mua lấy một bộ kín đáo một chút?”

“Thôi xin đi, có bộ nào của mình đáng giá nửa tháng lương của cậu đâu!” Tiêu Tiêu đáp.

Trương Tinh Chi chọn một chiếc áo len cổ thấp siêu cỡ, trề môi nói, “Thế này mà cũng gọi là quần áo mùa đông à?”.

Tiêu Tiêu nguyệt Trương Tinh Chi một cái, “Mặc quần áo thì phải có sự kết hợp, hiểu không? Cô em ạ, chẳng ai nguời ta lại mặc chiếc áo đó khi để hở cổ đâu!”.

Cuối cùng thì Tiêu Tiêu cũng không thể chịu đựng được cánh tủ quần áo của mình bị lục tung lên, cô chọn lấy một bộ rồi ném cho Trương Tinh Chi, “Cô em này, cô em có tin chị không?”.

“Sao?”

“Nếu tin thì hãy mặc bộ này vào đi, đảm bảo mắt của Dương Lôi sẽ cứ dán vào cho mà xem!” Tiêu Tiêu lại cầm một chiếc áo khoác ngắn màu xanh nõn chuối lên đưa cho Trương Tinh Chi.

Trương Tinh Chi bán tin bán nghi thay bộ váy đó, nhưng lưỡng lự cứ thè ra, “Tiêu Tiêu, bộ này mà mặc đi ra ngoài đường sao? Chiếc áo khoác này cũng rất trẻ con, lại còn cả cổ tròn nữa chứ, hơn nữa chiếc quần này...”

“Chanel, cậu có hiểu không? Mình thấy đôi chân của cậu rất tuyệt nên mới bảo cậu mặc bộ váy này! Phải thật nổi bật, khiến người ta phải ngạc nhiên mà ngoài đầu lại nhìn ấy.”

“Cũng đủ nổi bật rồi, nhưng có tạo được sự ngạc nhiên hay không cũng khó mà nói được.

“Có mặc hay không đây? Nếu có thì mặc bộ này, còn nếu không thì xin mời!” Tiêu Tiêu cũng đã hết kiên nhẫn, nói rồi đóng cửa tủ lại.

Thực ra Trương Tinh Chi khá tin tưởng con mắt thẩm mỹ của Tiêu Tiêu, những bởi vì trước đây cô luôn theo trường phái tiểu thư khuê các, nên bây giờ mặc kiểu quần áo này không khỏi cảm thấy lạ lẫm. May sao hai người cũng cỡ già, thế là Tiêu Tiêu lại tìm cho Trương Tinh Chi một đôi boots, “Túi và găng tay đi kèm nữa, cậu lấy hết đi cũng được. Nhanh lên, trời sắp tối rồi đấy”. Nói xong Tiêu Tiêu đẩy Trương Tinh Chi ra khỏi cửa như muốn đuổi đi.

“Đừng có cuống lên thế, mình đã kịp trang điểm đâu, cậu phải lấy đồ đất tiền nhất ra đây cho mình mượn đi!”. Trương Tinh Chi lại kêu lên.

Khó khăn lắm mới đẩy được Trương Tinh Chi ra cửa thật sự, Tiêu Tiêu thấy nhẹ nhõm cả người, nhắm tính chỉ lát nữa chắc Sở Dương sẽ quay lại thu dọn đồ đạc, như vậy cô vẫn còn có được một khoảng thời gian nghỉ ngơi. Vừa trèo lên giường thì lại nghe thấy tiếng chuông cửa, cô giật dử nghiến chặt răng, cái cậu Tinh Chi này sao mà dènh dàng mãi như thế, quần áo cũng đã cho mượn rồi, đồ trang điểm cũng đã dùng rồi, chỉ còn thiếu mỗi cái mặt mình nữa

thôi! “Cậu vẫn chưa xong à?”

Chương 5: Không Trở Thành Hoa Khô Thì Làm Một Loài Hoa Đại

Buổi sáng, vừa tới công ty, Polly đã phát hiện ra ngay môi của Tiêu Tiêu có vấn đề, không đỏ tươi như mọi khi, chỉ cần bôi một chút son môi là đã như hoa anh đào, khiến người khác nhìn thấy chỉ muốn cắn một cái.

Một lúc sau mới bắt được Tiêu Tiêu ở nhà vệ sinh, nhìn thấy đôi môi hơi mỏng của mình trong gương, Polly ra sức mím lại, nhưng vẫn không hề thấy có chút sức sống nào. Nhìn sang Tiêu Tiêu, Polly hỏi về bí mật: “Người đẹp ơi, truyền cho bí quyết làm thế nào đi? Nhìn tự nhiên lắm, khiến mình ghen đến chết mất!”.

Tiêu Tiêu ngạc nhiên chưa hiểu Polly muốn nói tới điều gì.

Polly lại cứ tưởng Tiêu Tiêu cố tình giả bộ ngốc nghếch, lườm cô một cái vẻ không vừa lòng, “Minh đang nói tới việc cậu đánh môi rất đẹp, đừng nói là đàn ông, ngay cả mình nhìn thấy cũng còn muốn cắn cho một cái. Sao cậu nhỏ nhen thế, nói cho mình bí quyết đi!”.

Tiêu Tiêu thấy đúng là dở khóc dở cười. Bí quyết ư? Cậu cũng hãy đi tìm một anh chàng liêu lĩnh và để anh ta bập môi vào mà xem! Cứ để bập mạnh tới mức sưng lên thì khắc thấy căng mọng thôi mà.

“Bí quyết gì đâu, tối hôm qua mình không cẩn thận nên bị vấp và sưng lên thôi!” Tiêu Tiêu nói với vẻ rất không hào hứng.

Polly ngạc nhiên nhìn Tiêu Tiêu, rồi đột nhiên cười với vẻ ranh mãnh sau khi đã hiểu ra sự việc. Tiêu Tiêu nhìn mà cũng thấy nổi cả da gà. Polly nháy mắt, “Hi hi, người đẹp ơi, mình biết rồi, hi hi...”.

Nhìn vẻ mặt áy của Polly, Tiêu Tiêu biết ngay là cô bạn đồng nghiệp đã nghĩ méo mó, nhưng cũng chẳng hơi đâu bào chữa, cô cười một cách bí hiểm, “Ừ, lần này thì biết rồi chứ gì. Nếu cậu cũng muốn có được hiệu quả như vậy, cậu phải... chụt chụt...”.

Tiêu Tiêu đẩy cửa bước ra, để lại Polly một mình với câu hỏi, không biết có phải là vì bạn trai của mình quá dịu dàng và thiếu phần mãnh liệt không?

Vừa qua Tết, công việc rất bừa bộn, Phương Nghị đang bàn chuyện hợp tác với mấy công ty nước ngoài. Những công việc cụ thể phải chờ Tiêu Tiêu kiểm tra và đối chiếu xong mang đến cho Phương Nghị. Mới có một ngày không đi làm mà các tài liệu cần xử lý đã xếp hàng thành một đống cao như núi.

Nhìn đống tài liệu ở trước mắt, Tiêu Tiêu thở dài, kiểm được đồng tiền từ túi của các ông chủ quả là không dễ chút nào! Gần hết giờ làm thì nhận được điện thoại của Tinh Chi, tự nhiên lại mời cô đi ăn cơm, khiến cô không hiểu đầu cua tai nheo là gì. Nghĩ một hồi, Tiêu Tiêu đoán, chắc là chuyện của Dương Lô và Tinh Chi hôm qua tiến triển rất nhanh chóng, nếu không thì đã chẳng có chuyện cô bạn này rút ruột ra mời cơm mình!

Khi tới nhà hàng, vừa nhìn thấy nụ cười của Tinh Chi, Tiêu Tiêu bỗng cảm giác thấy một luồng gió lạnh thổi bên mình, cô nhìn Tinh Chi nghi hoặc, “Tinh Chi, sao mình thấy nụ cười của cậu đáng sợ đến thế?”.

Tinh Chi càng nở nụ cười ngọt ngào hơn, không đợi Tiêu Tiêu nói lập tức gọi mấy món mà Tiêu Tiêu rất thích ăn. Tiêu Tiêu vội đưa tay ngăn lại, “Bỗng nhiên ăn cần thế này, không phải có chuyện đối trá thì cũng là muốn trấn lột gì đây! Cậu hãy khai mau, lại sắp có việc gì nhờ vả đến mình phải không?”.

Tinh Chi đâu có nhờ vả gì nữa, chỉ là muốn dỗ dành Tiêu Tiêu, sau đó lựa thời cơ nói về chuyện bị cướp mất cái ví. Nhưng thấy Tiêu Tiêu cảnh giác như vậy, đành cười khan, “Minh là con người như thế sao? Minh nhớ cậu mà”.

“Nhớ mình?” Tiêu Tiêu sừng sốt, “Buổi chiều hôm qua cậu vừa mới cướp sạch mọi thứ ở nhà mình, thế mà không biết ngượng, lại còn nói là nhớ mình?”.

Nói xong thì đưa tay với túi giấy bên cạnh Tinh Chi.

Tinh Chi vội giăng lại, “Đừng có nhìn, mọi thứ đều ở trong đó cả đấy”.

Tiêu Tiêu không hiểu, “Cậu mang gì tới thế, sao lại không cho mình xem?”.

Tinh Chi cười với Tiêu Tiêu, “Tối qua mình gặp cướp”.

Tiêu Tiêu nghe xong sững người, ngạc nhiên nhìn Tinh Chi một hồi lâu rồi mới định thần lại, “Gặp cướp mà cậu vẫn vui vẻ như thế sao? Không cần phải hỏi, nhìn cậu không sao thì chắc là anh bạn đẹp trai đó đã cướp sắc đẹp của cậu chứ gì?”.

“Cướp của!” Tinh Chi đau khổ nói.

Tiêu Tiêu thấy có một dự cảm không lành, “Cướp cái gì? Đừng có nói với mình rằng chúng đã lột sạch mọi thứ trên người cậu đấy nhé!”.

“Không phải như vậy” Tinh Chi nói, “Nhưng hẳn đã cướp mất cái túi của mình rồi”.

Tiêu Tiêu nghĩ: Nói mới buồn cười chứ, không cướp túi thì còn gì gọi là cướp. Cướp một chiếc túi cũng không có gì là lớn, ít ra thì người không bị làm sao là tốt rồi. Nghĩ thế cô liền cười an ủi Tinh Chi, “Thôi, mất cái túi có đáng gì, cậu không bị làm sao là tốt rồi. Điều đáng chứng tỏ cậu vẫn thuộc loại bọn cướp để cho an toàn đấy. Nhưng mà sao cậu lại gặp bọn cướp? Chẳng phải cậu đi gặp anh chàng đẹp trai đó sao?”.

Tinh Chi nhìn Tiêu Tiêu về tán thành.

Tiêu Tiêu đột nhiên hiểu ra, vội đưa tay lên bịt miệng, “Trời ơi, cái túi của tôi, cái túi của tôi, cái túi LV của tôi!”.

Nhìn thấy Tinh Chi gật đầu, Tiêu Tiêu chỉ muốn xông tới bóp cổ cô.

“Minh sẽ đền, nhất định minh sẽ đền.” Tinh Chi vội nói, “Từ ngày hôm nay minh sẽ để giành tiền, nhất định minh sẽ đền cho cậu!”.

Tiêu Tiêu hít một hơi dài cố gắng trấn tĩnh, sau đó nói về dứt khoát, “Từ lần sau mà mình còn cho cậu mượn đồ nữa, mình sẽ đi đầu xuống đất!”.

Tinh Chi nhìn Tiêu Tiêu với vẻ rất tội nghiệp, “Dù cậu có đi đầu xuống đất thì cậu vẫn cứ là Tiêu Tiêu!”.

“Trương Tinh Chi!” Tiêu Tiêu nghiêng răng kêu lên.

“Có!” Tinh Chi lập tức giơ tay lên, cười khan mấy tiếng.

Cũng bởi vì đêm qua bị cướp mất điện thoại mà sáng nay khi ra khỏi nhà, Tinh Chi đành phải dùng chiếc điện thoại của mẹ thả ra. Lúc này, đột nhiên nhạc chuông kêu lên inh ỏi, âm thanh tiếng tai thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người trong nhà hàng. Tinh Chi cảm thấy hơi ngỡ ngàng, càng cố gắng cố gắng móc nó ra khỏi túi thì tay chân lại càng trở nên luống cuống, mãi cũng không lấy ra được.

Tiêu Tiêu thấy vậy, liền cầm lấy cái túi trong tay Tinh Chi, rồi vừa chậm rãi đưa mắt nhìn những người xung quanh vừa lấy chiếc điện thoại đó ra khỏi túi, động tác trông cao quý chẳng khác một nữ hoàng.

Trương Tinh Chi phải thầm kêu lên: Đúng là người đẹp, hơn nữa lại còn là một người đẹp có khí chất rất tao nhã, cho dù tay có cầm hòn đá thì cũng vẫn rất thoir thượng!

Nhận điện thoại, thì ra là mẹ của Tinh Chi đang muốn biết hành tung của con gái. Bị mẹ hỏi đến phát phiền, lại thấy Tiêu Tiêu đang nhìn cô và cười với vẻ rất đắc ý, Trương Tinh Chi liền tiện tay ném ngay chiếc điện thoại cho Tiêu Tiêu, “Mẹ mình đang định giới thiệu bạn trai cho cậu”.

Thực ra lúc đó mẹ Trương Tinh Chi đang truy vấn cô về tình hình của Uông Dụ Hàm, đột nhiên ở đầu dây bên kia bà nghe thấy con gái nói như vậy, rồi sau đó là giọng của Tiêu Tiêu, thế là bà lập tức chuyển chủ đề câu chuyện, nói với Tiêu Tiêu là sẽ giới thiệu bạn trai cho cô thật.

Một lúc sau, Tiêu Tiêu mới chấm dứt được câu chuyện với mẹ Trương Tinh Chi, đến cả Tiêu Tiêu cũng ngạc nhiên, “Cậu nói xem, mẹ cậu lấy đầu ra mà biết lắm chàng trai chưa lấy vợ đến thế? Chỉ một lúc mà đã nói tới bốn, năm chàng!”.

Trương Tinh Chi trề môi, “Cậu nghĩ xem, hàng ngày đi làm, mỗi khi ngồi với mấy bà già khác thì mẹ mình sẽ làm gì nào? Thì cũng chỉ toàn chuyện nhà bà con, họ hàng, bạn bè nào có con trai con gái chưa lấy vợ lấy chồng chứ còn gì nữa. Mẹ mình còn nói, đó là thông tin hai chiều, là nhập kho dữ liệu.”.

Tiêu Tiêu cũng cảm thấy buồn cười và chỉ còn biết lắc đầu.

Khi nhìn thấy Tường Tư Thừa đứng trước cửa nhà mình, Tiêu Tiêu không khỏi ngạc nhiên, nhưng cũng lờ mờ cảm thấy đó là chuyện nằm trong dự liệu của cô.

Tường Tư Thừa đứng dựa vào tường, hai tay đút vào túi quần, cúi đầu nhìn xuống sàn, không rõ đang suy nghĩ điều gì. Hôm nay anh ta không mặc sắc phục cảnh sát, mà mặc một bộ sắc phục cao cổ, trông không chỉ rất oách mà còn khiến người ta có cảm giác rất oai nghiêm. Ánh điện cầu thang lờ mờ đã khiến bóng anh trông mềm mại hơn hẳn và có phần giống với bức tranh cắt dán ngày xưa.

Nghe thấy tiếng bước chân, Tường Tư Thừa ngẩng đầu lên, trong khoảnh khắc nhìn thấy Tiêu Tiêu, ánh mắt ấy có phần hơi bối rối, rồi sau đó anh lập tức đứng thẳng người lại, miệng há ra nhưng không biết nên nói gì.

Thực ra anh ta cũng rất thú vị đấy chứ, Tiêu Tiêu nghĩ. Cô mỉm cười và hỏi rất tự nhiên, “Anh tới khi nào vậy?”.

“Mới tới được một lát.” Tường Tư Thừa nói, thực ra anh đã tới từ lâu và cứ đứng đợi cho đến tận bây giờ.

Tiêu Tiêu cười nói, “Đưa điện thoại của anh đây”.

Tường Tư Thừa hơi ngỡ người ra, không rõ Tiêu Tiêu hỏi đến điện thoại của mình làm gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn lấy điện thoại ra đưa cho cô. Tiêu Tiêu bấm số, một vài giây sau điện thoại của cô đổ chuông, sau đó cô đưa trả lại máy cho Tường Tư Thừa, “Lần sau nên gọi điện thoại trước cho tôi”.

Tường Tư Thừa xấu hổ cười, mặt thoáng đỏ bừng lên.

“Có gì vào nhà nói!” Tiêu Tiêu mở cửa.

Có thể do sớm đã chán ghét những trò chơi tình yêu giấu giếm giếm giếm thời thiếu niên, nên bây giờ tình yêu của Tiêu Tiêu rất thẳng thắn và đơn giản, cô biết rõ mình muốn gì, cũng biết rất rõ có thể lấy được những gì từ đàn ông. Kiểu tình yêu ấy khiến cô cảm thấy nhẹ nhõm và vui vẻ. Tất nhiên nếu kéo dài thì sẽ cảm thấy tẻ nhạt, vì thế cô thường thay đổi những người đàn ông tẻ nhạt ngay trong

thời gian còn “bảo hành”, có lúc thì là cô chủ động chia tay, cũng có lúc thì là do đối phương chủ động chia tay.

Cũng có lẽ do may mắn, cũng có thể là do cô có cái nhìn sáng suốt nên ít ra đến tận bây giờ vẫn chưa có người đàn ông nào để lại cho cô những mối họa sau khi chia tay. Bởi tất cả đều là những người trưởng thành, lúc mới bắt đầu họ đều nói rất rõ điều kiện, nên khi chia tay đều cảm thấy bình thường.

Tiêu Tiêu biết có rất nhiều người coi thường lối sống của cô, nhưng cô chẳng thèm để ý đến điều đó. Cô nghĩ, chuyện giữa đàn ông và đàn bà là sự tự nguyện của cả hai bên, nếu anh ta chưa có vợ, và cô cũng chưa có chồng thì dù hai người có ở cùng nhau cũng không đến nỗi bị nâng lên về mặt đạo đức. Còn rốt cuộc giữa hai người là tình yêu hay là dục vọng thì chẳng cần phải làm quá rõ ràng.

Tường Tư Thừa có cảm tình với cô, cô cũng không ghét anh ta, hai người gắn bó, cùng đồng viên an ủi nhau, chuyện này chẳng có gì là xấu. Chỉ có điều Tiêu Tiêu đần đờ, anh ta là một người đàn ông nội tâm và hay xấu hổ, không biết có theo kịp trò chơi lạc thú giữa đàn ông và đàn bà chốn đô thành không?

Nhưng Tường Tư Thừa đang ngồi yên lặng trong chiếc sofa kia, trông thật hấp dẫn. Tiêu Tiêu nghĩ, chắc chắn là do lâu ngày cô không nói chuyện yêu đương với đàn ông nên mới có cảm giác ấy.

Coi như giúp anh ta trưởng thành vậy, Tiêu Tiêu động viên mình, đàn ông mà, dù thế nào cũng cần phải có thời gian lớn lên.

Chỉ có hai người với nhau, khó tránh khỏi mất tự nhiên, hơn nữa hai người cũng chưa quen biết nhau nhiều lắm. Tiêu Tiêu sử dụng mách lới của mình, cố tình không mở miệng trước mà cứ lặng lẽ ngồi im xem Tường Tư Thừa sẽ nói như thế nào.

Tường Tư Thừa cũng thấy, cứ ngồi im như thế cũng không phải là cách hay, liếc mắt nhìn Tiêu Tiêu và lờ mờ hiểu được ý đồ của cô, thế nên quyết định phá tan sự im lặng bằng câu, “Sao không thấy bạn cùng phòng với cô đâu?”.

Tiêu Tiêu cười, “Anh đến tìm tôi hay là tìm bạn cùng phòng với tôi?”.

Tường Tư Thừa bẽn lễn, “Tìm cô!”.

Tiêu Tiêu cười, “VẬY, anh hỏi bạn cùng phòng với tôi làm gì?”.

Tường Tư Thừa cứng họng không biết phải trả lời thế nào. Bình thường anh không phải là người ngốc nghếch, nhưng không hiểu sao cứ hề nhìn thấy cô thì đầu óc anh lại trở nên chậm chạp, chỉ còn biết trơ mắt lên nhìn cô trêu chọc, tuy về ngoài có phần tức giận, nhưng trong lòng anh lại thấy rất ngọt ngào.

“Tôi hôm qua anh đã thể hiện không được tốt cho lắm.” Tiêu Tiêu rót một cốc nước rồi mang đến đặt trước mặt Tường Tư Thừa, “Nhìn xem, anh đã bập vào tôi như thế này đây”. Nói rồi cô vênh cằm lên, chia môi cho anh xem, “Anh nhìn xem, sưng đến mức nào rồi?”.

Tiêu Tiêu chỉ định chuyển chủ đề sang câu chuyện khác nhẹ nhàng hơn, chứ không có ý căm dỗ anh, nhưng với câu nói đó lại thêm động tác ấy, trong con mắt của Tường Tư Thừa nó đã được hiểu khác hẳn.

Nhìn vào đôi môi mọng đỏ của Tiêu Tiêu, Tường Tư Thừa chỉ tiếc là không thể lập tức giữ chặt lấy đôi môi mềm mại ấy bằng đôi môi của mình. Ý nghĩ ấy mạnh đến mức khiến anh nhảy bật khỏi ghế, nhìn Tiêu Tiêu với khuôn mặt đỏ bừng đến tận mang tai...

Tiêu Tiêu cũng giật nảy mình trước phản ứng ấy của Tường Tư Thừa, cô ngửa cổ lên nhìn anh, “Trên ghế có đinh à?”.

“Không... không có.” Tường Tư Thừa đáp, “Tôi đói rồi, buổi tối tôi vẫn chưa ăn cơm”.

“Đói rồi?” Tiêu Tiêu ngạc nhiên hỏi, “Đói rồi thì phải nhảy khỏi sofa sao? Lý do này xem ra rất khiến cuống!”.

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng của anh ta, Tiêu Tiêu liền nghĩ tới lý do khác khiến anh ta như vậy và càng cảm thấy buồn cười, nhưng không có ý vạch trần lời nói dối ấy mà cũng đứng lên theo, “Thế thì thật là xin lỗi, chỗ tôi bây giờ không có gì. Bây giờ cũng chưa muộn, hay là anh ra ngoài ăn chút gì đó đi”.

Nói xong thì làm điệu bộ tiễn khách.

Nhìn Tiêu Tiêu đang cười khúc khích, Tường Tư Thừa thấy hơi tức giận, rõ ràng là chuyện gì cô ấy cũng biết, nhưng cứ giả bộ không hiểu, người như cô ấy đúng là khiến người khác tức điên.

Nhưng cô vẫn giữ nguyên kiểu cười ấy, như thể muốn xem một mình anh đọc diễn màn kịch này. Đầu óc Tường Tư Thừa đột nhiên lóe lên suy nghĩ, vì sao giữa hai người, cô ấy luôn là người đứng bên quan sát và cười nhạo? Chính là cô đã làm anh xao xuyến, thế mà bây giờ lại mím cười nhìn anh lún sâu xuống đó. Cô, đúng là rất đáng ghét!

Đột nhiên Tiêu Tiêu cảm thấy cánh tay mình bị tóm lấy, thế rồi Tường Tư Thừa kéo cô đến trước mặt anh. Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, khuôn mặt vẫn nở nụ cười đẹp đến mê hồn.

Đôi môi của Tiêu Tiêu bị bập sưng mọng lên, Tường Tư Thừa cũng không hơn gì. Vành môi anh rất đẹp, hơi mím lại, mang vẻ cương nghị vốn có. Không khí xung quanh như bị nén lại, nhịp thở của Tường Tư Thừa trở nên rối loạn, đôi môi của Tiêu Tiêu mỗi lúc một tởm gần.

Tiêu Tiêu bật cười, cảnh tượng này hoàn toàn không xa lạ đối với cô, rất nhiều đàn ông khi hôn đều thích cúi đầu xuống, tưởng rằng khi che được ánh sáng trước mặt của phụ nữ thì sẽ có thể trở thành chúa tể của phụ nữ.

Nhưng, mặc dù Tiêu Tiêu đã có cả hàng ngàn nước tinh cho một ván cờ thì vẫn có một nước sai. Cô đưa tay định gạt Tường Tư Thừa đang sát lại gần thì không ngờ động tác của anh lại cương quyết mạnh mẽ đến thế, anh tóm chặt tay cô và áp nó lên ngực mình, đôi môi nhanh chóng áp lên đôi môi cô.

Đây là lần thứ hai anh chủ động hôn cô.

Tiêu Tiêu lập tức ý thức được rằng, cô hoàn toàn không hiểu gì về người đàn ông này, vốn cho rằng, cùng lắm anh ta cũng chỉ hôn một cách ngượng ngập, nhưng không ngờ nụ hôn của anh ta lại cuồng nhiệt đến thế, dường như nó đã làm người ta tan chảy.

Sự nồng nhiệt có thể bù đắp cho sự chưa thuần thục về kỹ năng. Tiêu Tiêu không nén được phải thàn kêu lên rằng, đúng là biết người biết ta thì mới trăm trận trăm thắng, mình đã phạm phải điều kiêng kỵ lớn của nhà binh!

Tiêu Tiêu không còn kháng cự nữa mà vòng tay ôm lấy cổ Tường Tư Thừa.

Khi nụ hôn ấy kết thúc thì cả hai đều thở hổn hển, sắc mặt của Tường Tư Thừa càng đỏ hơn và ánh mắt của Tiêu Tiêu càng long lanh hơn.

Tiêu Tiêu hơi kiễng chân lên và tiếp tục hôn nhẹ lên cổ của Tường Tư Thừa, hài lòng nhìn sắc mặt của Tường Tư Thừa đang tiếp tục đỏ thêm, rồi sau đó khẽ cắn vào tai anh hỏi, "Sao vậy?"

Tim của Tường Tư Thừa vẫn còn đập rộn ràng, không hiểu sự dũng cảm vừa rồi từ đâu tới, chỉ sợ hành động của mình xúc phạm tới Tiêu Tiêu, nhưng nhìn dáng vẻ của Tiêu Tiêu thì hình như cô ấy không hề tức giận, vì thế trong lòng anh thấy rất vui. Bây giờ nghe cô hỏi vậy thì càng thấy trong lòng như đang nở hoa. Anh càng ôm Tiêu Tiêu vào lòng chặt hơn, rồi khẽ nói, "Có sao đâu, chỉ vì anh rất thích em mà thôi. Liệu em có cảm thấy anh rất buồn cười không?".

Tiêu Tiêu cười không thành tiếng, co người lại như con mèo trong lòng Tường Tư Thừa. Đôi vai của anh rất rắn chắc, giang rộng ra ôm chặt lấy cô. Tiêu Tiêu cảm thấy trong lòng càng thêm xao động, thậm chí muốn anh ôm cô chặt hơn nữa, hoặc là phải có hành động tiếp theo ở mức cao hơn.

Nhưng Tường Tư Thừa rất biết thế nào là đủ, anh chỉ muốn ôm cô như thế này mãi, cả đời này kiếp này.

Tiêu Tiêu đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc phía sau gáy của anh, rồi thỏ thẻ bên tai anh, "Không thể cứ đứng mãi thế này được, phải làm sao bây giờ?".

Rồi cô đưa môi hôn lướt lên cổ anh, mỗi một lần đôi môi cô chạm lên da thịt anh, Tiêu Tiêu đều cảm thấy rõ người anh run lên.

"Anh đói rồi", Tường Tư Thừa nói, giọng anh khàn đặc hẳn đi. Tiêu Tiêu nở nụ cười mê hồn, khẽ hỏi, "Anh muốn ăn gì nào?".

Giờ phút ấy, trong hoàn cảnh ấy, câu trả lời đạt tiêu chuẩn nhất chỉ có một, đó là Em!

Tiêu Tiêu nghĩ, khi đã nói tới những lời này rồi thì người đàn ông ấy nhất định sẽ phải bế cô lên.

Nhưng Tường Tư Thừa vội rời khỏi Tiêu Tiêu như bị điện giật, anh lùi lại mấy bước rồi ngồi xuống ghế, làm ra vẻ rất thoải mái, sau đó đột nhiên nói, "Cùng anh đi ăn chút gì đó nhé".

Tiêu Tiêu hơi sửng người.

Tường Tư Thừa vội nói, "Em đi thay đồ đi, mặc nhiều áo vào, anh sẽ đưa em đi ăn".

Tiêu Tiêu nhìn Tường Tư Thừa ngồi ngay đơ trên ghế, không dám xê dịch, đột nhiên cô bật cười, gạt đầu, không nói gì, quay người đi vào phòng trong thay quần áo. Khi khép cửa phòng cô nói nửa cười nửa không, "Có thể em sẽ hơi lâu một chút đấy, nhà vệ sinh ngay bên cạnh, nếu cần anh có thể vào đó".

Nghe những lời này sắc mặt Tường Tư Thừa càng đỏ, anh nhìn cô mỉm cười một cách cứng nhắc và lắc đầu. Nhưng ngay sau khi Tiêu Tiêu khép cửa lại, anh nhảy bật lên khỏi ghế, chạy vội vào nhà vệ sinh, mở vòi nước xối lên mặt tới tấp.

Tường Tư Thừa nhìn gương mặt đỏ ửng đầm nước của mình trong gương, tức giận tới mức chỉ muốn đập đầu vào tường. Đúng là xấu hổ quá đi, nhất định là cô ấy đã phát hiện ra, sao mình lại có thể như thế được nhỉ? Tường Tư Thừa tự nhủ.

Phạm Tiểu Quyên miệng ngậm chiếc ống hút, ngồi vắt vẻo trên chiếc ghế xoay của cửa hàng Kentucky, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn ra dòng người vội vã với đủ dáng vẻ bên ngoài, sau đó lại quay vào nhìn Sở Dương đang ngồi trước mặt.

"Sở Dương, cậu nói xem, nụ hôn đầu có mùi vị như thế nào?" Phạm Tiểu Quyên đoán đo cả buổi chiều cuối cùng cũng thốt ra câu mà cô rất muốn hỏi.

Sở Dương ngẩng đầu lên khỏi các dòng quảng cáo đầy hết các trang báo, nhìn người bạn tốt Phạm Tiểu Quyên đã từng bị cô bán đứng với ánh mắt ngỡ ngàng không hiểu.

Phạm Tiểu Quyên thấy Sở Dương nhìn mình bằng ánh mắt ấy thì có phần lúng túng, sau đó trừng mắt lên nói, “Minh đang hỏi cậu, nụ hôn đầu có mùi vị thế nào?”

Sở Dương ngẩn người ra, mùi vị của nụ hôn đầu ư? Cô nhớ đến lần đầu tiên gặp Phương Nghị, nụ hôn mơ hồ, qua quýt, còn cả chiếc mắt kính áp tròng ngậm trong miệng bị mất, hơn hai trăm đồng, đã không còn nữa.

Sở Dương suy nghĩ một lát, sau đó trả lời, “Rất đau lòng!” (^^)

Trong chốc lát Phạm Tiểu Quyên không hiểu rõ lời của Sở Dương, nghĩ chắc câu nói ấy ẩn chứa một ý tứ rất sâu xa, nên cúi đầu ngẫm nghĩ, càng nghĩ thì lại càng cảm thấy rất có lý. (=)))

Sở Dương không mấy để ý đến Phạm Tiểu Quyên, tiếp tục lần tìm mục cho thuê nhà trên báo. Thời gian gần đây, giá cả nhà cửa đất đồ một cách đáng sợ, đối với một học sinh bình thường chưa có thu nhập ổn định như cô, muốn thuê được một căn phòng riêng chẳng khác gì nằm mơ giữa ban ngày, vì thế, dù không muốn thì cũng phải tìm người thuê cùng.

Phạm Tiểu Quyên như nhớ ra chuyện gì, ghé sát đầu lại hỏi, “Tối qua cậu có xem chương trình thời sự không?”. Sau khi rất hài lòng thấy Sở Dương lắc đầu, cô bèn nói một cách rất hào hứng, “Cha của Hà Ý Dương được ra rồi đấy!”.

Thấy Sở Dương vẫn không có phản ứng gì, Phạm Tiểu Quyên rất ngạc nhiên, “Sở Dương, đừng có nói với mình là cậu không biết cha của Hà Ý Dương là ai đấy?”.

Sở Dương nghĩ thầm trong bụng, tôi đã quen Hà Ý Dương từ khi cậu ta mặc quần thụng đít mà lại không biết cha cậu ta là ai sao? Cô gập tờ báo lại về lãnh đạm, “Minh biết, hồi đầu nhà bà mình và nhà cậu ta ở cùng một khu, nhưng sau này nhà cậu ta phát tài và chuyển đi nơi khác”.

“Hèn nào mà hai người bạn cậu thân nhau đến như vậy.” Phạm Tiểu Quyên nói với vẻ ngưỡng mộ, “Minh vẫn thắc mắc không biết vì sao cậu ấy lại đối xử với cậu tốt như vậy, hai người đúng là đôi bạn thanh mai trúc mã!”.

Sở Dương mỉm cười, không dám nói là thanh mai trúc mã, nhưng hồi còn nhỏ cô cũng đã từng chọc cho cậu ra phải khóc mấy lần. Mặc dù anh ta hơn cô hai tuổi, lần nào cũng là mẹ cậu ta lôi cậu ta đến nhà cô trong trạng thái khóc khóc mếu mếu. Hồi ấy, miệng lưỡi mẹ cậu ta rất sắc nhọn, về ngoài cũng không an nhàn quý phái như bây giờ, giọng điệu lần nào cũng như lần nào, với một âm phở thông đặc sệt địa phương, “Mẹ Sở Dương này, bà nhìn xem con gái bà đã đánh thằng con tôi thế nào, thật chẳng ra thể thống gì! Không biết ở đâu ra một đứa con gái ngỗ ngược đến thế, bà có dạy được con không thế?”.

Mẹ Sở Dương chỉ còn biết giữ nụ cười cầu hòa. Sở Dương trừng mắt nhìn Hà Ý Dương, Hà Ý Dương bèn cố nín khóc và giằng khỏi tay mẹ, sấn lại bên cạnh Sở Dương với vẻ thật tội nghiệp, rồi lấy lòng cô, “Sở Dương, cậu chơi với mình nhé. Minh sẽ cho cậu tất cả số kẹo mút của mình!”. Mẹ của Hà Ý Dương trợn trừng mắt lên trước câu nói của thằng con vô tích sự, còn mẹ của Sở Dương thì mỉm cười đắc ý.

Sở Dương cảm thấy Hà Ý Dương hồi còn nhỏ có phần ngốc nghếch. Cậu ta thường đem những đồ ăn ngon đến cho Sở Dương, rồi thường giữ chặt miệng túi của mình và bảo Sở Dương đoán xem trong đó có những gì, còn cậu ta vênh khuôn mặt béo tròn lên với vẻ đắc ý rằng, “Minh sẽ không nói cho cậu biết là mình có quýt đâu. Cậu đoán xem là thứ gì nào, nếu đoán đúng mình sẽ cho cậu!” (^^)

Nhưng không hiểu vì sao, anh chàng ngốc nghếch ấy luôn có thành tích học tập tốt hơn hẳn Sở Dương. Mỗi khi nghĩ đến chuyện này Sở Dương liền cảm thấy trong lòng rất khó chịu.

Dần dần tất cả đều lớn lên, cô không còn bắt nạt được anh nữa, nhưng anh thì vẫn thích mang những thứ ăn ngon ở nhà mình đến cho cô ăn, thích thành cái đuôi của cô. Sau đó, cha anh càng lên chức quan to thì nhà anh lại càng chuyển xa hơn, còn anh thì đã từ một cậu bé hay khóc nhè trở thành một chàng trai thâm trầm ít nói, và ngày càng thay đổi nhiều hơn. Chỉ duy nhất một điều không hề thay đổi ở anh, đó là lòng tốt đối với cô.

Hôm Sở Dương chuyển khỏi nhà Tiêu Tiêu, Hà Ý Dương đã nói với cô rằng, anh thích cô, từ nhỏ anh đã rất thích cô. Anh đã nghĩ kỹ rồi, dù người nhà không thích cho anh ở bên cô thì anh vẫn nhất định sẽ ở bên cô.

Sở Dương trầm ngâm một hồi, sau đó ngẩng đầu lên, nói với anh bằng một giọng rất bình thản và có phần tàn nhẫn rằng, “Chúng ta vẫn chỉ nên làm bạn của nhau. Tình bạn quan trọng hơn tình yêu. Làm bạn thì chẳng ai để ý đến chúng ta, như vậy tất cả mọi người đều cảm thấy nhẹ nhàng”.

Hà Ý Dương giữ chặt lấy cánh tay cô khi cô đang quay người định bỏ đi, đôi mắt anh đỏ lên, anh không chấp nhận điều đó nhưng cũng không thể thốt ra thành lời mà chỉ cắn chặt vành môi của mình. Sở Dương mỉm cười rất dịu dàng rồi đưa tay tát khẽ vào má anh, “Đừng cắn môi nữa, mạnh chút nữa là đứt môi đấy. Giữa chúng ta chỉ có thể là tình bạn, đó là ranh giới cuối cùng”.

Anh đáp, “Giữa mình và cậu không thể là tình bạn được”.

Sở Dương đáp, “Thế thì cậu cứ về và suy nghĩ đi, khi nào có thể coi mình là bạn thì hãy tới tìm”.

Sau đó Sở Dương quay người bỏ đi. Cô biết Hà Ý Dương vẫn đứng nguyên chỗ cũ nhìn theo cô, nhưng cô không thể quay đầu lại được, nếu quay đầu thì con đường ấy sẽ đầy chông gai.

“Này!” Phạm Tiểu Quyên đưa tay ra hươ hươ trước mặt Sở Dương, “Minh chịu cậu rồi, nói thế nào mà ngây người ra ngay được thế?”

Sở Dương không trả lời, cúi đầu xuống tìm căn nhà thích hợp trên mặt báo.

Phạm Tiểu Quyên nói, “Mẹ cậu còn sốt sắng chuyện tìm bạn trai cho cậu nữa không?”

Sở Dương gật đầu. Kể từ lúc cô quay về nhà, không biết mẹ cô đã dẫn biết bao nhiêu chàng trai ưu tú về nhà rồi.

“Đó cũng là chuyện cậu tự chuốc lấy. Hà Ý Dương là một đối tượng rất tuyệt, nếu cậu dặt về nhà để mẹ cậu biết, chắc chắn mẹ cậu sẽ vui như mở cờ. Như vậy mẹ cậu cũng bớt việc, cậu cũng không phải nhọc lòng, tốt quá còn gì!”.

Lần này thì đến cả ngẩng đầu lên Sở Dương cũng không thèm, cô bình thản đáp, “Mẹ mình đã nói rồi, sông sâu còn có sào dò, những chuyện này không thể tùy tiện được, vì thế Hà Ý Dương là không thể được”.

Thực ra mẹ của Sở Dương không biết, dù bà có đồng ý đi chăng nữa thì giữa Sở Dương và Hà Ý Dương cũng không thể được. Sở Dương không muốn nói tới nguyên nhân, ngay cả nghĩ tới cũng không muốn nghĩ.

Phạm Tiểu Quyên nghe xong cứ trề môi ra, “Nghe nói Hà Ý Dương còn có một người anh trai, tính khí không hề giống với cậu ấy chút nào, rất đẹp trai, nhưng hình như đã ra nước ngoài lâu rồi. Cậu có biết người anh trai của Hà Ý Dương không?”.

Hai anh em nhà họ Hà, Hà Ý Dương và Hà Ý Khiêm. Ý Khiêm thì không chút khiêm tốn, còn Ý Dương thì lại không chút khoe khoang. Xem ra cha mẹ họ đã không có mắt nhìn, đến cái tên đặt cho còn mà cũng đặt chẳng thích hợp chút nào.

Phạm Tiểu Quyên vẫn còn đắm chìm trong giấc mộng thiếu nữ, cô nghênh mặt lên hỏi, “Sở Dương, mình hỏi cậu, anh trai Hà Ý Dương là người như thế nào?”.

“Có thể coi là đồ khôn!” Sở Dương cúi đầu xuống tờ báo, khẽ thốt ra mấy từ đó, vì giọng cô rất khẽ nên Phạm Tiểu Quyên không nghe rõ, cô ghé sát mặt lại hỏi, “Sao?”.

Sở Dương cười khan, đẩy Phạm Tiểu Quyên ra, “Cậu vô duyên quá đấy! Hồi nhỏ thì anh ta sống cùng bà ngoại, khi trở về thì cả nhà anh ta đã chuyển đi, mình làm sao mà biết được anh trai của Hà Ý Dương như thế nào!”.

Phạm Tiểu Quyên có vẻ thất vọng, tiếp tục cầm lon coca lên uống.

Hà Ý Dương gửi tin nhắn đến, “Mình bằng lòng quay về vị trí là bạn bè của nhau”.

Tâm trạng của Sở Dương đã có vẻ khá hơn, cô nhìn đồng hồ, đã sắp đến giờ đi gặp Phương Nghị rồi, cô gấp tờ báo lại chuẩn bị đi. Thấy thế, Phạm Tiểu Quyên vội vàng kêu lên, “Cậu thật sự phải đi gặp cái gã Phương Nghị đấy sao?”.

Sở Dương đứng lại, nhìn thấy vẻ hoảng hốt lo lắng của Phạm Tiểu Quyên, cô đáp, “Cậu đã cung cấp mọi điều của mình cho anh ta, mình mà không không tới đó thì còn biết làm gì được?”.

Phạm Tiểu Quyên gật đầu về áy náy, nhưng rồi lập tức nhớ đến chuyện chính Sở Dương đã bán đứng cô trước, nên đáp lại, “Chính là cậu đã bán đứng mình trước chứ! Bọn họ như vậy, mình vừa nhìn thấy đã sợ rồi, nên họ hỏi gì thì mình trả lời cái ấy. Cậu đừng tới đó nữa, bọn họ và chúng ta không cùng một thế giới đâu!”.

Sở Dương không để ý tới Phạm Tiểu Quyên nữa mà đi thẳng ra cửa.

Phạm Tiểu Quyên đuổi theo đến cửa, nói một câu mà đến cô cũng cảm thấy mâu thuẫn, “Sở Dương này, cậu không yêu anh ta đấy chứ? Tuy anh ta có ngoại hình rất khá, nhưng lớn tuổi, hơn nữa lại có hoàn cảnh phức tạp như vậy, cậu chớ có hồ đồ đấy!”.

Yêu là gì nhỉ? Sở Dương mỉm cười, “Cậu mau về nhà đi, mình không sao đâu, cậu cứ yên tâm”.

Khi Tiêu Tiêu từ phòng của Phương Nghị về phòng mình thì thấy Sở Dương ngồi ở đó. Liếc mắt nhìn cách ăn mặc của Sở Dương, liền cảm thấy tâm trạng nặng nề cũng biến mất.

Sở Dương nghe tiếng mở cửa liền ngẩng đầu lên, thấy Tiêu Tiêu ôm một cặp tài liệu trong lòng, đang đứng dựa vào cửa nhìn mình mỉm cười.

Sở Dương trề môi, “Nhìn chị kia, có đến mức cười như thế kia không? Em vốn định tới đây thăm dò xem, liệu chỗ chị có thể thu nạp một nạn dân như em nữa không. Bây giờ thì em đã rõ rồi, nhìn thấy chị cười như vậy thì chắc chắn chị đã nuốt trôi anh chàng cảnh sát đó rồi. Xem ra em không thể tìm được chỗ dung thân ở chỗ chị nữa rồi.”

Tiêu Tiêu cầm cặp tài liệu đập khế lên đầu Sở Dương, cười và mắng, “Cái đồ không biết thế nào là lớn bé! Em mà cũng còn nói ra câu đấy sao, đừng có học Trương Tinh Chi đấy!”.

Sở Dương cười, bà chị của cô quả là bị oan, chị ấy chỉ nói rằng đán thương cho viên cảnh sát ấy quá, rơi vào tay Tiêu Tiêu thì có tới tám, chín phần mười là phải chấp nhận mạo hiểm.

Tiêu Tiêu hất cằm, “Đến tìm anh ta à?”.

“Anh ta nói, tối nay phải đi tham gia một cuộc gặp gỡ cá nhân, muốn em đi cùng.”

“Em mặc như thế này sao?” Tiêu Tiêu nhìn bộ dạng của Sở Dương, một chiếc áo len thô, một chiếc quần bò cũ, một đôi giày thể thao, chẳng có vẻ gì là của một người tới dự buổi gặp mặt riêng cả. Tiêu Tiêu thấy có phần không hiểu, giữa một bầu yêu tình quý quái trong buổi gặp mặt ấy, tự nhiên lại tòi ra một quả dưa chuột non choẹt này, chẳng nhẽ điều mà Phương Nghị cần chính là sự đối nghịch rõ ràng như vậy.

“Thôi, em phải đi giải quyết công việc đây!” Sở Dương thở dài đứng dậy đi ra ngoài, đột nhiên quay người lại nhìn Tiêu Tiêu và nói với vẻ hết sức nghiêm chỉnh, “Phải rồi, chị em bảo em nói với chị, đừng chỉ có biết lau súng cho cảnh sát Tởng, cẩn thận súng cươp cò đấy!” (=))

Nói xong cô đóng cửa rất mạnh, lập tức một tiếng keng keng vang lên ngay ở phía sau lưng cô, chiếc cặp tài liệu va vào cửa. Giọng nói của Tiêu Tiêu vọng ra từ sau khe cửa, “Đồ nhãi con, sớm muộn gì chị cũng cho em biết tay!” (^^)

“A Ngũ này, mày nói xem, con gái ở nước ngoài thì có gì hay?” Hoàng Phi vỗ vai chàng trai bên cạnh.

Chàng trai được gọi là A Ngũ lắc lắc ly rượu vang trong tay mỉm cười không trả lời.

Hoàng Phi trề môi, mỉm cười về gian xảo, ghé sát lại,, “Nhóc này, khôn hồn thì hãy khai thật ra, đã có bạn gái chưa?”.

“Anh xéo đi!” A Ngũ cười, đấm Hoàng Phi một cái, nhìn đồng hồ, “Anh Hai, chúng ta xuống đi, Anh Cả sắp tới rồi đấy!”.

“Anh Cả tới thì tự khắc lên. Phải rồi, mày chưa biết là Anh Cả tìm cho chúng ta một bà chị dâu như thế nào đâu nhĩ. Tao thật sự không hiểu Anh Cả nghĩ gì nữa. Tao hỏi anh ấy, mày có biết anh ấy trả lời thế nào không?”.

“Thế nào?” A Ngũ khế cười hỏi.

Hoàng Phi cười khùng khục, “Anh Cả nói, con bé ấy đã khiến cho anh ấy cảm thấy sự rung động hồi còn trẻ, thế mà con bé ấy thì chẳng khác gì một quả dưa chuột xanh!”.

A Ngũ vẫn lắc lắc ly rượu trên tay, khoe môi trề xuống, “Anh Hai này, anh nói xấu chị dâu, cẩn thận Anh Cả mà nghe thấy thì sẽ lột da anh ra đấy!”.

“Không thể nào có chuyện đó được!” Hoàng Phi cười, “Anh Cả sẽ không bao giờ vì con bé đó mà làm khó dễ chúng ra đâu, mày có tin không!”.

“Không tin!” Từ ngoài cửa vang lên tiếng nói lạnh lùng của Phương Nghị.

Nụ cười trên môi Hoàng Phi bỗng tắt ngấm, quay đầu lại thì thấy Phương Nghị đang đứng ở cửa, cười hích hích, A Ngũ vội đứng dậy đón.

“Anh Cả!” A Ngũ cất tiếng chào, giọng run run.

Phương Nghị vỗ mạnh vào vai A Ngũ, “Thằng lỏi, rắn rỏi lên không ít nhĩ!”.

Khi ra đi, A Ngũ mới chỉ là một thiếu niên nhỏ thó, bây giờ đã trở thành một chàng trai cao lớn rắn rỏi, thời gian sáu năm cũng đủ tạo ra không ít thay đổi lớn lao.

Hoàng Phi nhìn thấy Sở Dương đi theo Phương Nghị lên gác, sợ rằng luận điệu “quả dưa chuột xanh” vừa rồi đã bị cô nghe thấy nên nhìn Sở Dương với vẻ lo lắng, cười và hỏi bằng một câu lấy lòng, “Hi hi, chị dâu, hôm nay chị dâu mặc đẹp quá!”.

Sở Dương mặc một bộ tiểu lễ bằng lụa màu mực xanh, trước ngực có mấy nếp gấp xếp tự nhiên, để lộ ra một vẻ tinh nghịch trên nền của sự trang nhã. Đây là bộ trang phục mà Phương Nghị đã phải dùng biện pháp cưỡng ép đưa cô đi mua. Đã quen mặc quần bò với áo len thô, vì thế Sở Dương cảm thấy rất khó chịu, với cách ăn mặc cũ, mỗi một bước Sở Dương có thể leo lên ba bậc cầu thang, bây giờ thì ngược lại, chỉ có thể rón rén leo từng bậc cầu thang một. Cô thật sự không hiểu, vì sao giữa mùa đông mà lại cứ phải ăn mặc như thế này, đúng là không bình thường!

A Ngũ nghe tiếng ngẩng đầu lên nhìn Sở Dương, bắt giác sững sờ trong giây lát. Hoàng Phi vỗ mạnh vào vai A Ngũ, “A Ngũ, không mau chào chị dâu đi à?”, nói rồi đưa mắt ra hiệu với A Ngũ.

A Ngũ đưa mắt nhìn Sở Dương, ánh mắt bộc lộ những sắc thái tình cảm rất phức tạp, hai môi cắn vào nhau, mãi cũng không cất tiếng.

Phương Nghị cảm thấy bầu không khí có điều gì đó bất ổn, nhíu mày lại, nhìn Sở Dương rồi lại quay sang nhìn A Ngũ.

Hoàng Phi thì cứ tưởng là A Ngũ quá chăm chú vào việc quan sát Sở Dương, sợ A Ngũ sẽ nói ra những lời dắc tội, vội kéo vai A Ngũ lại và giới thiệu với Sở Dương, “Hi hi, chị dâu, đây là cậu A Ngũ, tên thật là Hà Ý Khiêm, vừa từ Canada về, vẫn còn chưa quen với sự chênh lệch về thời gian nên có phần ngờ ngác. Nhưng chị chớ bị hấn lừa nhé, hấn là xấu bụng lắm đấy, mấy năm qua hấn đã làm hỏng không ít đời các cô gái Canada đâu!”.

Cuối cùng thì A Ngũ cũng đã có phản ứng, anh ta gật đầu chào Sở Dương, vành môi đẹp trề xuống nở một nụ cười có phần chế nhạo với Sở Dương.

Sở Dương lạnh lùng liếc nhìn người ấy, rồi đi thẳng đến salon và ngồi xuống, cúi người tháo đôi giày đang đi ném xuống rồi xoa xoa đôi chân bị đồ giày cao gót đáng ghét làm cho bị đau.

Nhìn điệu bộ của Sở Dương, Phương Nghị cũng cảm thấy buồn cười, rồi trước sự ngạc nhiên đến mức chỉ còn biết há hốc miệng nhìn của Hoàng Phi, anh bước tới bên cạnh Sở Dương, quỳ xuống, xỏ lại đôi giày vào chân cô, cười nói, “Chịu khó một chút, ít nhất thì cũng phải chú ý giữ gìn hình ảnh chứ!”.

Hoàng Phi lấy tay bịt mắt, miệng kêu lên, “Em không nhìn thấy gì đâu, em không nhìn thấy gì đâu

đấy!”. Phương Nghị quay lại cười và mắng Hoàng Phi, “Thằng lỏi kia, có im miệng ngay đi không!”.

“Được rồi, được rồi, bọn em đi, bọn em đi!” Ho

Chương 6: Quên Đi Hình Tượng, Quyết Đấu Một Phen

Tình Chi bị Ông Dụ Hàm chọc giận, lại chạy đến chỗ Tiêu Tiêu để ca thán. Khi kể đến chuyện cô bị Ông Dụ Hàm lừa và ép hôn, cô nghiêng rặng kèn kẹt, kích động đến mức tay chân vung hết cả lên. Qua lời kể của cô, Ông Dụ Hàm chẳng khác gì một địa chủ ác bá, lừa gạt ức hiếp cả đàn ông lẫn đàn bà trước đây.

Tình Chi mãi mê tố khổ cho tới khi khát khô cả cổ mới dừng lại uống một ngụm nước, nhân tiện chờ xem phản ứng của Tiêu Tiêu thế nào.

Tiêu Tiêu đang đắp dưa chuột lên mặt nhưng vẫn rất chăm chú lắng nghe, nhìn thấy Tình Chi liếc nhìn mình với ánh mắt có vẻ bất bình, vội nắm tay lại vung lên và hô, “Đánh đổ địa chủ ác bá Ông Dụ Hàm! Giải phóng cho Trương Tình Chi phải chịu đau khổ, ức hiếp của chúng ta!”

Trương Tình Chi nghe mà phát ngất, gieo mình đánh phịch một cái xuống ghế, bắt lực rên lên, “Minh phải xin nghỉ việc mất thôi...”.

Bày tay của Tiêu Tiêu run lên, những miếng dưa chuột vừa dán xong lập tức rơi xuống, “Cậu muốn xin thôi việc?”.

Chưa bao giờ Tình Chi quyết tâm đến thế, “Ừ, sĩ khả sát bất khả nhục! Minh không tin là mình, Trương Tình Chi này lại không tìm được việc làm khác!”.

“Tiền cậu góp để mua túi trả mình được bao nhiêu rồi?”

“Cái đó thì...” Ngọn lửa hừng hực của Tình Chi lập tức bị dập tắt, cô nhìn Tiêu Tiêu với ánh mắt ngượng ngùng, “Cậu nói xem, chiếu túi hai chục ngàn đồng thì khác chiếc túi hai trăm đồng ở chỗ nào? Chẳng phải cũng chỉ dùng để đựng đồ thôi sao! Hơn nữa...”.

“Dừng lại! Minh chỉ cần cái túi LV của mình thôi! Chưa có đủ tiền thì cậu hãy ngoan ngoãn chờ đấy!” Tiêu Tiêu nghiêng rặng nói, “Dừng có nói là Ông Dụ Hàm ép hôn cậu một cái, dù anh ta có dùng bạo lực với cậu, thì cậu cũng vẫn cứ phải đi làm ở đó cho mình!”.

Tình Chi muốn khóc mà không khóc nổi, “Tiêu Tiêu, cậu có lòng thông cảm với mình không đấy!”.

Tiêu Tiêu nhưn lông mày, “Không có!”.

Tình Chi kéo vạt áo của Tiêu Tiêu nài nỉ vẻ đáng thương, “Vậy, tối nay cậu hãy mời mình đi ăn một bữa cơm đi, coi như an ủi mình một chút!”.

“Xin lỗi, buổi tối 3528 bảo mình đi ăn cùng anh ấy rồi.”

“Cậu đúng là có người yêu thì quên mất bạn!”

“Ha ha, cậu nói rất đúng!”

Tình Chi đành phải nhượng bộ, quyết giờ bài đáng thương đến cùng, “Thôi được, cậu cứ đi đi, mình sẽ ở nhà đợi cậu, mình sẽ ngồi như thế này đợi đến khi cậu về!”.

Tiêu Tiêu cười ranh mãnh, “Ha ha, đúng là rất xin lỗi, buổi tối hôm nay cậu không thể ở lại đây được”.

“Hả? Vì sao?” Tình Chi kêu tướng lên.

“Vì mình và anh ấy sẽ có một đêm tuyệt vời ở bên nhau. Một đêm rất tuyệt vời, cô em, cô có hiểu không? Cả một đêm đấy, chắc cậu

không muốn quan sát để học tập chứ?”.

Tĩnh Chi gần như phát điên lên.

Gần đây Tường Tư Thừa được thăng chức, các đồng nghiệp nhao nhao đòi anh khao, không thể tránh được, anh đành nhận lời. Anh vốn cũng không định bảo Tiêu Tiêu đi cùng, nhưng cuối cùng không thể chống cự nổi trước đòi hỏi của các đồng nghiệp, vì nhiều người đã biết anh có một cô người yêu xinh đẹp, nên cứ nhất định đòi anh mời cô tới dự cùng, họ còn nói rằng, nếu không đưa cô ấy đi thì chứng tỏ anh không có thành ý và coi thường anh em.

Thực ra Tiêu Tiêu cũng không muốn xen vào chuyện này, cô luôn nghĩ rằng, tình yêu chỉ là chuyện của hai người, tốt nhất không nên xen vào các mối quan hệ công tác của đối phương, để sau này nếu có chia tay nhau thì cũng không để lại phiền phức gì cho mình. Nhưng khi nghe thấy Tường Tư Thừa ấp a ấp úng nói ra yêu cầu đó, thì cô lại thấy không nỡ từ chối.

Sau khi tìm hết cách để mời cô bạn Trương Tĩnh Chi lì lợm ra khỏi cửa, Tiêu Tiêu sửa soạn trang điểm xong thì cũng là lúc Tường Tư Thừa đến.

“Thế nào?” Tiêu Tiêu cười, đi một vòng trước mặt Tường Tư Thừa, “Như thế này chắc sẽ không đến nỗi làm mất mặt anh chứ?”.

Bây giờ, khi đứng trước Tiêu Tiêu, Tường Tư Thừa không đến nỗi căng thẳng tới mức miệng ngậm hột thị nữa, nhưng cái tật đỏ mặt thì vẫn không thay đổi, nhất là khi trong lòng đang có ý nghĩ gì đó thì lại càng đỏ gay gắt.

Tiêu Tiêu thấy thế bèn cố ý trêu anh, “Thế nào, có được hay không thì anh cũng phải nói một câu đi chứ. Dù sao thì cũng là lần đi gặp mặt các đồng nghiệp của anh cơ mà!”.

Tường Tư Thừa lo ngại đưa mắt nhìn về phía cửa, may quá, cửa đã được đóng kín rồi. Thấy vậy, anh liền đưa tay kéo Tiêu Tiêu lại gần và hôn một cái rất nhanh lên môi cô.

Tiêu Tiêu thấy anh chàng cảnh sát bây giờ đã dám chủ động hôn mình như vậy, liền đưa tay nắm lấy cổ áo của Tường Tư Thừa, khẽ cười, “Được lắm, anh dám lên xâm phạm em à, xem ra gan cũng không đến nỗi bé đâu nhỉ!”.

Tường Tư Thừa xấu hổ cười hi hi, mặt lại đỏ bừng lên, nhưng ngay sau đó lại cúi xuống hôn cô cái nữa mới kéo tay cô, “Đi thôi, chúng ta là chủ, không nên để cho khách phải chờ.”

Đây là lần đầu tiên Tiêu Tiêu cùng ăn cơm với nhiều cảnh sát như vậy, tuy cũng biết rất rõ, sau giờ làm việc thì họ cũng chỉ là những người bình thường, cũng biết cười đùa, đồng thời cô cũng thấy được sự thân thiện mà họ dành cho cô, tình cảm ấy giống như sự nâng niu đối với một chiếc bình quý. Mặc dù vậy, cô vẫn không khỏi cảm thấy đôi chút thiếu tự nhiên khi ngồi cùng họ. Cô không sao hiểu được, mình không phạm tội, không thể nói là có tật giật mình, nhưng sao lại cứ thấy nơm nớp thế?

Tường Tư Thừa cũng cảm thấy sự thiếu tự nhiên của Tiêu Tiêu nên cứ luồn tay xuống dưới gầm bàn nắm lấy bàn tay cô và khẽ giữ nó trong tay mình.

Tiêu Tiêu đưa mắt nhìn xung quanh, sợ có ai đó nhìn thấy, cô định rút tay về, nhưng không ngờ Tường Tư Thừa lại không chịu buông ra. Cô quay sang nhìn thì thấy anh đang nghe Đội trưởng của anh nói gì đó với vẻ mặt hết sức chăm chú nghiêm túc.

Người đội trưởng hình như uống hơi nhiều, “Cậu Tường này, cố làm cho tốt nhé. Cậu chính là niềm tự hào của Thủ trưởng đấy!”.

Tường Tư Thừa trịnh trọng gật đầu, miệng đáp vâng vâng, nhưng bàn tay thì vẫn luồn qua gầm bàn nắm lấy bàn tay Tiêu Tiêu. Bàn tay của Tiêu Tiêu chẳng thể nào khỏe được như bàn tay của Tường Tư Thừa, vì thế cô không cố rút tay về nữa. Thấy vậy, Tường Tư Thừa cũng không giữ chặt như trước nữa mà chỉ khẽ nắm lấy.

Tiêu Tiêu cúi đầu xuống, cố giấu nụ cười tủm tỉm, bàn tay khẽ đặt lên đùi Tường Tư Thừa.

Tường Tư Thừa nâng chén chúc rượu Đội trưởng, ngụm rượu trong miệng chưa kịp nuốt xuống thì đã bị sặc, khiến anh ho sặc sụa đến đỏ cả mặt.

“Cậu Tường này, tửu lượng cũng phải luyện dần đi đấy!” Đội trưởng nói với giọng của người từng trải.

“Vâng, vâng!” Tường Tư Thừa đỏ mặt gật đầu, tay vẫn giữ chặt lấy bàn tay của Tiêu Tiêu dưới gầm bàn.

Con người này thật bướng bỉnh. Tiêu Tiêu bất lực, chỉ còn biết đưa mắt lờm và thì thầm vào tai anh ta. “Anh mà còn không chịu buông tay em ra, mọi người sẽ nhìn thấy đấy. Anh định để em bụng đói trở về ư?”.

Tường Tư Thừa nhìn thấy Tiêu Tiêu dùng tay trái gõ gõ lên bàn an và nhìn anh bằng cái nhìn rất tội nghiệp mới giật mình rút tay lại.

Mọi người đều rất vui vẻ và nhiều người trong số họ uống khá nhiều, nhất là Đội trưởng, khi tàn tiệc phải có người diu mới đi được. Nhìn thấy cảnh tượng ấy, Tiêu Tiêu không nén được quay sang nói với Tường Tư Thừa, “Các anh đều uống say như thế này mà còn dám đứng ở ngã tư đường kiểm tra những người khác được à?”.

Tường Tư Thừa cười ngượng ngùng, “Đó chỉ là trong lúc vui thôi”.

Tiêu Tiêu thấy Tường Tư Thừa như vậy, chỉ còn biết bất lực nói, “Được rồi, để em đưa anh về!”.

Nhưng Tường Tư Thừa từ chối và cứ một mực đòi đưa Tiêu Tiêu về. Trong lòng Tiêu Tiêu nghĩ, anh uống rượu mà lại còn cứ đòi đưa em về, rồi sau đó thì sao? Anh sẽ về bằng cách nào? Liệu em có thể để anh xuống giữa đường để anh bắt xe về được không?

“Thôi mà, để em đưa anh về, em sẽ lái xe, không sao đâu.”

“Không!” Tường Tư Thừa kiên quyết, “Anh đưa em về!”.

Tiêu Tiêu nheo mắt nhìn Tường Tư Thừa, rồi đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, cô nhếch môi cười, không còn kiên quyết như trước nữa, “Được rồi, anh đưa em về!”.

Khi về đến chỗ của Tiêu Tiêu thì cơn ngà ngà của Tường Tư Thừa cũng đã qua. Anh xuống xe đứng nhìn Tiêu Tiêu. Tiêu Tiêu đi mấy bước, quay lại nhìn thấy Tường Tư Thừa vẫn đứng nguyên tại chỗ, cô cười nói, “Anh đưa em lên nhà đi. Ngồi một lát rồi hãy về, hơn nữa cũng chưa muộn lắm đâu”.

Khuôn mặt của Tường Tư Thừa lại đỏ bừng lên, anh do dự một chút mới bước lên khoác tay Tiêu Tiêu.

Bàn tay Tường Tư Thừa nóng bỏng, Tiêu Tiêu cúi đầu tìm tìm cười không nói mặc cho Tường Tư Thừa dặt lên gác.

Cánh cửa phòng đóng lại sau lưng, không rõ ai là người hôn trước, đều là người đã trưởng thành, lại chún choáng men rượu, vì thế chỉ vừa mới chạm vào mà cả hai đã như hai cục nam châm. Khi nụ hôn đã đến lúc cuồng nhiệt, Tiêu Tiêu thì thầm, “Bé em vào đi”.

Nhịp đập con tim của Tường Tư Thừa càng gấp gáp và gần như không kiểm chế được nữa, không chỉ có tay chân mà ngay cả đầu óc anh cũng không chịu nghe theo sự điều khiển.

Chiếc giường rất mềm mại, cả hai người ngã xuống và đều run như lên cơn sốt.

Đôi môi của Tường Tư Thừa lướt trên làn da trắng nõn của Tiêu Tiêu càng khơi thêm ngọn lửa trong lòng. Tiêu Tiêu cảm thấy một nỗi khát khao rất khó gọi tên, cô đưa tay ôm chầm lấy Tường Tư Thừa.

Bỗng người Tường Tư Thừa rung lên, anh đưa tya vội chộp lấy bàn tay của Tiêu Tiêu, giọng anh khản đặc, “Đừng, anh sẽ không kìm chế được mất!”.

Tường Tư Thừa khẽ rên lên một cách đau khổ, rồi đột nhiên giữ chặt lấy tay của Tiêu Tiêu, ôm chặt cô vào lòng, “Đừng cố động đây... Anh xin em!” Giọng anh run run, “Để anh ôm một lát như thế này, chỉ một lúc là sẽ qua thôi”.

Đúng vậy, anh yêu cô, vì thế càng tôn trọng cô. Anh cũng biết, làm tình với người mình yêu chẳng có gì là tội lỗi, nhưng anh không muốn như vậy, cô rất đáng để anh nâng niu che chở.

Anh vùi đầu vào vai cô, khổ sở nén ham muốn đang bùng cháy mà không dám động đây, chờ cho cơn kích động lui dần.

Cô nhìn về phía sau, ánh sáng ngoài cửa sổ lọt qua tấm rèm mỏng tràn vào, không phân biệt được đó là ánh trăng hay ánh đèn. Nhiệt độ trong phòng dần dần hạ xuống, nhưng trong lòng cô thì lại rất rối ren. Nhiệt độ cơ thể của anh rõ ràng là thấp hơn lúc trước rất nhiều, nhưng vẫn nóng tới mức cô không dám chạm vào.

Một lúc sau, Tường Tư Thừa mới thở ra một hơi dài và buông Tiêu Tiêu ra. Khi ngồi dậy và nhìn vào đôi mắt đang nghĩ ngợi của Tiêu Tiêu, Tường Tư Thừa cười, mắt thoát đờ trở lại.

Tiêu Tiêu cũng cười rồi đứng dậy vào nhà vệ sinh tắm rửa, khi cô quay ra thì đã thay chiếc váy ngủ ngắn bằng lụa.

Tường Tư Thừa nhìn cô không nói gì, trong lòng anh hơi băn khoăn, anh nghĩ có lẽ sự kích động vừa rồi của mình đã làm cô giận.

“Tiêu Tiêu, anh...”.

Tiêu Tiêu cười ngăn những lời sau của anh lại, rồi ngồi xuống bên cạnh anh, “Em buồn ngủ rồi, anh nên làm gì nhỉ?”.

Tường Tư Thừa cười ngất, đưa tay với chiếc chăn đắp cho Tiêu Tiêu, rồi như sợ chưa đủ kín lại ra sức lên chặt xung quanh rồi sau đó mới khẽ khàng nằm xuống phía sau lưng cô, ôm cô vào lòng, khẽ nói, “Em ngủ đi, để anh trông cho em ngủ xong thì anh sẽ về”.

Tiêu Tiêu trầm ngâm một lát, rồi nói, “Nếu không muốn ngủ ở đây anh có thể ngủ ở phòng bên cạnh”.

Tường Tư Thừa ậm ừ rồi nói, “Em cứ ngủ đi, đừng để ý đến anh. Một lát nữa anh sẽ về”.

Tiêu Tiêu không nói gì nữa, trong lòng cô đang rất bồn loạn.

Một lúc sau, lại nghe thấy Tường Tư Thừa nói, “Tiêu Tiêu, khi nào có thời gian hãy đi gặp cha anh, được không?”.

Một hồi lâu cũng không nghe thấy tiếng trả lời của Tiêu Tiêu, Tường Tư Thừa ngẩng đầu lên, trong bóng đêm đôi mi dày của Tiêu Tiêu che rợp đôi mắt và che đi tất cả.

Trông cô ngủ rất ngon. Tường Tư Thừa cười đau khổ.

“Đồ quỷ ạ”, anh khẽ nói và hôn nhẹ lên khoe môi cô. “Hãy lấy anh nhé, được không em?” Anh hỏi rồi đột nhiên khẽ cất tiếng cười, “Em mà còn dám trêu anh nữa, sẽ có một ngày anh sẽ cho em biết sự lợi hại của anh. Ngốc ạ!”.

Tường Tư Thừa rón rén ngồi dậy, trước khi ra khỏi phòng còn quay đầu lại nhìn Tiêu Tiêu, cô ngủ rất ngon lành, thân hình mảnh dẻ vẫn giữ nguyên tư thế như lúc trước. Anh mỉm cười, trông ngủ rất ngoan hiền.

Cánh cửa khẽ đóng lại, tiếng khóa khẽ vang lên, nhưng vì giữa đêm thanh vắng lên nghe rất rõ, những âm thanh ấy giống như những tiếng gõ vào cõi lòng.

Sáng sớm, mới chùng sáu rưỡi, bây giờ thì tiếng chuông điện thoại ở đầu giường của Tiêu Tiêu đã vang lên, cô lau bàu máy câu rồi mới nhắc máy lên.

Ở đầu dây bên kia vang lên giọng nói của Tinh Chi, “Này người đẹp hãy gọi anh chàng cảnh sát của cô dậy đi!”.

“Trương Tinh Chi, cậu đúng là đồ biến thái!” Tiêu Tiêu gầm lên. Suốt đêm qua hầu như cô không ngủ được, mãi đến gần sáng mới chợp mắt được một lúc thì lại bị Tinh Chi đánh thức.

Trương Tinh Chi có phần ngạc nhiên và tức giận, cô hơi sững người, rồi đột nhiên hỏi, “Tiêu Tiêu, cậu sao thế?”.

Tiêu Tiêu cũng ngẩn người ra, đúng thế, mình làm sao vậy, sao lại tức giận như vậy chứ? Chẳng nhẽ chỉ vì chuyện bị Tinh Chi đánh thức?

Trương Tinh Chi dường như đã tìm ra đáp án, cô cười khúc khích và ranh mãnh hỏi, “Mình biết rồi, có phải anh chàng cảnh sát ấy không đạt tiêu chuẩn phải không?”

Nói xong Tinh Chi đắc ý cười, nhưng một hồi lâu mà vẫn không thấy Tiêu Tiêu nói gì. Cô cảm thấy hơi lạ, trước đây vào những lúc như thế này đã nghe thấy Tiêu Tiêu lên tiếng rồi, hôm nay không rõ là vì sao nữa?

“Anh chàng cảnh sát ấy không có ở đó à?”

“...”

“Tiêu Tiêu?” Tinh Chi cảm thấy hơi lo lắng.

Lúc ấy Tiêu Tiêu mới thực sự định thần lại, cô vói về lãnh đạm, “Anh ta không có ở đây, mình chuẩn bị cho anh ta đi tàu suốt!”.

“Sao?” Tinh Chi cảm thấy có điều bất ổn, mới chỉ qua có một đêm “tuyệt vời” mà đã cho anh ta “đi tàu suốt” sao? Chẳng lẽ anh ta thực sự có điểm nào đó không được? Nhưng cô cũng lơ mơ cảm thấy tâm trạng của Tiêu Tiêu có gì đó không được ổn.

“Ừ, thấy vô vị thì thay thôi.” Tiêu Tiêu đáp.

Tinh Chi im lặng một lát, “Tiêu Tiêu, cậu sao thế? Có chuyện gì à?”

“Mình thì có chuyện gì được. Cậu không muốn ngủ nhưng mình thì muốn ngủ. Thôi nhé!”.

Tinh Chi nhìn chiếc điện thoại trong tay, hơi sững người trong giây lát. Tiêu Tiêu nói không sao, nhưng chắc chắn là đã có chuyện!

Gác máy rồi nhưng Tiêu Tiêu vẫn thấy không yên tâm, sợ Tinh Chi vô duyên lại gọi lại, cô giật dây điện thoại, tắt di động. May mà cũng là ngày cuối tuần, chắc sẽ không có ai đến tìm cô.

Nhưng cô đã đánh giá thấp Trương Tinh Chi. Cô nằm xuống nhưng không sao ngủ được. Đúng lúc ấy thì có tiếng đập cửa ầm ầm, Tiêu Tiêu cảm đồng hồ lên xem thì vẫn chưa đến tám giờ.

Trương Tinh Chi xách lên hai túi sữa đậu nành, thấy Tiêu Tiêu đang trừng mắt nhìn mình và không có ý định đóng cửa, liền phì cười giờ chân đá về sau, cánh cửa được đóng lại. Cô đặt sữa và đồ ăn sáng xuống bàn ăn, quay đầu lại liếc nhìn Tiêu Tiêu và chặc lưỡi mấy tiếng.

“Nhìn xem, quầng mắt thâm đen cả rồi, đêm qua không ngủ à?”

“Đã biết là đêm qua mình không ngủ mà lại đến tìm mình sớm thế làm gì?”.

“Vì muốn tốt cho cậu. Chúng ta đã ngủ cùng bốn năm rồi, mình còn lạ gì cậu!” Tinh Chi cười, “Nói đi, anh chàng cảnh sát ấy như thế nào?”.

Tiêu Tiêu nhìn Tinh Chi không nói gì, sau đó tiến thẳng đến lục lấy điện thoại của Tinh Chi trong túi cô.

“Này, cậu làm gì thế?” Tinh Chi ngạc nhiên.

Tiêu Tiêu tìm một hồi trong danh bạ cũng không thấy số điện thoại của Ưông Dụ Hàm, “Số điện thoại của Ưông Dụ Hàm là bao

nhiều?”.

“Cậu định làm gì?” Tinh Chi cảnh giác hỏi.

“Có việc. Nói nhanh, đừng nhiều lời nữa”.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tiêu Tiêu, Tinh Chi tưởng cô có việc thật, nên không kịp nghĩ đọc ngay số điện thoại của Ông Dụ Hàm cho cô.

Tiêu Tiêu bấm số, ở đầu dây bên kia vọng lại giọng trầm trầm của Ông Dụ Hàm, “A lô”, xem ra anh ta cũng đang ngủ.

“Ông Dụ Hàm phải không?” Tiêu Tiêu hỏi.

“Phải”, Ông Dụ Hàm nghe thấy đó không phải là tiếng của Tinh Chi, ngạc nhiên hỏi lại, “Cô là ai?”.

“Tôi là Tiêu Tiêu. Cô Tinh Chi nhà anh đang lên cơn điên ở nhà tôi đây này. Đề nghị anh hãy tới và đưa cô ấy đi ngay, nếu không tôi sẽ đưa cô ấy đến trạm thu dung động vật quý hiếm bây giờ!”

“Tiêu Tiêu, cậu đúng là đồ đáng ghét!” Tinh Chi tức giận kêu lên, giật lấy chiếc điện thoại trong tay Tiêu Tiêu. Tiêu Tiêu ngã xuống ghế, cười nhìn Tinh Chi cầm chiếc điện thoại với vẻ căng thẳng.

“Trương Tinh Chi, hãy coi chừng cô bạn của cô. Các cô có đùa gì cũng xin đừng kéo người khác vào, và càng không nên quấy rầy việc nghỉ ngơi của người khác.” Ông Dụ Hàm lạnh lùng nói, “Cô rồi rã lắm à?”

Hỏi xong không chờ Tinh Chi trả lời, anh ta tắt máy ngay lập tức.

Nhìn thấy nét mặt Tinh Chi biến sắc, Tiêu Tiêu xích lại gần hỏi, “Sao thế, Tinh Chi?”.

Lúc ấy Tinh Chi mới trấn tĩnh lại, mỉm cười vô hồn đáp, “Không có chuyện gì đâu, chỉ là bị chó cắn một nhát thôi”.

Tiêu Tiêu nhú mày không nói gì nữa.

Tinh Chi đẩy Tiêu Tiêu về phía nhà vệ sinh, “Mau vào rửa sạch một chút đi, khó khăn lắm mới có một ngày cuối tuần không có việc gì, chúng ta đi dạo phố đi!”.

Tiêu Tiêu nhìn Tinh Chi không chút kiêng dè, “Đi dạo phố cũng không có vấn đề gì, nhưng cậu hãy đưa ví tiền ra cho mình xem đã. Rốt cuộc là cậu có mang tiền hay không? Mình có thể cùng đi ăn, cùng đi chơi, cùng dạo phố nhưng không thể đi cùng với người không mang tiền theo!”.

Đường phố cuối tuần rất đông người, xe pháo qua lại như mắc cửi. Chiếc xe phía trước luôn cản trở chiếc xe của Tiêu Tiêu. Tinh Chi chờ sốt ruột, cứ luôn mồm lầm bầm, “Mau vượt qua đi! Vượt đi!”

“Vượt ư?” Tiêu Tiêu chỉ vào đuôi chiếc xe phía trước cho Tinh Chi xem, “Nhìn xem trên đó viết gì đi!”.

Tinh Chi nhìn và thấy rất thú vị, bởi ở đuôi của chiếc xe ấy là dòng chữ: Hãy coi tôi là chiếc đèn đỏ!

Cả hai cùng cười một hồi, Tinh Chi đột nhiên hỏi, “Anh chàng cảnh sát ấy sao vậy?”.

Tiêu Tiêu im lặng một lúc, nhìn thấy đường vắng tắc, tiện tay châm một điếu thuốc, vừa hút được một hơi thì Tinh Chi giằng lấy.

Tiêu Tiêu nhìn Tinh Chi mỉm cười, “Cậu nói xem khi đàn ông và phụ nữ ở bên nhau họ sẽ muốn gì?”

“Muốn gì?”

“Hừ, ăn cướp còn chia ra làm cướp đồ, cướp người. Cậu nói xem, khi đàn ông và phụ nữ ở bên nhau thì sao?”

Tinh Chi bỗng cảm thấy câu hỏi này có phần hơi khó trả lời, tuy có vẻ đơn giản, nhưng ngẫm nghĩ thì không biết nên trả lời như thế nào.

Tiêu Tiêu phì cười, “Muốn tiền, muốn tình. Cậu thấy có đúng không?”.

Tinh Chi gật đầu.

“Minh chỉ có thể cho anh ta tình, nhưng anh ta lại không cần. Cậu nói xem sẽ phải làm gì đây?”

“Nhưng anh ấy đối với cậu rất tốt.”

“Chính là vì anh ta đối với mình rất tốt. Tinh Chi này, chúng ta không nói những lời không thật nhé, cậu có tin là có một người nào đó đối tốt với một người khác mà không có điều kiện gì không? Còn mình thì không tin! Cho dù hôm họ có nói ra những lời to tát thế nào thì nhất định họ cũng phải có mục đích!”.

“Tiêu Tiêu...” Tinh Chi định phản bác lại lời của Tiêu Tiêu nhưng không biết nên nói gì.

“Anh ấy muốn có tình yêu, nhưng mình lại không có những thứ đó!”

Chiếc xe phía trước cuối cùng cũng đã nhúc nhích, xe của Tiêu Tiêu cũng tiến lên theo.

Tinh Chi nghĩ một lát rồi nói, “Tiêu Tiêu, những lí sự ấy của cậu méo mó rồi. Bỏ lỡ một người yêu cậu như thế, cậu sẽ phải hối hận cho mà xem. Hơn nữa, cậu không cần phải lừa dối bản thân làm gì, cậu có dám nói là cậu không chút rung động trước anh ấy không?”.

“Tất nhiên là có rung động, nếu không thì sao mình lại lừa anh ấy lên giường. Đúng thế, anh ấy là một người đàn ông tốt, nhưng lại không hợp với mình. Có lẽ với mình phần nhiều anh ấy cũng chỉ cảm thấy say mê thôi. Với các chàng trai trẻ, sự rung động nhất thời cũng là điều bình thường. Anh ấy sẽ trưởng thành lên.”

Tiêu Tiêu nheo mắt nhìn Tinh Chi mỉm cười, “Cậu chớ có thuyết giáo mình, trước tiên cậu hãy làm rõ những vấn đề của mình đi đã”.

Tinh Chi không nói gì, lặng lẽ nhìn ra khung cảnh ngoài cửa xe.

Cả hai cùng trầm ngâm một lúc lâu, rồi bất chợt Tiêu Tiêu kêu lên, “Tinh Chi, nhìn kia, Sở Dương!”.

Tinh Chi nhìn theo phía tay chỉ của Tiêu Tiêu, bên lề đường cách đó không xa, Sở Dương đang giằng co với một người đàn ông trẻ. Chân của Sở Dương chưa lành hẳn, bước đi hãy còn khập khiễng, cô định lách qua người đàn ông kia mấy lần, nhưng lần nào cũng bị người đàn ông ấy ngăn lại. Những người qua đường tò mò nhìn hai người, miệng cười đầy vẻ thiện chí, có lẽ họ đều nghĩ đó là một đôi tình nhân đang hờn dỗi nhau.

“Không phải là Hà Ý Dương.” Tiêu Tiêu nói.

Tinh Chi gật đầu, đúng là không phải Hà Ý Dương, nhưng nhìn rất quen, không nhớ là đã gặp ở đâu đó. “Bóp còi đi”, cô nói.

Tiêu Tiêu bóp còi. Tinh Chi vươn người, gọi với ra, “Sở Dương!”

Chiếc xe phía trước tưởng rằng Tiêu Tiêu bóp còi giục họ, thế là vội vàng bật đèn xanh nhường lối, đâm vào chiếc xe ở phía trước nó.

Tiêu Tiêu lấy tay che mặt, “Đồ ngốc, có phải là giục anh đâu!”.

Sở Dương giật mình cũng đưa mắt nhìn về phía họ, thấy Tinh Chi, vẻ mặt của cô lộ rõ sự mừng rỡ, gạt mạnh tay người đàn ông kia rồi khập khiễng chạy đến. Anh ta định ngăn lại, nhưng chỉ được mấy bước thì Sở Dương đã ra tới đường, hình như anh ta sợ Sở Dương xảy ra chuyện nên đành dừng lại.

Sở Dương lên xe, Tinh Chi hỏi, “Người ấy là ai vậy?”.

Sở Dương nhìn về phía bóng người ấy vẫn còn đang đứng bên đường, lạnh lùng nói, “Đồ thần kinh”.

“Sao?”, Tinh Chi cau mày, “Sao có thể nói như thế được?”. Cô trừng mắt đang định hỏi thì Tiêu Tiêu đã thấy Sở Dương không muốn nhắc đến chuyện này nên đưa tay vỗ vào vai Tinh Chi và nói chen vào, “May quá, phen này chúng ta phải làm thịt chị em một trận mới được. Trưa nay chúng ta sẽ ăn một bữa thật ngon”.

“Vi sao phải làm thịt mình?” Tinh Chi hỏi với vẻ ngây ngô.

Tiêu Tiêu và Sở Dương nhìn nhau cười, rồi lại nhìn về phía Tinh Chi, ánh mắt nói lên rất rõ, “Không làm thịt cậu thì làm thịt ai!”.

Tinh Chi chấp nhận, “Được rồi, làm thịt thì làm thịt. Cậu hãy nhìn về phía trước và lái xe cẩn thận, kéo lại đâm vào cột đèn đỏ đó”.

Đang nói vậy thì điện thoại của Tiêu Tiêu vang lên, cô liếc mắt nhìn nhưng vẫn để yên không mở máy.

Tinh Chi ngạc nhiên, “Này người đẹp, làm người không nên như thế, dù có bỏ người ta thì cũng phải nói cho rõ ràng!”.

Tiêu Tiêu cười, “Cậu thì biết cái gì, làm gì thì cũng phải xem xét trước”.

Tinh Chi quay lại, thấy Sở Dương nhìn hai người bằng ánh mắt ngạc nhiên, uể oải nói, “Nhìn cái gì mà nhìn! Có nói thì nhóc con cũng không hiểu được đâu! Chân tay đã không được nhanh nhẹn thì cũng đừng chạy lung tung mới phải chứ? Bữa trưa muốn ăn gì nào? Xem ra mấy ngày nghỉ ngơi ở nhà béo ra đấy chứ nhỉ, ăn bớt một chút là được, kéo lại phải giảm béo đấy!”

Tiêu Tiêu nhìn Tinh Chi dở khóc dở cười, không hiểu cậu ta làm chị kiểu gì thế không biết!

Tiếng chuông kêu một hồi thì tắt, một lát sau thì có tiếng chuông tin nhắn, Tiêu Tiêu nhìn lướt qua, vẫn là tin nhắn của Tường Tư Thừa. “Bữa trưa phải ăn cơm, đừng có bỏ bữa đấy. Buổi chiều có bận không? Đi chơi cùng anh nhé!”.

Sở Dương vốn không thích đi dạo phố, lại thêm cái chân đau chưa khỏi hẳn. Sau khi ăn trưa xong thì bảo Tiêu Tiêu đưa cô về thẳng nhà, sau đó Tiêu Tiêu và Tinh Chi dạo phố cả buổi chiều, mãi tới tối ăn xong mới quay về.

Trong khoảng thời gian ấy có mấy lần điện thoại của Tiêu Tiêu đổ chuông nhưng cô làm như không nghe thấy. Sau cùng Tinh Chi không thể để yên được nữa, cô hỏi, “Rốt cuộc là cậu đã nói với người ta chưa? Trước đây cậu chia tay cũng đâu có không dứt khoát như vậy? Nếu đã muốn thay người ta thì cứ nói thẳng ra, đừng cứ lằng nhằng mãi thế!”

Tiêu Tiêu tiện tay với một đôi bột cao cổ từ trên giá hàng xuống, trả lời với vẻ chẳng mấy chú tâm, “Như thế có nghĩa là, với mỗi một đối tượng thì phải dùng những cách thức khác nhau, cậu có hiểu không? Cô em ạ, nghệ thuật cao nhất của việc chia tay là, rõ ràng cậu đã thay lòng đổi dạ, nhưng lại khiến cho đối phương phải nghĩ rằng đó là lỗi của anh ta, anh ta đã không tốt và vì thế không đổ trách nhiệm về cho cậu và cũng không đến quấy quả cậu nữa!”.

Không hiểu đó là thứ lý luận gì nữa! Tinh Chi tức giận nhìn Tiêu Tiêu. Chia tay là chia tay, cần gì phải nhiều lý sự thế.

Tiêu Tiêu nhếch mép cười và lắc đầu rồi đặt đôi bột xuống, quay đầu bỏ đi. Tiếng chuông điện thoại cũng đã thôi reo, Tiêu Tiêu liếc nhìn danh sách những cuộc gọi nhớ rồi dứt khoát tắt máy.

“Này.” Tinh Chi nhìn về mặt bất cần của Tiêu Tiêu, quyết định không khuyên giải nữa, tức giận làu bàu, “Minh mặc kệ cậu. Sẽ có lúc cậu sẽ phải khóc cho mà xem!”.

Đưa Tinh Chi về nhà xong, Tiêu Tiêu cũng về nhà ngay. Quả nhiên Tưởng Tư Thừa đang chờ cô ở chân cầu thang. Sau khi xuống xe, cô giả bộ ngạc nhiên, “Sao anh lại ở đây?”

Tưởng Tư Thừa có vẻ không vui, “Sao em lại không nghe điện thoại?”.

“Điện thoại ư?” Tiêu Tiêu mỉm cười, “Anh gọi điện thoại cho em à? Trên đường rất ồn, em không nghe thấy, sau đó thì lại hết pin”. Nói rồi nhét mấy túi đồ mới mua vào lòng Tưởng Tư Thừa, “Thời nào, đi lên đi”.

Tưởng Tư Thừa không nói gì, ôm đồng hồ đi lên theo Tiêu Tiêu.

Sau khi vào nhà và đặt đồng hồ xuống, Tưởng Tư Thừa đột nhiên hỏi, “Em giận phải không?”.

“Giận á?” Tiêu Tiêu quay lại nhìn Tưởng Tư Thừa vẻ ngạc nhiên, rồi sau đó cười thành tiếng, Anh nói gì vậy? Em rất ổn mà, giận gì mới được chứ?”

Tưởng Tư Thừa giận dữ nhìn Tiêu Tiêu, nhưng rồi dần dần thấy mềm lòng lại, anh ôm cô vào lòng, khẽ nói, “Tiêu Tiêu, ngày hôm nay anh đã gọi cho em mấy lần, em đều không nghe, anh cảm thấy có điều gì đó bất an”.

Tiêu Tiêu ngây người một lát, sau đó quay lại, véo lên mũi Tưởng Tư Thừa nói, “Anh là đàn ông cơ mà, sao lại cả nghĩ thế? Em đã nói là em không nghe thấy rồi mà!”.

Tưởng Tư Thừa cười ngượng ngùng rồi cúi đầu hôn lên môi cô.

Tiêu Tiêu nghiêng người về sau tránh nụ hôn ấy rồi chau mày nói, “Anh không muốn thì đừng có mà quyến rũ em!”

Tưởng Tư Thừa ngó người, mặt thoát đồ bưng, trả lời, “Này, sao em lại thiếu lương tâm thế nhỉ?”.

Tiêu Tiêu khẽ cười, đưa ngón tay trở ra nâng cằm Tưởng Tư Thừa lên, nheo mắt nhìn anh, rồi nói nửa đùa nửa thật, “Ngoan, em sẽ cho anh thêm một cơ hội nữa. Tối nay ở lại chứ?”.

Tưởng Tư Thừa cười thành tiếng rồi lại ôm Tiêu Tiêu vào lòng. “Lại đùa rồi, sẽ có ngày em bị cuốn vào những trò đùa ấy đấy!”

Tiêu Tiêu ngoan ngoãn để cho Tưởng Tư Thừa ôm, ánh mắt ẩn chứa một tâm trạng phức tạp, cô im lặng không nói gì.

Sáng thứ hai, Tinh Chi vừa đến chỗ làm đã bị các đồng nghiệp trên. Tiểu Vương trẻ môi với cô từ bàn đối diện nhưng thấy cô vẫn cúi đầu sửa soạn lại mấy thứ trên bàn, cậu ta không nén được bèn đưa tay ra hươ hươ trước mặt cô rồi hỏi với giọng láu lỉnh, “Này, người đẹp, “chiếc đùi gà” thế nào?”.

Tinh Chi ngẩng đầu lên, bắt giác nhìn về phía phòng làm việc của Ông Dụ Hàm. May quá, không có ai ở đó.

“Bà chị nhìn gì thế?” Tiểu Vương cũng nhìn theo về phía đó, chẳng có gì.

Tinh Chi vội che giấu, “Không có gì, sợ bị lãnh đạo bắt được lại bay mất một trăm đồng thì gay!”.

Tiểu Vương phì cười vội rút tay lại, “Nhìn xem, vẫn chưa đến giờ làm việc, đừng có như thỏ đẻ!”.

Tám giờ bốn mươi phút, Ông Dụ Hàm đẩy cửa bước vào, một cuộc họp diễn ra như thường lệ. Anh không dài dòng như những người tiền nhiệm mà chỉ bằng mấy câu vấn tắt phân công các việc chính, những điều cần chú ý trong thực hiện. Sau khi nói xong quay sang hỏi Bạch Khiết, “Cô có ý kiến gì không?”.

Bạch Khiết chính là “Bạch Cốt Tinh” theo cách gọi của Tinh Chi. Chị ta chỉ khoảng hai tám, hai chín tuổi và có đầy đủ những đức tính tốt đẹp của một phụ nữ hiện đại.

Ánh mắt của Bạch Khiết liếc nhìn mọi người một lượt, khi đến Tinh Chi thì dừng lại trong giây lát và nói với vẻ lạnh lùng, “Tôi không có

ý kiến gì, chỉ duy nhất một điều, mọi người cần chú ý hơn về thái độ của mình trong công việc. Tuy nhiên chúng ta không phải là nhân viên đứng quầy, nhưng cũng có những lúc đối diện với khách hàng. Hình ảnh của các nhân sẽ đại diện cho tập thể. Tôi không hy vọng sẽ lại nhìn thấy ai đó tán gẫu trong giờ làm việc!”

Tĩnh Chi bĩu môi, không hiểu sao cô lại cảm thấy những lời nói này là nhằm vào cô, tuần trước chẳng phải đã phạt cô rồi sao?

Hộp xong thì ai bận việc của người ấy. Lần này thì Ông Dụ Hàm nghiêm chỉnh thật sự, suốt buổi sáng không hề có động tĩnh gì. Có mấy lần Tĩnh Chi không nín được đưa mắt nhìn về phòng làm việc của anh. Những lúc ấy, Ông Dụ Hàm nếu không phải là cúi đầu xuống bàn xem gì đó thì cũng là trao đổi bàn bạc với Bạch Khiết.

Buổi trưa ăn cơm ở nhà ăn phía dưới, Tĩnh Chi vừa ngồi xuống thì Tiểu Vương bê khay đến ngồi cũng, “Tìm được anh chàng đẹp trai ấy ở đâu vậy?”

Tĩnh Chi ngẩng lên liếc nhìn cậu ta, vừa chớp mấy môi chưa kịp nói thì mấy người đồng nghiệp khác cũng ào đến rồi nhao nhao lên, “Đúng thế! Không ngờ cơ nhóc này dám giấu chúng tôi kiếm được một anh chàng đẹp trai thế! Mau khai thật đi!”

Nhìn mấy cô bạn đồng nghiệp mắt sáng rực quây xung quanh, Tĩnh Chi rùng cả mình, bụng nghĩ, nếu Dương Lôi ở đây thì chắc sẽ bị bọn họ nuốt sống mất.

Tiểu Vương dường như quên là chính mình vừa khơi ra chuyện này, nhìn các cô gái cứ như đang phát cuồng cả lên, mặt anh chàng lộ vẻ coi thường, “Hi hi, nhìn mấy người kia, đúng là... Thế mà suốt ngày cứ luôn mồm nói, đàn ông đừng chỉ chú trọng đến hình thức của phụ nữ mà phải xem xét nội tâm như thế nào! Bây giờ thì xem xem các người đang nhìn gì nào?”

Tất cả đều trở mắt. Tiểu Vương đưa tay ôm ngực làm điệu bộ bị trúng đạn rồi ngã về phía Tĩnh Chi.

Tĩnh Chi tránh người, “Ngã về đâu thế?”

Tiểu Vương phì cười, vội ngồi ngay ngắn lại.

Mọi người đang nói chuyện vui vẻ thì Bạch Khiết bê hai khay đồ ăn đi ngang qua, thế là tất cả im bật. Một đồng nghiệp tên là Tiểu Miêu nhìn theo bóng Bạch Khiết, thở dài, “Chắc là mang cho Tổng giám đốc Ông, đúng là khâm phục dũng khí của Trưởng phòng Bạch!”

Một bà chị lớn tuổi hơn đập vào Tiểu Miêu, “Đi đi, cô cũng phải mang đồ ăn đến cho Tổng giám đốc Ông đi, anh ta sẽ không thể mang đồ của cô đi được đâu!”

“Tôi ư? Tôi xin hàng!” Tiểu Miêu cười đáp.

Tĩnh Chi cũng nhìn theo Bạch Khiết với ánh mặt thần thờ, nhưng khi nghe Tiểu Miêu nói là không dám, cô nhìn quanh một lượt, rồi đột nhiên cười nói, “Một mình cậu thì không dám, nhưng mấy người các cậu cùng đi là được thôi mà! Hơn nữa cũng cần phải quan tâm đến lãnh đạo một chút chứ, xem chị ta có dám nói gì không? Các cậu không thể cứ ngồi ngây ra ở đây và để cho một mình chị ta có cơ hội được, đúng không?”

Chỉ một câu nói ấy cả cô đã làm thức tỉnh những người trong mộng, mấy cô gái đưa mắt nhìn nhau trao đổi trong giây lát, rồi cùng nhất trí với nhau không được ăn thì cũng phải đập đổ. Thế là tất cả cùng đứng dậy chuẩn bị đồ ăn mang đi.

Tĩnh Chi không quên dặn với theo, “Mua nhiều món một chút, thế nào cũng có món anh ta thích ăn, kéo anh ta lại có lý do!”

Một cô gái đã chuẩn bị xong, khi đi ngang qua Tĩnh Chi, hỏi, “Sao cậu lại không đi?”

Tĩnh Chi cười nhẹ nhàng, “Minh không đi, nếu không bạn trai của mình lại giận”.

Tiểu Vương nhìn bàn ăn vừa mới đây còn ồn ào đông đúc, rồi lại nhìn Tĩnh Chi một lát, sau đó chặc lưỡi, “Bà chị này, chị quả là lợi hại đấy!”

Ông Dụ Hàm đón hộp cơm từ tay Bạch Khiết, vừa nói xong mấy câu cảm ơn và chưa kịp mở ra xem Bạch Khiết mua gì về thì lại có người mang cơm đến, hơn nữa lại không chỉ là một người, chỉ một loáng, trên bàn của Ông Dụ Hàm đã xếp đầy hộp cơm.

Ông Dụ Hàm nhìn đủ loại hộp cơm trên bàn, lần đầu tiên anh cảm thấy bất lực, không hiểu các cô gái ngày nay như thế nào nữa!

“Sếp, sợ anh ăn một hộp không đủ nên em mang thêm cho anh một hộp nữa.”

“Đúng thế, cũng không biết là anh thích ăn đồ chay hay đồ mặn, vì thế mỗi người chúng em mang đến một chút.”

“Sếp...”

Ông Dụ Hàm dở khóc dở cười, như thế này đúng là quá đáng rồi. Anh nhìn về phía các cô gái, không thấy bóng dáng Tĩnh Chi đâu, nhưng rồi anh nghĩ chắc chắn cô sẽ không tham gia vào trò này, e rằng có trốn cũng không kịp. Ý nghĩ này khiến lòng anh không khỏi có cảm giác trống trải.

Tiểu Vương cầm chiếc cốc nhìn cảnh tượng ồn ào trong phòng Tổng giám đốc và hạ giọng thì thầm, “Nhiều như vậy liệu Tổng giám

đốc có tiêu hóa hết được không? Chị nghĩ xem chúng ta có nên mang vào ít nước uống không. Không thể để Tổng giám đốc ghen được, đúng không?”.

Tình Chi hỏi, “Cậu có ý đồ gì vậy?”.

“Nếu đã là lấy lòng sếp thì tất cả mọi người đều cùng làm. Nếu chúng ta không vào, e rằng không ổn.”

Tình Chi cười nhạt, hát cảm nói, “Đồng chí Vương này, cậu hãy nhìn cho kỹ, nhìn thật kỹ vào đi!”.

Tiểu Vương không hiểu, nhưng cũng làm theo, Ông Dụ Hàm nửa cười nửa không, nhưng trên khuôn mặt trắng trẻo không giấu được một bóng đen.

“Hãy nhìn vào phần móng của sếp ấy.” Tình Chi cười chế nhạo, “Không thấy nó vừa đỏ vừa sưng lên sao, thế mà cậu lại còn dám đòi vào đó nữa à?”.

Tiểu Vương chợt hiểu ra, cúi đầu nghĩ một lúc, cuối cùng khẽ lắc đầu. Nịnh sếp thì có thể, nhưng nếu nịnh quá mức thì thà đừng nịnh còn hơn, nếu không biết mà cứ cố chưa biết chừng có thể sẽ bị một cú đá.

Tình Chi cứ đứng ngoài quan sát với vẻ thờ ơ như vậy, nhìn thấy vẻ bị dồn nén hiềm thấy trên khuôn mặt của Ông Dụ Hàm, một nụ cười nhạt chợt xuất hiện trên môi cô.

Bất chợt ánh mắt của Ông Dụ Hàm liếc về phía cô, thế là mắt của hai người đụng nhau, Tình Chi đáp lại bằng cái nhìn khiêu khích. Ông Dụ Hàm hơi sững lại một lúc, khoe môi lập tức trở xuống, rồi rời ánh mắt ra ch◀

Chương 7: Che Đậy Cuộc Sống Buông Thả

Thứ sáu, Tiêu Tiêu bận tui bụi suốt cả buổi chiều, cuối cùng cũng coi như đã giải quyết xong mọi công việc. Ngẩng đầu lên xoa cái cổ mọi nhừ, đúng lúc ấy Polly gõ cửa bước vào, “Này người đẹp, nghỉ chưa, cho mình đi nhờ với”.

Tiêu Tiêu nhìn đồng hồ, cũng đã đến giờ nghỉ. Đẩy các thứ trên bàn vào một góc, cô thở phào nhẹ nhõm nói, “Cũng may mà ông chủ không có ở đây. Thôi nghỉ! Về thôi”.

Polly cười hi hi chờ Tiêu Tiêu thu dọn đồ đạc, rồi nói cho có chuyện, “Này người đẹp, sao dạo này không thấy cái chàng cảnh sát ấy đến đón vậy?”

Tiêu Tiêu liếc cô bạn, đáp, “Anh ấy bận”.

Thực ra không phải là Tưởng Tư Thừa bận, mà là cô “bạn”. Tiêu Tiêu luôn miệng nói là bạn để tránh gặp Tưởng Tư Thừa đã mấy ngày nay. Cô luôn nghĩ cách đặt bài ngừa với anh, nhưng mãi vẫn tìm không được một cơ hội thích hợp và một lý do hợp lý. Chà, Tiêu Tiêu thờ dài, bụng nghĩ từ sau sẽ không bao giờ đùa giỡn với những chàng trai thực long như thế nữa, bởi khi chia tay sao mà phiền phức khó khăn đến thế, chẳng như các chàng trai trước đây, chỉ cần nói một câu, “Gần đây em rất bận, ít liên lạc thôi”, thế là đối phương liền hiểu ra ngay câu nói đó mang thông điệp gì.

Hai người từ trên gác xuống, chưa ra khỏi cửa thì từ xa đã nhìn thấy một chiếc xe màu bạc đang đậu trước cửa tòa nhà. Cánh cửa xe mở ra, không ngờ người bước xuống lại là Tưởng Tư Thừa. Anh vừa đi mấy bước thì cô gái ngồi trong xe gọi lại. Cô gái ấy thờ đầu ra cười khúc khích rồi nói với Tưởng Tư Thừa mấy câu gì đó. Và hình như Tưởng Tư Thừa cũng cười, rồi làm động tác như vỗ vào đầu cô ta, sau đó đẩy cô ta vào trong, và đứng đấy nhìn theo cho mãi tới khi chiếc xe khuất hẳn mới quay người đi vào cổng.

Tiêu Tiêu đã nhìn thấy tất cả cảnh tượng ấy, nét mặt cô nửa cười nửa không. Thực ra trong lòng cô đã có sẵn nghi vấn, chỉ có điều cảnh tượng vừa rồi, khẳng định sự suy đoán của cô mà thôi. Cũng có thể, nó cho cô một lý do tốt hơn.

Polly nhìn thấy tình hình bất ổn, không dám nói gì, chỉ e hèm mấy tiếng rồi nói, “Ai da, mình chợt nhớ là còn có mấy việc khác, mình không đi nhờ xe của cậu nữa, cậu cứ về trước đi”.

Nói xong, Polly bỏ đi theo một hướng khác, chỉ còn Tiêu Tiêu đứng lại mình. Tưởng Tư Thừa thực sự không nhìn thấy Tiêu Tiêu, anh rút điện thoại ra gọi cho cô, ngay lập tức nghe thấy tiếng chuông điện thoại kêu ngay phía sau. Anh quay người lại thì thấy Tiêu Tiêu đang cầm điện thoại và nhìn anh cười. Tưởng Tư Thừa bỗng trở nên rất thiếu tự nhiên, hỏi, “Hết giờ làm rồi à?”

Tiêu Tiêu gạt đầu.

Anh bước tới định choàng vai cô, “Đi nào, chúng ta đi ăn cơm đã nhé!”

Tiêu Tiêu khéo léo tránh bàn tay của anh, rồi mỉm cười nhẹ nhàng. Bàn tay Tưởng Tư Thừa bị hẫng giữa chừng, anh ngẩng người nhìn

cô, ánh mắt lộ vẻ ngờ ngác

Tiêu Tiêu bình thản nói, “Em đi lấy xe cái đã, anh chờ một chút nhé”. Nói xong không cần để ý đến Tường Tư Thừa Tư, quay người bỏ đi.

Khi Tiêu Tiêu lái xe tới thì trên mặt Tường Tư Thừa Tư đang rạng rỡ nụ cười, không chờ cô nói, anh mở cửa xe và ngồi vào. Xe chạy dần ra đường phố, Tiêu Tiêu chăm chú nhìn về phía trước và không nói cái nào. Tường Tư Thừa Tư chốc chốc lại quay sang nhìn cô, khoe môn thịnh thoảng lại trẻ xuống. Cuối cùng Tường Tư Thừa Tư đã phá tan sự im lặng, anh hỏi Tiêu Tiêu, “Có phải vừa rồi em đã nhìn thấy gì đó không?”

Tiêu Tiêu liếc nhanh về phía anh, đáp, “Nhìn thấy cái gì cơ?”

Tường Tư Thừa Tư mỉm cười, quay người ghé sát lại chỗ Tiêu Tiêu, lộ rõ vẻ tinh nghịch như trẻ con, “Tiêu Tiêu, em đang ghen đấy à?”.

Tiêu Tiêu thờ dãi nghĩ, sao bây giờ lại có người đàn ông như anh ta nhỉ? Chắc là số lượng những người như vậy còn ít hơn cả gấu trúc!

Tường Tư Thừa Tư thấy Tiêu Tiêu không chịu trả lời, cho rằng mình đã đoán đúng, nét mặt thoảng hiện vẻ vui mừng, bèn cười giả thích, “Anh chỉ đi nhờ xe của Tư Điềm đến đây thôi, cô ấy là...”.

“Chúng ta chia tay nhau đi”. Đột nhiên Tiêu Tiêu ngắt lời anh, giọng cô bình thản, không hề cảm thấy sự kích động trong đó.

Tường Tư Thừa Tư như bị giội một gáo nước sôi, anh sửng sờ trong giây lát, nhưng liền sau đó cười, nói, “Ngốc ạ, không nghĩ em cũng có lúc trẻ con như vậy. Ha ha, không hỏi anh xem chuyện như thế nào thì đã đổi rồi. Người vừa nãy em nhìn thấy ở công là Tư Điềm, cô ấy là em gái của anh. Em mà cũng ghen với cô ấy, nếu chuyện này mà Tư Điềm biết được thì không biết cô ấy sẽ cười anh bao lâu!”.

Nhưng Tiêu Tiêu vẫn bình thản và nhắc lại một lần nữa, “Chia tay nhau thôi!”.

Nụ cười trên môi Tường Tư Thừa Tư dần nguôi tắt, thay vào đó là vẻ nghi ngờ nặng nề. An him lặng nhìn cô. Đền đồ rồi sau đó chuyển sang đèn xanh, chiếc xe từ từ trườn về phía trước, tốc độ rất chậm.

Trong xe không khí im lặng bao trùm, cả hai đều trầm ngâm. Lòng Tường Tư Thừa Tư trĩu nặng, anh quay đầu ngáy người nhìn ra ngoài cửa xe, một hồi lâu sau mới chậm rãi hỏi, “Vì sao?”

Tiêu Tiêu mỉm cười nhạo báng, ánh mắt lướt nhanh trên khuôn mặt Tường Tư Thừa Tư, “Một cảnh sát giao thông quen, chỉ mới trực ở ngã đường có mấy ngày đã được điều động, thế rồi bỗng chốc được thăng chức. Quá nhanh, còn hơn cả đi cầu thang máy! Em không hỏi thì chắc rằng anh sẽ luôn giấu em phải không?”

Nghe cô nói như vậy, nét mặt Tường Tư Thừa Tư đã lấy lại phần nào sinh khí, anh hỏi lại, “Chỉ vì chuyện này sao?”.

“Chắc hoàn cảnh nhà anh tốt lắm? Bất giờ còn được gọi là người của Thủ trưởng cũ, xem ra gia thế không tồi đâu nhỉ?” Tiêu Tiêu cười lạnh lùng, “Em gái anh có thể lái một chiếc xe hàng triệu đồng như vậy, thế mà anh trai lại hàng ngày ngồi trên xe của người khác. Thừa cảnh sát Tường Tư, anh ném trái cuộc sống của thường dân thấy thế nào?”.

“Tiêu Tiêu, không phải là anh cố tình giấu em!” Tường Tư Thừa Tư vội giải thích.

“Thừa cảnh sát Tường Tư, gia đình anh đã mua cho anh loại xe nào vậy?” Tiêu Tiêu hỏi nửa nạc nửa mỡ, “Còn có điểm này em không hiểu, các công tử con nhà quan các anh thường nếu không là quan chức thì cũng đội lốt danh nghĩa khác để làm ăn, còn anh chui vào hàng ngũ cảnh sát của nhân dân chi vậy?”

Nghe những lời nhạo báng của Tiêu Tiêu, nét mặt của Tường Tư Thừa Tư hơi biến sắc, anh mỉm môi, những nếp nhăn trên mặt hàng lên, anh cũng đáp rất lạnh lùng, “Tìm chỗ nào đó dừng xe lại”.

Tiêu Tiêu cười nhạt, “Sao bộ mặt thật của công tử lộ ra rồi à?”.

Tường Tư Thừa Tư thờ dãi, dịu giọng nói, “Khi trạng thái tinh thần không tốt thì không nên lái xe”.

Tiêu Tiêu chế nhạo, “Có phải là em cũng phải tỏ ra như công chúa Lọ Lem khi được hoàng tử lựa chọn mới là đúng?”

Nên làm thế nào nhỉ, hay là giả bộ cảm động tới mức không nói nên lời? Thật nực cười, thế mà khi đi ăn cơm với anh, tôi đã phải cân nhắc lựa chọn nơi ăn cả ngày, chỉ vì sợ lương của anh không đủ, sợ sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của anh. Hóa ra tôi toàn là lo hão!”

“Tiêu Tiêu!” Tường Tư Thừa Tư không dừng được cắt ngang lời cô, “Em đừng có cái kiểu vừa vào cuộc đã đập chết tươi người khác như vậy! Hãy nghe anh nói mấy câu được không? Anh không hề có ý giấu gì em, cũng không cảm thấy có trở ngại giữa hai chúng ta. Anh không hề lớn lên bên cạnh bố, vì thế anh không trải qua cuộc sống cậu ấm cô chiêu mà em nói tới, nói một cách chính xác thì nó cũng xa lạ đối với anh, anh đã không giả vờ như vậy! Bố anh đúng là có ý định sắp xếp cuộc sống cho anh, nhưng anh không muốn. Vì vậy anh luôn cố gắng thoát khỏi sự khống chế của ông. Anh đã vật lộn vươn lên trong mấy năm trời, từ khi mới nhập ngũ cho tới chuyện đi học, rồi sau đó vô cơ trở thành cảnh sát giao thông. Nhưng bây giờ thì anh đã hiểu ra rằng, anh không thể thoát khỏi sự khống chế của bố anh. Có một số việc chẳng cần ông ấy phải đích thân làm thì đã có người khác làm thay. Con đường anh đi sớm đã được họ chuẩn bị sẵn rồi. Dù anh có cố hăng đến mấy để rẽ sang một lối khác thì cũng không thể thoát khỏi con đường lớn mà ông

đã chọn cho anh!”

Nói đến câu cuối cùng giọng của Tường Tư Thừa gần như khản đặc. Những lời này anh đã nén trong lòng quá lâu rồi nhưng mãi chẳng tìm được người để thổ lộ. Cũng có người cho rằng anh có phúc mà không biết, nhưng có mấy ai biết được, anh không hề muốn tất cả những thứ đó một chút nào.

Chiếc xe sau cùng dừng lại bên đường, anh nhìn cô bằng ánh mắt rất thiết tha.

Trong lòng Tiêu Tiêu rất rối ren. Cô biết anh không phải là cậu ấm cô chiêu, ngay từ đầu tôi đã biết rõ như vậy. Khi anh thực sự phơi bày ruột gan của mình ra cho cô xem thì cô đã do dự, nếu bỏ qua một con người như anh liệu sau có hối hận không? Không phải là vì gia thế của anh mà chính là con người chân thành trong anh, một con người như vậy liệu sau này có xuất hiện trong cuộc đời của cô nữa không?

Câu nói của Tinh Chi lại vang lên bên tai cô: Tiêu Tiêu, liệu cậu có chơi được cả đời này không? Chẳng nhẽ cậu không có ý định tìm cho mình một người đàn ông tốt và ổn định cuộc sống? Có những người mà nếu ta bỏ qua sẽ không bao giờ trở lại nữa, cậu hiểu không?

Lúc ấy cô cười và nói rằng Tinh Chi cố làm ra vẻ sâu sắc, chuyện của mình còn chưa rõ lại đi dạy người khác. Cô sẽ không cô đơn đến già đâu, chờ đến khi chơi đủ rồi khắc sẽ lấy chồng, lấy một người thích hợp để sống với họ cả đời, hơn nữa còn sinh con đẻ cái và sống một cuộc đời bình lặng. Và điều kiện duy nhất chính là không quá yêu đối phương.

Quá yêu thì sẽ tính toán cái được và cái mất, mới bị tổn thương chồng chất và đánh mất bản thân trong cái gọi là tình yêu. Vì thế, cô sẽ không yêu một người mà không tính toán cân nhắc như trước nữa, sẽ không đem trao trái tim vào tay một người khác nữa.

Tường Tư Thừa thấy Tiêu Tiêu không nói gì thì rất ám ức, “Anh cũng đã nói từ lâu sẽ đưa em tới gặp cha anh, nhưng chính em luôn nói rằng bận và không chịu đi. Ngay từ lúc mới bắt đầu anh cũng không hề nghĩ đến chuyện giấu giếm em điều gì”.

Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên, lặng lẽ nhìn Tường Tư Thừa, đôi mắt sâu thẳm dường như không thấy đáy, thoáng để lộ sự phức tạp và sau cùng là vẻ lạnh lùng, “Không phải tất cả mọi người đều thích trở thành cô gái Lộ Lộ, đôi giày thủy tinh ấy khi đi cũng chẳng dễ dàng chút nào. Chúng ta vẫn nên chia tay thôi. Ở bên anh, em cảm thấy rất mệt mỏi và chẳng hề vui vẻ”.

Anh rất tốt, đúng là rất tốt, nhưng chính vì anh rất tốt nên càng không thể ở bên anh.

Tường Tư Thừa như bị sét đánh, anh nhìn Tiêu Tiêu, không tin vào tai mình. Anh đã phải nói tới mức ấy, thế mà vì sao cô ấy vẫn cứ kiên quyết đòi chia tay? Là việc vô tình giấu giếm gia thế của anh? Chính cô cũng chưa bao giờ nói với anh về gia đình đó thôi!

Chẳng nhẽ chỉ vì tội danh không đáng có đó mà cô muốn chia tay với anh? Ngay cả đến lời giải thích của anh mà cô cũng không chịu chấp nhận? Rõ ràng mới mấy ngày trước họ vẫn ngọt ngào với nhau, vì sao đột nhiên lại thay đổi như vậy?

Không hiểu phụ nữ nghĩ gì nữa? Sao họ lại bất thường đến thế, tới mức không thể tin được.

Đôi mắt của Tường Tư Thừa dần chuyển sang giận dữ, anh thở dài, cố nén giận, nói với giọng ủ rũ, “Em có thể có lý hơn được không. Anh yêu em, điều này thì có liên quan gì đến gia đình anh?”

Tiêu Tiêu cười lạnh lùng, “Cảnh sát Tường, có thể là anh đã ngây thơ, nhưng tôi không thể cũng ngây thơ như anh. Đề nghị anh xuống xe, tôi còn có những việc khác, tôi không có thời gian lời thôi với anh nữa đâu!”.

Sắc mặt Tường Tư Thừa đanh lại, anh nghiến chặt răng tới mức không thể tiếp tục nói nên lời. Có một lúc, Tiêu Tiêu đã nghĩ, không hiểu anh ấy có tức quá mà đánh mình hay không nhỉ? Nhưng cô vẫn thẳng người, lạnh lùng nói, “Xuống xe!”.

Tường Tư Thừa nghiến chặt răng bước xuống xe, động tác cứng như một người máy. Nhìn từ phía sau thì biết anh đã bị Tiêu Tiêu làm cho tức giận đến run cả người. Tiêu Tiêu nhấn mạnh ga, chiếc xe đi sát bên người Tường Tư Thừa. Qua kính chiếu hậu, thân hình cứng đờ của Tường Tư Thừa mỗi ngày một thu nhỏ lại cho tới khi khuất hẳn.

Có một số người nếu đã bỏ qua thì không bao giờ tồn tại nữa. Nhưng lạ lùng thay, có một lớp sương mù bao phủ khiến nước mắt Tiêu Tiêu nhoe đi. Cô đưa tay gạt nước mắt một cách kiên cường, cố mở to mắt và tập trung vào lái xe. Phải, cô biết rằng, có một số người nếu bỏ qua rồi thì chẳng còn gì tồn tại nữa, nhưng dù sao như thế vẫn còn tốt hơn là đánh mất trái tim mình. Tình yêu của đàn ông thì kéo dài được bao lâu? Ở đâu thực sự tồn tại những lời thề non hẹn biển, biển cạn đá mòn, rồi nào là lâu dài mãi mãi, đời đời kiếp kiếp? Tất cả đều chỉ là những lời lừa gạt của đàn ông đối với phụ nữ, hoặc là của phụ nữ với chính mình mà thôi, để rồi đến cuối cùng chỉ là một câu “Xin lỗi.”

Cuối cùng Sở Dương cũng chuyển ra ở một mình đúng như mong muốn. Căn phòng ấy tuy không to, nhưng gần trường và tiền thuê cũng không hề rẻ.

Mẹ cô thì chẳng muốn chút nào, nhất là khi nhìn thấy Hà Ý Dương chuyển nhà giúp cô, đôi mắt bà cứ như hai mũi dao sắc nhọn ném về phía Hà Ý Dương.

Hà Ý Dương bê cho Sở Dương một hòm sách, không chỉ đôi chân mềm nhũn mà bụng cũng thấy lo lắng, anh khẽ hỏi cô, “Vi sao mẹ của cậu lại cứ nhìn mình bằng ánh mắt ấy? Mình đâu có lỗi gì với bà!”

Sở Dương nhìn mẹ đang ở trên ban công, gắng sức đeo túi da đựng quần áo lên trên vai, đáp, “Mình đoán có lẽ mẹ mình sợ là hai

chúng ta sẽ ở chung với nhau”.

Hà Ý Dương đỏ mặt, mỉm cười và tiến đến bên đường vẫy taxi. Để được rẻ hơn, Sở Dương đã thuê một căn phòng cũ nát và ở chỗ không có thang máy. Căn phòng ấy ở tầng trên cùng. Hà Ý Dương ném vội chiếc hòm xuống ngay khi vừa bước vào phòng, thờ phỉ phò như trâu kéo cày. Sở Dương ném chiếc túi xuống đất, phúi tay nói, “Cứ để đây đã, ngày mai sẽ bảo Tiểu Quyên đến thu dọn giúp. Cậu đã phải vất vả suốt cả ngày rồi, tối nay mình sẽ mời cậu ăn cơm”.

Hà Ý Dương cười, “Không cần đâu, cậu hãy để tiền đó mà trả tiền phòng đi! Tìm thấy việc làm thêm rồi sao?”.

Sở Dương lắc đầu, “Không sao đâu, mình cũng có một chút tiền riêng, đủ để khao cậu. Hơn nữa, tối nay mình vẫn còn việc phải nhờ đến cậu, vì vậy nhất định mình phải mời cậu một bữa ra trò mới được”. Hà Ý Dương nhìn Sở Dương, không biết cậu trở nên khách sáo với mình từ bao giờ? Trước đây cậu coi thường coi mình là nhân lực lao động miễn phí cho cậu, cậu có bao giờ mời mình ăn cơm đâu?

Sở Dương như đọc được những suy nghĩ ấy của Hà Ý Dương liền nói, “Đúng là có việc thật hơn nữa còn rất phiền phức nữa”. Nói rồi cô gật đầu, “Chỉ có cậu mới giúp được mình”.

Hà Ý Dương giật mình, anh cũng đoán được phần nào chuyện đó, anh đứng thẳng dậy và nhìn Sở Dương, “Anh ta đã tìm cậu, đúng thế không?”.

Sở Dương không nói gì, mà ngồi xuống lật những cuốn sách trong hòm.

“Đồ khốn, để mình đi gặp anh ta!” Hà Ý Dương gầm lên, quay người đi ra cửa. Sở Dương vội túm lấy vạt áo của anh, ngừng đầu nhìn anh lặng lẽ. Ánh mắt Hà Ý Dương tóe lửa, anh nắm chặt tay thành nắm đấm, dằn giọng, “Mình biết ngay là anh ta về thì chẳng có chuyện gì tốt mà!”.

“Cậu biết đến đâu rồi?” Đột nhiên Sở Dương hỏi.

“Sao cơ?” Hà Ý Dương ngăn người.

Sở Dương bình tĩnh nói, “Mình hỏi cậu đã biết được đến đâu?”.

Hà Ý Dương nhìn Sở Dương, mắt hơi đỏ, rồi đột nhiên gơ tay đấm mạnh vào tường, anh không còn là một thiếu niên hiền lành nữa, anh khề nói, “Mình đã biết tất cả rồi”.

Sở Dương đứng dậy, lấy tấm khăn giấy từ trong túi ra ú lên tay Hà Ý Dương, “Thực ra cậu chẳng biết gì cả. Hãy tự bôi thuốc vào, đừng quên đến chỗ mình, mình có việc cần nhờ đến cậu. Đừng có đến tìm người khác để tính sổ làm gì, như thế là không sáng suốt, và cũng không mang lại điều tốt cho mình đâu”.

Hà Ý Dương đứng ngây ở cửa một lát rồi mới quay người bước xuống cầu thang.

Sở Dương ngồi thẩn người trên sàn nhà, cô cũng không rõ làm như thế này có đúng hay không. Liệu có coi đây là việc dành cho mình một đường rút hay không nhỉ? Hà Ý Dương sẽ giúp cô, điểm này thì cô không hề nghi ngờ, nhưng liệu có thể giấu được hai người khác không? Và rồi giấu được trong bao lâu? Bọn họ đều không phải là những ngọn đèn tiết kiệm dầu!. Càng nghĩ, đầu óc cô càng bấn loạn, Sở Dương lắc đầu, thôi dứt khoát không thêm nghĩ nữa, đến đâu hay đến đó vậy!

Tháng ba tới rất nhanh, kết quả thi đều được thể hiện rõ trên nét mặt của mỗi thí sinh. Kết quả của Sở Dương cũng khá tốt. Không rõ vì cô là người có chỉ số thông minh cao hoặc thuộc nhóm người có duyên với các kỳ thi, mà từ nhỏ đến giờ, mặc dù không mấy chăm chỉ nhưng kết quả thi của cô bao giờ cũng nổi trội, vì vậy bà chị họ Tinh Chi gọi cô là “Cái máy thi”.

Nhưng, chỉ riêng kỳ thi trung học năm ấy đã không như vậy, và chuyện ấy đã khiến cho tất cả mọi người không tin được. Thậm chí bà nội còn cho rằng, chắc thầy cô đã tính nhằm kết quả thi của cháu bà. Chỉ có mẹ cô có vẻ sáng suốt hơn cả, bà vuốt ve mái tóc cô an ủi, ai cũng có lúc sa lầy, dù có như vậy cũng đừng nên nản lòng, sau này cố gắng là được.

Thực ra thi trong lòng cô rất rõ, đó không phải là sa lầy, cũng không phải là sự bất thường.

Phạm Tiểu Quyên nhìn thấy kết quả tốt đẹp của Sở Dương, nhớ đến việc mấy hôm trước mình đã lao động không công cho bạn, nên cứ nhất định đòi Sở Dương phải khao. Tất nhiên là Sở Dương chẳng đời nào đồng ý, cô đang rất eo hẹp về tiền nong. Phạm Tiểu Quyên lâu bầu mấy câu rồi ngồi xuống bên cạnh nhưng cô vẫn chưa chịu, giằng lấy những cuốn sách trong tay Sở Dương, nhìn bìa của chúng rồi ngạc nhiên kêu lên, “Sao cậu lại còn đọc sách tiếng Anh? Nhiều nhất cũng chỉ là nói mấy câu thôi mà, đọc những cái này làm gì? Sao không mau chuẩn bị ôn chuyên ngành đi?”.

Giọng của Phạm Tiểu Quyên tuy không lớn nhưng vì xung quanh rất yên tĩnh, trong phòng chỉ có khoảng ba chục người đang ôn bài, vì vậy trừ một người đang nằm ngủ gục xuống bàn, còn hai mươi chín người khác quay sang nhìn cô với vẻ bất mãn.

Sở Dương vội nắm tay lôi Phạm Tiểu Quyên lúc đó đang tiu nghỉu chạy ra ngoài, ra tới cửa rồi cô mới nói với vẻ bức dọc, “Bà ơi là bà, chắc hôm nay bà sẽ được lên BBS của trường cho mà xem, miệng lưỡi của bọn con trai trường mình đọc đến mức nào bà còn chưa rõ sao? Không biết có ai đó mang điện thoại theo không, nếu có ai đó quay được một đoạn vừa rồi thì cậu sẽ được nổi tiếng cho mà xem!”.

Phạm Tiểu Quyên thè lưỡi, “Chẳng sao, mình trong sáng đáng yêu thế nào, thì cho dù có bị quay cũng không sao, ai bảo cậu không

mời mình ăn cơm”.

Thấy điệu bộ của Phạm Tiểu Quyên như vậy, Sở Dương chẳng còn biết làm gì, sao lại có người vô tâm vô tính đến như vậy. “Đi thôi, mình mời cậu ăn cơm là được chứ gì! Kéo cậu lại lâu bầu mồi, chẳng qua cậu cũng chỉ dọn nhà giúp mình chứ gì đâu! Cậu nhìn lại mình xem, có nhất thiết phải tính toán kỳ kèo đến mức ấy không?”

Phạm Tiểu Quyên cười hi hi, “Cậu định đãi mình món gì vậy? Mình muốn được ăn ở nhà hàng bên ngoài trường”.

Suốt bốn năm ăn cơm nhà bếp, các sinh viên thường gọi đó là cơm cho lợn, vì thế khi có cơ hội được đi ăn ở ngoài là ai cũng rất vui.

“Không vấn đề gì!” Sở Dương đáp, “Nhà hàng Vân Thôn đối diện cổng phía Bắc của trường. Cứ yên tâm đi, mình sẽ mua cho cậu hai suất, một suất ăn, một suất đồ đi!”.

Ăn tối xong, cả hai đều quay về trường, Sở Dương muốn về để ôn tiếng Anh, Phạm Tiểu Quyên thì muốn một mực đòi cùng mình đi nghe giờ giảng buổi tối. Sở Dương hỏi, “Buổi tối các cậu cũng có giờ giảng à?”.

Phạm Tiểu Quyên nheo mắt cười, “Môn chung tự chọn ấy mà”.

Sở Dương càng ngạc nhiên, thường thì ngay từ năm thứ hai hầu hết các sinh viên đã học xong học phần các môn chung tự chọn, thế mà sao mãi tới khi sắp tốt nghiệp rồi Phạm Tiểu Quyên mới học những môn này?

Sở Dương hỏi, “Cậu chưa học đủ các phân học à?”.

Phạm Tiểu Quyên cười trả lời, “Đủ thì đủ rồi, nhưng giờ giảng này là của một thầy giáo cực đẹp trai, các nữ sinh trong trường đều mê tít thò lò”. Vừa nói cô vừa làm động tác trên cổ, “Từ năm thứ nhất cho đến năm thứ tư, tất cả đều xin chết như ngã rạ, Mà buổi tối cậu có việc gì đâu, cùng đi với mình đi, đảm bảo cậu sẽ không phải hối hận đâu!”.

“Đúng là vô vị!”.

“Đi nào”, Phạm Tiểu Quyên lắc lắc người Sở Dương nheo nheo. Sở Dương rung mình, vội đẩy tay cô bạn ra, “Mình vẫn để sách trong phòng tự học”.

“Mình sẽ cùng tới đó lấy sách với cậu, sau đó cậu cùng tới giảng đường nghe giảng với mình, được không? Nếu tới muộn sẽ không còn chỗ đâu!”

Lúc đó họ cũng đã tới gần phòng tự đọc, vì bị Phạm Tiểu Quyên bám chằng lấy nên Sở Dương tức mình nói mấy câu nặng lời, nhưng sau đó nhìn thấy Phạm Tiểu Quyên bặm môi không nói gì, cô cũng cảm thấy mình quá lời với bạn, đang định nói mấy câu xin lỗi thì đã thấy mắt Phạm Tiểu Quyên sáng bừng lên, rồi sau đó nói với một giọng vô cùng phấn chấn, “Sở Dương, nhìn xem kia, một anh chàng đẹp trai với một chiếc xe hạng sang kia!”.

Sở Dương cũng đưa mắt nhìn về phía Phạm Tiểu Quyên chỉ, trước giảng đường là một chiếc xe sang trọng màu bạc, một chàng trai đứng đặt tay lên chiếc xe, tay áo sơ mi vén lên, để lộ cổ tay đẹp đẽ, giữa các ngón tay thon dài kẹp một điếu thuốc.

Mặt Sở Dương bỗng chốc biến sắc, vội đưa tay kéo Phạm Tiểu Quyên nắp sau bắt điện thoại.

“Sao thế?” Phạm Tiểu Quyên hỏi, tỏ ý không hiểu.

Sở Dương ngẩn người ra, “Đề mình nghĩ đã, hay là mình cùng đi xem anh chàng đẹp trai ấy với cậu nhỉ?” Phạm Tiểu Quyên mừng rơn. Sở Dương vội giữ cô lại, nói tiếp, “Nhưng mình nhớ ra một số việc, mình phải gọi điện về nhà, cậu tới phòng tự học lấy sách vở giúp mình, mình sẽ ở đây gọi điện”.

“Cậu không định đuổi khéo mình đi rồi giờ trò đấy chứ?”

Phạm Tiểu Quyên nhìn Sở Dương vẻ nghi ngờ, “Thế đi động của cậu đâu? Vì sao lại phải dùng điện thoại công cộng?”.

“Điện thoại của mình hết pin rồi!”

“Thế thì dùng của mình là được chứ sao, này cầm lấy!”

Phạm Tiểu Quyên lấy điện thoại ra đưa cho Sở Dương một cách hào phóng.

“Mình có việc này không muốn cho cậu nghe thấy, cậu hãy đi lấy sách hộ mình đi. Mau lên, nếu muộn là không được ngồi ở đây đâu”

Nghe nói có chuyện cần phải giấu cô, Phạm Tiểu Quyên nhìn Sở Dương vẻ bất mãn và trề môi ra, “Xì! Việc gì mà phải giấu người ta, mình đi là được chứ gì! Cậu hãy chờ mình ở đây nhé! Đừng có bỏ chạy đấy, nếu không mình sẽ vứt hết sách của cậu cho mà xem!”.

“Ừ mình biết rồi, cậu đi mau đi!”

Phạm Tiểu Quyên chạy về phía giảng đường, khi ngang qua chiếc xe sang trọng kia, bước chân cô chậm hơn một chút, rồi cố làm ra vẻ vô tình nhìn vào chiếc xe, nơi đó có một người đàn ông còn rất trẻ, vẻ mặt tuấn tú, đang ngược đôi mắt có cặp mày dài nhọn, đôi

mi ướt, nhìn lơ lảo, thỉnh thoảng lại rít một hơi thuốc, rồi sau đó lại đặt khuỷu tay lên cửa xe.

“Ồ, đúng là đẹp trai thật!” Phạm Tiểu Quyên kêu lên, “Không hiểu anh ta đang chờ cô sinh viên nào, đúng là cứ như trong kịch và tiểu thuyết tình yêu vậy, lãng mạn hết chỗ nói!”.

Hà Ý Khiêm cũng có cảm giác thấy ánh mắt của cô nữ sinh ấy và anh lạnh lùng nhìn cô, cặp môi khẽ nhếch lên về chế nhạo, rồi quay đầu tiếp tục nhìn về phía cổng của giảng đường.

Anh đã điều tra ra khoa mà Sở Dương theo học, rồi sau đó tình cờ hỏi đúng một cô bạn cùng lớp với Sở Dương và người ấy rất nhiệt tình nói cho anh biết rằng, Sở Dương đang trên giảng đường tự học, rồi còn sẵn sàng đưa anh đi tìm cô. Thế nên, Hà Ý Khiêm mới chờ Sở Dương ở đây. Nếu cô ấy đã tránh mình thì mình sẽ tới tìm cô ấy, Hà Ý Khiêm nghĩ.

Thỉnh thoảng lại có một vài cô sinh viên đi ngang qua, người thì rất mạnh dạn, người thì có vẻ e thẹn, nhưng ai cũng đưa mắt nhìn anh, và anh đều mỉm cười với vẻ chế nhạo, rít một hơi thuốc rồi búng tàn thuốc ra ngoài cửa xe, trong lòng nghĩ, vì sao Sở Dương chưa bao giờ nhìn mình bằng ánh mắt như vậy, từ nhỏ tới lớn, chưa bao giờ.

Nếu Sở Dương mà cũng nhìn mình như vậy, dù chỉ là một thoáng thì mình cũng đã mãn nguyện lắm rồi.

Trêu chọc, tinh nghịch, giận dữ, phẫn nộ, buồn rầu, bất cần, ghét bỏ... tất cả đều có, chỉ duy nhất sự yêu quý ngưỡng mộ là không.

Lúc ấy, Hà Ý Khiêm mười sáu tuổi, ngang bướng cứng đầu vừa từ nơi khác chuyển về sống với bố mẹ. Bố mẹ đối xử rất tốt với anh nhưng cũng rất khách sáo. Có những khi, thậm chí quan sát rất kỹ sắc mặt của anh, chỉ sợ làm điều gì đó khiến anh tủi thân, chứ không hề tự nhiên và thoải mái như đối với đứa em ruột của anh.

Từ đáy lòng, Hà Ý Khiêm rất hâm mộ cậu em trai.

Một buổi sáng, trong lúc đang ngủ rất say, anh nghe thấy có tiếng ai đó gọi tên cậu em trai của mình rất to, vốn dĩ anh không để ý đến, nhưng thấy đó là giọng của một cô gái vừa cao vừa thanh, nên dù anh đã kéo chăn trùm đầu thì tiếng gọi ấy vẫn cứ dội vào tai anh. Anh rất tức giận, bật dậy, tiến đến bên cửa sổ, kéo rèm nhìn xuống và thấy cô ở dưới sân.

Cô ngồi trên một chiếc xe đạp như con trai, ngẩng đầu lên phía cửa sổ của em trai anh gọi to, “Lợn ngốc Hà Ý Dương! Dậy chưa? Nếu cậu không mau ra là mình đi trước đấy!”.

Lúc ấy cô vừa trải qua sinh nhật lần thứ mười hai, mới bắt đầu bước vào tuổi dậy thì, người cao ngồng lên. Mái tóc dài được tết một cách tự nhiên buông trước ngực, đường nét trên khuôn mặt vẫn chưa lớn hết, trông vẫn rất ngây ngác và trẻ con. Chỉ duy đôi mắt là sáng đến khác thường.

Lúc ấy anh đã nghĩ, một con bé ngốc nghếch và hoang dại như vậy sao lại có thể có mái tóc dài đến thế? Nghe thấy tiếng anh mở cửa, cô quay đầu nhìn lại phía anh, hơi sững sờ trong giây lát, rồi sau đó lập tức mỉm cười, để lộ hàm răng đều đặn. Nụ cười ấy rất rạng rỡ, rất dịu dàng, khiến câu cầu nhàu trên môi anh không thể bật ra. Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, cười rạng rỡ, “Ồ, là Hà Ý Khiêm? Anh là con lớn của nhà bác Hà đúng không? Anh còn nhớ em không? Trước đây chúng ta đã gặp nhau rồi!”.

Anh gật đầu.

Những lời sau đó của cô càng rành rọt hơn, “Em là Sở Dương, Phùng Trần Sở Dương, anh nhớ đấy nhé... Từ nay em sẽ bảo vệ cho anh, nếu Hà Ý Dương bắt nạt thì anh hãy đến tìm em, cậu ấy không thắng được em đâu!”.

Cô ấy sẽ bảo vệ cho anh?

Chàng thiếu niên mười sáu tuổi đứng bên cửa sổ tầng hai, bất giác bật cười.

Phạm Tiểu Quyên thu dọn sách vở của Sở Dương, quay trở lại bộ điện thoại thì thấy cô vẫn đứng ở đó trong bóng tối.

“Chơi trò trốn tìm à?”

Sở Dương dường như đang trốn ai đó, vội đưa mắt nhìn xung quanh một cách cảnh giác, rồi kéo Tiểu Quyên đi về phía giảng đường.

Phạm Tiểu Quyên là một cô gái tâm hồn đơn giản, mặc dù cô cũng lơ mơ cảm thấy Sở Dương có điều gì đó không bình thường, nhưng cô không suy nghĩ nhiều, mà vẫn tiếp tục nói với Sở Dương về chàng thanh niên bảnh trai ngồi trong chiếc xe, rồi còn chỉ cả cho cô nhìn.

Sở Dương có vẻ rất nôn nóng, “Đi nhanh lên, chẳng phải cậu nói rằng, đi muộn thì sẽ không còn chỗ đó sao?”

Tiểu Quyên lấy điện thoại ra xem giờ, kêu lên một tiếng rồi vội kéo Sở Dương chạy về phía trước, “Mau lên, không kịp thật rồi. Tất cả đều tại anh chàng đẹp trai ấy khiến mình mới mất nhiều thời gian đến thế!”.

Mấy dãy đầu bàn của giảng đường, quả nhiên đã ngồi đầy những nữ sinh, đủ màu đủ sắc, khiến Sở Dương nhìn thấy cũng hoa cả mắt. Phạm Tiểu Quyên vội tìm một vị trí gần phía trước, còn Sở Dương thì lùi lại ngồi ở dãy sau cùng, dù sao cô cũng chẳng có tâm trạng nào mà nhìn thầy giáo đẹp trai ấy, ngồi ở dãy sau tranh thủ học một ít từ mới cũng tốt.

Phạm Tiểu Quyên vất vả lắm mới tìm được hai ghế, quay đầu lại nhìn thì đã chẳng thấy đâu, tức đến mức chỉ còn biết giậm chân. Biết

ràng Sở Dương chắc chắn là ngồi ở dãy sau, nên cô định đi tìm bạn, nhưng rồi lại sợ, nếu rời đi thì người khác sẽ tranh mất chỗ, vì thế cứ đắn đo cân nhắc mãi.

Cô gái bên cạnh đứng lên nhường lối cho cô vào, không thể kiên nhẫn thêm được nữa, “Rốt cuộc là bạn có đi vào hay không?”.

“Có, có, tớ vào đây!” Phạm Tiểu Quyên cuống quýt đáp, trong khi vẫn vươn cổ ngó nghiêng tìm Sở Dương. Giảng đường rất đông người, Sở Dương lại ăn mặc không nổi chút nào, vì thế tìm một hồi lâu vẫn không thấy, Tiểu Quyên đành thất bại ngồi xuống, đúng lúc đó thì lại thấy Trương Tinh Chi đang tiến vào cửa.

Lúc đầu thì Tiểu Quyên thấy ngạc nhiên, nhưng sau đó thì cô thấy rất mừng.

“Rốt cuộc là bạn có vào không?” Cô gái bên cạnh lại hỏi về bức dọc.

“Có chứ!” Tiểu Quyên nguýt cô ta một cái, bụng nghĩ giục cái gì mà giục lắm thế, rồi đưa tay vẫy Trương Tinh Chi, “Chị Tinh Chi, ở đây có ghế này!”.

Trương Tinh Chi nghe tiếng gọi quay lại nhìn, rồi vội quay người rút cổ định bỏ đi.

Phạm Tiểu Quyên cứ ngỡ Tinh Chi không nghe thấy tiếng nên lại càng gọi to hơn, “Chị Tinh Chi...”.

Cả một hội trường đông đúc yên lặng trong giây lát.

Đầu tiên họ nhìn Phạm Tiểu Quyên, sau đó thì đưa mắt nhìn người mà cô gọi.

Phạm Tiểu Quyên cũng không ngờ mình lại gọi to đến như vậy, vì thế khi nhìn thấy ánh mắt mọi người đổ dồn về phía mình, cô đã ngay người ra, mặt đỏ bừng lên và vội ngồi xuống. Trương Tinh Chi cũng ngẩn người ra và cảm thấy ánh mắt của mọi người phút chốc bỗng đổ dồn về phía mình, những ánh mắt ấy như muôn vạn mũi kim đâm vào phía sau lưng cô. Vì muốn đến nghe giờ giảng của Dương Lôi, song lại không muốn mọi người biết mình không phải là sinh viên, cô đã phải cố công tìm một chiếc áo sơ mi màu sẫm hỏi còn đi học cùng một chiếc quần bò và một đôi giày thể thao cho có vẻ trẻ trung, nhưng không ngờ vì thế mà trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

Đúng lúc đang tức và ngạc nhiên thì bỗng nhiên từ phía cuối giảng đường, một tiếng huýt sáo rõ to vang lên.

Rõ ràng là tiếng huýt sáo ấy nhằm vào cô!

Trước đây cũng từng có người huýt sáo như thế với Tiêu Tiêu trong lớp học. Phản ứng của Tiêu Tiêu lúc ấy là bước tới hét cảm lên hỏi, “Ai huýt sáo đấy? Đừng dậy! Nếu có gan làm thì có gan đứng dậy xem!”

Đúng là hồi ấy Tiêu Tiêu rất ngổ ngáo!

Nhưng bây giờ phải làm gì nhỉ! Tinh Chi không lấy đâu ra can đảm như Tiêu Tiêu. Bỏ đi giả như không có chuyện gì, hay là cũng đưa mắt tìm người gọi Trương Tinh Chi như tất cả mọi người? Cô cảm thấy rất mâu thuẫn. Có rất nhiều ý nghĩ lướt nhanh trong đầu, cuối cùng cô đã bất chấp tất cả tiến về phía Phạm Tiểu Quyên.

Giảng đường đã trở lại về huyền não như lúc đầu, Tinh Chi thảm thờ phào một cái.

Nét mặt của Phạm Tiểu Quyên đầy vẻ áy náy, cô cúi đầu chào, “Chị Tinh Chi, em xin lỗi, em thực sự không cố ý”.

Tinh Chi thực sự là giả tạo, mặc dù trong lòng nghĩ khác nhưng miệng vẫn nở nụ cười rất điệu dàng, “Không sao, em đâu có cố ý. Hơn nữa chuyện này thì có gì đâu, mọi người cũng đâu biết Trương Tinh Chi là ai, hi hi...”.

Phạm Tiểu Quyên gật đầu, “Sao chị lại tới đây, chị tìm Sở Dương à? Em và cô ấy bị lạc nhau”.

Tinh Chi cũng tát nước theo mưa, vội gật đầu, “Ừ, chị đi qua đây, nghe nói nó đang lên lớp vì thế vào tìm nó”.

Phạm Tiểu Quyên chột dạ, chị ấy tinh thật đấy, đến cả chuyện mình lờ Sở Dương tới để nhìn thầy giáo đẹp trai ấy mà cũng biết. “Không biết cậu ấy ngồi ở đâu rồi, điện thoại của cậu ấy lại hết pin, chẳng có cách nào gọi được. Chị tìm cậu ấy có việc gì không, có cần em tìm cậu ấy giúp cho không?”

Tinh Chi vội vã từ chối lòng tốt của Phạm Tiểu Quyên, “Không sao đâu, không cần phải vội. Cứ nghe giảng đi đã, hơn nữa chị cũng không có việc gì”. Sự khó giải thích về chuyện mình ngồi nghe giảng ở đó nên cô vội hỏi, “Hôm nay các em học môn gì thế? Có hay không? Đúng là tuyệt thật đấy, cảnh tượng và không khí này lại khiến chị nhớ tới những ngày tháng còn ngồi ghế nhà trường, phải rồi, chị sẽ ngồi nghe giảng lại vậy”.

“Môn Lịch sử Văn hóa phương Tây, giảng viên là một thầy rất đẹp trai!” Phạm Tiểu Quyên đáp khẽ, “Hi hi, bọn em đều tới để được nhìn thấy thầy ấy đấy!”.

Nghe những lời nói về việc Dương Lôi được các học sinh hâm mộ như thế ở trường đại học này, trong lòng Tinh Chi rất đặc ý, nhưng lại cũng cảm thấy một mối lo ngại mơ hồ. Sự cuồng nhiệt của các nữ sinh này Tinh Chi rất rõ. Nhớ lại hồi mình còn là sinh viên, cô cũng đã từng có những từng cảm đối với các thầy giáo đẹp trai như họ bây giờ. Tiêu Tiêu thì lại càng cuồng nhiệt và bạo dạn hơn. Nghĩ đến Tiêu Tiêu, Tinh Chi bất giác đưa mắt quan sát các nữ sinh ngồi xung quanh, cô thực sự sợ có những mầm mống nguy hại

giống như Tiêu Tiêu. Nhìn hết một lượt cô tạm thời yên tâm, tuy cũng có không ít các cô nữ sinh xinh đẹp, nhưng quả là không có ai xinh đẹp nổi trội như Tiêu Tiêu. Tinh Chi chợt cảm thấy thật buồn cười, không hiểu mình đã quá lo xa hay không, Tiêu Tiêu là một yêu tinh mấy trăm năm mới có, lấy đâu ra mà nhiều đến thế.

Lớp học bỗng chốc yên lặng, Tinh Chi ngẩng đầu lên thì thấy Dương Lôi tay kẹp sách đang bước vào lớp, khi tới bên bục giảng, anh đặt cặp sách xuống, từ từ cài chiếc micro vào cổ áo sơ mi rồi mới nhìn xuống phía các sinh viên. Thực ra là Trương Tinh Chi và Dương Lôi cùng đến đây, nhưng vừa nãy trong phòng uống nước của giáo viên

Tinh Chi đã nói rằng, cô cần phải tìm chỗ ngồi cho mình và không muốn ảnh hưởng tới việc giảng bài của Dương Lôi. Dương Lôi mỉm cười, đành phải nghe theo sự sắp xếp của cô và bước vào lớp học muộn hơn cô một ít. Nhìn thấy Trương Tinh Chi lẫn vào đám nữ sinh, Dương Lôi không nén được, mỉm cười, khẽ lắc đầu.

Nụ cười mỉm ấy của anh khiến cho nữ sinh ngồi phía dưới lập tức ngây ngơ. Bài giảng của anh rất đặc sắc, hơn nữa những người đến nghe bài giảng phần nhiều là các fan hâm mộ, vì thế mà không khí lớp học khá sôi nổi. Trên bục giảng, Dương Lôi dường như đã biến thành một con người khác, rất hóm hỉnh, lời nào cũng như châu như ngọc.

Tinh Chi ngồi mà ngây ngất mơ màng, trong giờ phút ấy, cô không thể phân biệt nổi, đâu mới là Dương Lôi thực sự.

Khi giờ giảng tiến hành được một nửa thì đã có sinh viên bắt đầu chuyển câu hỏi lên, hoặc đưa ra quan điểm của mình trước những vấn đề Dương Lôi giảng. Mỗi lần nhận được c

Chương 8: Không Bao Giờ Nói " Yêu Anh Nhiều Lắm"

Tiêu Tiêu sắp xếp lại tài liệu xong, nhìn đồng hồ thì đã đến giờ hẹn, liền bước tới gõ cửa phòng Phương Nghị.

"Tổng Giám đốc Phương, liệu đã đến giờ tới phòng họp chưa ạ? Bên Giám đốc Lý đã tới rồi, Vạn Xương cũng đã tới dưới kia rồi."

Phương Nghị gật đầu, cầm tập tài liệu trên bàn lên và đi về phía phòng họp.

Trong phòng họp, người của hai bên đều đã đến đủ và chào nhau bằng những câu khách sáo, rồi sau đó bắt đầu vào vấn đề chính.

Đây là lần đầu tiên bàn về chuyện hợp tác với phía Vạn Xương, hai bên đều kiên quyết bảo vệ lợi ích của mình và không chịu nhượng bộ. Đại diện cho phía Vạn Xương đến thảo luận là ba người đàn ông chừng hơn ba mươi, tuy tuổi tác không nhiều nhưng tương đối già dặn, lời lẽ rất chắc chắn chặt chẽ, thái độ không cao ngạo cũng không tự ti, vừa mới bắt đầu đã biết ngay là khó thành công.

Mấy tiếng đồng hồ sau, cuộc đàm phán hầu như không có tiến triển gì.

Nhưng cả hai bên đều tỏ ra không vội vàng, ai cũng hiểu rằng đây chẳng qua chỉ là lần đàm phán đầu tiên, cái chính là thăm dò đối phương thế nào

Thời gian sắp hết, đoạn đầu của cuộc đàm phán tạm thời dừng lại, hai bên đứng dậy, đều lập tức che đậy sự gay gắt căng thẳng vừa mới xong trên bàn đàm phán và cùng khen ngợi lẫn nhau.

Phương Nghị bắt tay một người, khen, " Tổng Giám đốc quả là người rất biết ăn nói!".

"Đâu có, đâu có." Tổng Giám đốc bắt tay Phương Nghị, nhưng mắt lại nhìn về phía Tiêu Tiêu, "Trợ lý Tiêu mới là người dù là phụ nữ cũng không chịu thua kém đàn ông, Tổng Mỗ xin bái phục!".

Tiêu Tiêu cũng cười, " Tổng Giám đốc Tổng quá lời rồi! Dù tôi có giỏi giang đến mấy cũng không thể nào so sánh với anh".

Sau khi cùng Phương Nghị tiễn khách của phía Vạn Xương về, vừa vào đến phòng, Tiêu Tiêu liền nhận được điện thoại của một người đàn ông, " Tiêu Tiêu, tối nay cùng ăn cơm được không?".

Tiêu Tiêu cười một cách điệu đà, " Đây là lời mời của Tổng Giám đốc Tổng của Vạn Xương hay là lời mời của A Tổng mà tôi từng biết đây?".

Người đàn ông ở đầu dây bên kia ngẫm nghĩ một lát rồi đáp, " Là A Tổng".

Giọng của Tiêu Tiêu thoảng như làn gió, " Chẳng nhẽ A Tổng không biết sao? Tiêu Tiêu không thích những người đàn ông đã chia tay rồi mà vẫn cứ bám theo mãi".

A Tổng im lặng một lát rồi sau đó khẽ hỏi, " Chẳng nhẽ chỉ là một bữa cơm như giữa những người bạn mà cũng không được sao? Tiêu Tiêu, anh chỉ muốn làm bạn thôi mà". Nói xong lại khẽ cười, " Anh giống với người đàn ông cứ bám riết lấy trong quan hệ nam

nữ ư?”

” Không giống!” Tiêu Tiêu ngẫm nghĩ rồi đáp. ” Thôi được, tối nay cùng ăn vậy. Đừng có nói với em bằng giọng đáng thương đó nữa, cứ như là em bỏ rơi anh không bằng!”

A Tổng nói nửa đùa nửa thật, ” Chẳng nhẽ lại không phải như vậy?”.

” Thế chẳng nhẽ lại đúng như vậy?”

” Thôi, không tranh cãi nữa. Tối anh sẽ đến đón em”.

” Vâng, được!”

Buổi tối A Tổng đánh xe đến đón Tiêu Tiêu. Cô ngồi dựa vào ghế xe rất khoan khoái và thốt lên, ” Đúng là ngồi chiếc xe này dễ chịu thật! Hơn hẳn chiếc xe cũ nát của em”.

A Tổng quay lại nhìn Tiêu Tiêu, ” Anh đã tặng em xe, nhưng chính em không chịu nhận. Bây giờ thì hối hận rồi chứ?”.

Tiêu Tiêu phì cười, ” Lúc ấy em chỉ kiếm được một ít tiền, làm gì nuôi nổi xe? Chi bằng anh tặng em Nhân dân tệ có thiết thực hơn không nào! Hơn nữa, em chỉ là một con bé sinh viên mới ra trường, lại đi làm bằng chiếc xe sang trọng ở mức ấy, có khác gì dán lên mặt mình tám nhãn được bỏ bao!”.

A Tổng nhìn Tiêu Tiêu bằng ánh mắt rất phức tạp, hỏi một cách không cam chịu, ” Vì sao lại không muốn để anh bao? Lúc ấy chẳng phải hai chúng ta đều rất vui hay sao?”.

Tiêu Tiêu cười tự nhạo báng, ” Có lẽ còn quá trẻ, lòng tự trọng mạnh hơn tất cả, ha ha!”.

A Tổng ngược lại không hề cười mà lại lặng lẽ lái xe, rồi sau đó đột ngột hỏi, ” Thế còn bây giờ thì sao?”.

” Bây giờ ư? Tiêu Tiêu nheo mắt nhìn anh ta, ” Em tự nuôi nổi mình rất tốt, cần gì phải để cho người khác nuôi? A Tổng này, sao anh lại trở nên như đàn bà vậy? Em chỉ khen cái xe của anh thôi, thế mà lấy đâu ra lắm chuyện thế! Chẳng nhẽ đàn ông nhiều tuổi cũng trở nên nhiều lời thế sao?”

Ánh mắt A Tổng rất nghiêm túc, ” Năm nay anh mới ba mươi tư, không phải là già lắm!”

” Không già, không già, đàn ông bốn mươi mới là tuổi nở hoa. Anh cũng chỉ chồi non vừa nhú thôi!”

A Tổng cười và lắc đầu, không nói gì nữa.

Một lát sau, Tiêu Tiêu hỏi, ” Anh tới Vạn Xương từ bao giờ vậy?”

” Anh có một ít cổ phần ở Vạn Xương, để người khác làm không bằng mình làm lấy, vì thế anh đã tới đó.” A Tổng hỏi lại, ” Ăn gì đây?”.

” Ăn mì đi !” Tiêu Tiêu đáp không hề suy nghĩ.

” Ăn mì?” A Tổng ngạc nhiên hỏi

Tiêu Tiêu hơi ngớ người ra, rồi lập tức cười, ” Thôi vậy, đi chiếc xe này mà lại ăn mì cũng không tiện lắm. Chọn một chỗ nào đó cũng được”.

Lúc mới bắt đầu với Tường Tư Thừa, Tiêu Tiêu vẫn chưa biết về hoàn cảnh gia đình anh, nên thường cân nhắc đến khả năng kinh tế của anh, hơn nữa Tường Tư Thừa là người miền Bắc, thường ăn các loại mì, vì thế buổi tối hai người thường tới ăn mì ở quán mì bên đường. Tiêu Tiêu sợ béo, buổi tối hầu như không ăn gì, chỉ qua loa mấy miếng rồi gác đĩa, ngồi nhìn Tường Tư Thừa ăn một cách ngon lành.

Thì ra, có một số chuyện đã trở thành thói quen một cách rất tự nhiên từ bao giờ không biết.

Tiêu Tiêu thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa xe, tay vạch lên kính xe những hình thù, giống như sự phức tạp, rối ren trong lòng cô lúc này. Bỗng nhiên cô cảm thấy trong lòng dậy lên một nỗi buồn khó nói nên lời. Có thể không nhìn thấy anh ấy, không nhớ anh ấy, nhưng còn thói quen thì sao? Một khi đã thành thói quen thì phải cần bao nhiêu thời gian mới sửa được đây?

A Tổng để ý thấy vẻ mặt ấy của Tiêu Tiêu, nhìn cô với vẻ suy nghĩ nhưng không nói gì mà dừng lại bên một con phố.

Bữa ăn diễn ra rất vui vẻ, Tiêu Tiêu và A Tổng đều là những người thông minh tuyệt đỉnh, biết rất rõ cái gì nên nói và những gì không nên, chuyện gì thì có thể mang ra bàn để đưa đẩy, chuyện gì thì tuyệt đối không nên nhắc đến.

Ăn cơm xong, A Tổng lại đưa Tiêu Tiêu về. Khi xe về đến sân khu chung cư của Tiêu Tiêu, cô vẫn không có ý định xuống xe. A Tổng liếc nhìn cô, trầm ngâm giây lát rồi khẽ nói, ” Tiêu Tiêu, thế này thật không giống với phong cách của em”.

” Sao cơ ? ” Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên và cười với A Tổng bằng nụ cười mê hồn, sau đó quay lại tiếp tục nhìn chàng trai ngoài cửa xe.

Chàng trai ấy hình như cũng đã nhìn thấy Tiêu Tiêu, nhưng anh vẫn cứ đứng yên ở đằng xa, chăm chú nhìn cô.

Ánh mắt ấy của chàng trai xuyên qua lớp cửa kính dày dưng lại trên mặt Tiêu Tiêu, dường như nó có sức nóng thiêu đốt người ta. Trông anh rất buồn, thậm chí quên mất cả việc giữ gìn hình ảnh. Chỉ vì yêu, một tình yêu khó nói thành lời, một tình yêu không thể tìm ra lý do, anh đã bất chấp lòng tự trọng, đứng chờ cô ở chân cầu thang.

Từ ánh mắt không hề che giấu của chàng trai, lần đầu tiên A Tổng cảm thấy mình đã già thực sự. Chỉ có người trẻ tuổi mới để lộ ra ánh mắt cuồng nhiệt, một ánh mắt không chút che đậy như vậy!

Tuổi trẻ vốn là thứ quý, là thứ mà người ta có thể mang ra phung phí đến tận cùng.

Bỗng nhiên A Tổng cảm thấy vô cùng hâm mộ chàng trai kia.

Tiêu Tiêu là người lấy lại tinh thần trước, cô cười rất khéo với A Tổng, " Cảm ơn anh đã đưa em về, em rất vui. Hẹn gặp lại anh sau".

A Tổng khẽ cười, " Có cần anh giúp gì không?"

" A Tổng này, anh không còn ít tuổi nữa đâu". Tiêu Tiêu cố ý trừng mắt nhìn A Tổng, " Trò đùa ấy rất ấu trĩ, chẳng phải thế sao?"

" Nhưng cũng rất có tác dụng, đúng thế còn gì?"

Tiêu Tiêu nhìn anh ta, hình như cô rất muốn biết anh ta thực sự đang nghĩ gì, đáng tiếc là lông mi của anh ta quá rợp, không thể nào nhìn thấy đáy, " Anh cũng biết em rồi đây, em rất ghét hàm số tam giác phức tạp, cho dù là bắt đầu hay chia tay, cũng đều là việc giữa một người đàn ông và một người đàn bà".

" Đó là giữa những người đã thực sự trưởng thành". Nói rồi A Tổng đưa mắt liếc nhanh về phía Tường Tư Thừa, cười châm biếm, " Xem ra , cậu ta hoàn toàn chưa phải là người trưởng thành".

Tiêu Tiêu cũng nhìn Tường Tư Thừa, " Anh là người làm ăn, làm việc gì cũng phải suy xét đến lợi ích, hãy nói xem, yêu cầu của anh là gì? Đừng có nói với em là anh đối với em hoàn toàn là tình bạn trong sáng, em không còn là cô bé nữa, không phải là người dễ lừa gạt".

" Tất nhiên là không phải rồi!" A Tổng quay đầu sang nhìn Tiêu Tiêu, " Hơn nữa, hỏi em còn là một cô bé, em cũng đâu có dễ lừa gạt. Tất nhiên là anh cũng phải nghĩ đến lợi ích của mình, bởi vì sự kết thúc của cậu ta chính là sự bắt đầu của anh".

Tiêu Tiêu cười nghiêng ngả, " A Tổng, anh cũng thích làm người nhai lại cỏ à?".

A Tổng lim dim mắt, từ tấm gương hậu chiếu có thể nhìn thấy sự ranh mãnh trong đôi mắt ấy, " Tiêu Tiêu, chẳng lẽ em không biết thật sao, em luôn là người chạy ở phía trước anh!".

Tiêu Tiêu lắc đầu, mở cửa xe bước xuống , " Nhưng đáng tiếc là em không phải là người thích quay đầu lại! Ha ha, nếu biết thế thì lẽ ra anh phải chạy nhanh hơn một chút rồi chứ, rồi tới trước mặt em đứng chờ mới phải !".

Khi đi tới trước mặt Tường Tư Thừa, Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên nhìn anh, miệng vẫn mỉm cười, đôi môi dịu dàng thốt ra những lời lẽ sắc tựa lưỡi dao, cô bình thản nói, " Cảnh sát Tường, chúng ta đã chia tay nhau rồi, anh làm như vậy cũng chẳng có ý nghĩa gì".

" Em đã giận dỗi hết chưa?"

" Cảnh sát Tường, tôi đâu có giận dỗi, cũng không hề tức giận, tôi chỉ cảm thấy anh không thích hợp với tôi. Việc gì cứ phải đưa đẩy sự việc đến mức này!"

" Anh hỏi em, đã hờn dỗi hết chưa?" Tường Tư Thừa đỏ mặt, nhắc lại câu hỏi, giọng khàn đặc, trong lòng dậy lên một nỗi đau.

Nụ cười cuối cùng cũng đã tắt trên môi Tiêu Tiêu, cô quay mặt đi không nhìn anh nữa.

" Tiêu Tiêu ." A Tổng đuổi theo, tay giữ lấy lưng của Tiêu Tiêu. Dường như Tiêu Tiêu hơi do dự một chút, nhưng rồi không lẩn tránh mà vẫn để cho A Tổng ôm mình vào lòng.

Tường Tư Thừa nghiêng răng đứng chết lặng và nhìn thẳng vào Tiêu Tiêu. Ánh mắt ấy như lửa thiêu, chứa đựng cả nỗi đau lẫn oán hận.

Khuôn mặt A Tổng nở một nụ cười ân cần, rồi làm như không nhìn thấy Tường Tư Thừa, ôm Tiêu Tiêu đi về phía cầu thang. " Tiêu Tiêu, có lẽ nên mời anh một tách trà, đúng không?"

Tường Tư Thừa bất ngờ nắm chặt lấy cổ tay Tiêu Tiêu khiến cô không thể không quay đầu lại nhìn anh.

Anh hỏi cô, " Đây mới là lý do, đúng thế không?"

Tiêu Tiêu cố nén đau, bình tĩnh nhìn anh.

A Tổng chau mày, đưa tay định gỡ tay Tường Tư Thừa ra, lạnh lùng nói, " Là đàn ông thì cần phải có lòng tự trọng, đừng có làm khó

để cho phụ nữ!”.

“Cút ra!” Tường Tư Thừa gầm lên, nhìn thẳng vào mắt Tiêu Tiêu hỏi, “Đây là lý do chính sao?”

Tiêu Tiêu lấy lại một hơi dài quyết tâm, gật đầu đáp, “Đúng thế, anh cũng sớm đã biết tôi là người như thế nào. Anh đã quên câu đầu tiên bình luận về tôi của chính anh rồi sao?”.

Câu bình luận đầu tiên của anh là: nông cạn. Đúng thế, cô gái này sao lại nông cạn đến thế! Nhưng, biết rất rõ cô có nọc độc, thế mà mình vẫn cứ say mê, còn mơ tưởng rằng mình sẽ là con người đặc biệt nhất đối với cô ấy.

Thực ra, cho dù là đàn ông hay phụ nữ thì cũng có những lúc tưởng mình là người đặc biệt nhất trong con mắt của đối phương.

Tường Tư Thừa lặng lẽ nhìn Tiêu Tiêu một hồi, rồi bỗng nhiên anh cất tiếng cười, nụ cười ấy rất dịu dàng và chua chát, “Tôi là người rất dễ đùa cợt, đúng thế không?”.

Tiêu Tiêu không dám nói gì. Tường Tư Thừa từ từ buông tay ra, khẽ nói, “Cám ơn cô đã dạy cho tôi một bài học hay”.

Trên ban công nhỏ, ngọn gió đêm không ngừng thổi qua, khiến người ta thấy lạnh người. Những làn gió dịu dàng vờn mái tóc của Tiêu Tiêu như đùa trẻ tinh nghịch.

A Tổng cầm một lon bia đẩy cửa bước ra, cười nói, “Sao, vẫn thấy thương xót à?”

Tiêu Tiêu không đáp, tiếp tục cúi người xuống ban công nhìn vào những ngọn đèn trong màn đêm và nghĩ, phải chăng phía sau của mỗi cột đèn ấy đều có một câu chuyện vui buồn.

A Tổng khẽ dựa vào lan can, nhìn Tiêu Tiêu.

Cảm thấy lan can hơi rung, Tiêu Tiêu quay lại nhìn, ánh mắt cô dừng lại ở lon bia trên tay anh ta.

A Tổng vội giơ lon bia lên, ánh mắt thoáng thể hiện vẻ đắc chí, “Em không pha trò cho anh, anh đành phải tự tìm bia”. Thấy Tiêu Tiêu không nói gì, anh ta lại hỏi, “Em đang nghĩ gì thế?”.

“Đã đến lúc anh về được rồi đấy”.

A Tổng ngáy người, nhưng lập tức cười rất thoải mái, “Tiêu Tiêu, em lợi dụng anh xong rồi thì muốn ném đi phải không?”

Tiêu Tiêu không cười, cô nhìn A Tổng nói, “Là anh muốn chơi trò này đấy chứ, mà hình như anh còn chưa được sự đồng ý của em. Anh phải cảm ơn em thì đúng hơn, vì em đã không vạch tội anh ra ngay tại chỗ”.

A Tổng ngớ người, rồi sau đó giơ ngón tay cái ra nói với Tiêu Tiêu, “Quả xứng danh đàn bà thực sự! Được rồi, anh sẽ đi”.

Tiêu Tiêu cũng cười, nhìn A Tổng bằng ánh mắt long lanh, “Thứ lỗi vì em không thể tiễn anh xa hơn”.

A Tổng mở cửa bước ra. Khi xuống đến cầu thang, anh ta chợt phát hiện ra, Tường Tư Thừa vẫn đứng nguyên tại chỗ đó, lúc ấy anh mới hiểu ra rằng, lúc này Tiêu Tiêu cứ chăm chú nhìn gì. Khóe miệng anh nhếch nụ cười đau khổ, anh khẽ lắc đầu.

Khi đi ngang qua Tường Tư Thừa, A Tổng đưa mắt nhìn chàng trai kiên cường ấy thì thấy hai tay chàng trai ấy cho vào túi quần, đầu cúi xuống, trông chẳng khác gì một ông sư nhập thiền, không hiểu anh ta đang nghĩ gì mà bất chấp tất cả những người xung quanh như vậy. Mãi tới khi A Tổng dừng lại trước mặt Tường Tư Thừa, anh mới ngẩng đầu lên, anh mắt nghi ngại, nhưng phần nhiều là sự ngạc nhiên và vui mừng.

A Tổng mỉm cười đau khổ, nghĩ, đúng là một anh chàng ngốc, chẳng hề biết giấu giếm tâm sự của mình chút nào. Chẳng cần suy đoán thì cũng biết, cậu ta ngạc nhiên và vui mừng là vì nhìn thấy mình đã ra khỏi nhà Tiêu Tiêu. Không hiểu cậu ta lớn lên như thế nào nữa, rõ ràng cậu ta chưa bị người khác bán rẻ bao giờ.

A Tổng đưa tay lên gác, rồi lại chỉ vào chiếc xe của mình, “Có hai sự lựa chọn: hoặc là lên gác, hoặc là đi cùng tôi”.

A Tổng thờ dãi, “Nên đi theo tôi thì hơn, như thế có vẻ đàn ông hơn. Trái tim của Tiêu Tiêu còn rắn hơn cả đá. Cho dù cậu có đứng đây suốt đêm, cô ấy cũng sẽ không cảm động đâu. Chi bằng cùng tôi đi tìm một chỗ nào đó uống vài chén”.

Khi kéo Tường Tư Thừa lên xe rồi, A Tổng chợt nghĩ, không biết mình trở nên tốt bụng từ bao giờ nhỉ? Cậu ta chịu khổ, chịu buồn thì có liên quan gì đến mình? Chẳng trách mà cậu ta đã làm cho yêu nữ Tiêu Tiêu cảm động, đến một thằng đàn ông lồi đời như mình mà cũng còn thấy mềm lòng nữa là! Nghĩ vậy, A Tổng đưa mắt liếc nhìn Tường Tư Thừa: người rắn chắc khỏe mạnh, đôi mắt cương nghị, trông rất đàn ông. Trong lòng anh lúc này ngoài sự đồng cảm với chàng trai này, chẳng còn gì khác nữa, A Tổng bất giác trút một hơi thở nhẹ nhõm.

Khi chiếc xe vừa ra khỏi khu chung cư thì A Tổng nhận được điện thoại của Tiêu Tiêu

“Anh có ý gì vậy?”

A Tổng liếc nhìn Tường Tư Thừa rồi đánh xe dừng sát lề đường, bịt ống nói của chiếc điện thoại, nói với anh, “Tôi phải nhận một

cuộc điện thoại”.

Về mặt của Tường Tư Thừa không chút biểu hiện, khẽ gật đầu.

A Tổng mở cửa xe bước xuống, rồi đi ra xa, sau đó mới hạ giọng cười với Tiêu Tiêu, ” Em nói thử xem!”.

” Đừng có làm những chuyện vô vị ấy nữa!”

” Hai người đàn ông cùng bị một người đàn bà từ chối, ở cùng bên nhau thì liệu có thể làm được gì?” A Tổng cười, ” Chẳng qua chỉ muốn uống một chút thôi”.

Tiêu Tiêu ngừng trong giây lát, rồi bỗng hạ giọng nói, ” Cảm ơn anh, A Tổng!”.

A Tổng cũng cười, quay đầu nhìn Tường Tư Thừa trong xe, ” Được rồi, không trở thành người tình của nhau, thì ít nhất cũng phải là bạn của nhau. Chắc em sẽ không tuyệt tình với anh chứ? Anh đã già rồi, không chịu được ngón đó của em đâu”.

” Anh đừng để cho anh ấy uống nhiều đấy.”

” Nếu không yên tâm thì em hãy tới đây đi!”.

Tiêu Tiêu mỉm cười rồi tắt máy.

A Tổng lên xe, nhìn lại sang Tường Tư Thừa, trong lòng bỗng nhiên thấy rất bất bình, thằng nhóc ngốc nghếch này, hình thức không bằng mình, phong độ cũng không bằng, khí chất kém hơn hẳn, chẳng hiểu cậu ta có điểm gì hơn mình nữa?

Tường Tư Thừa bình thản nhìn anh, rồi bỗng nhiên hỏi, ” Cô ấy đã nói gì thế?”

A Tổng ngây người, anh chàng này xem ra không ngốc như mình tưởng! Khóe miệng anh bỗng nhếch một nụ cười, hỏi lại, ” Cậu nghĩ xem, cô ấy sẽ nói gì nào?”.

Tường Tư Thừa không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa xe.

A Tổng lại mỉm cười ranh mãnh hỏi, ” Cậu có biết quan hệ của tôi và cô ấy như thế nào không? Và vì sao cậu lại nhận lời cùng đi uống rượu với tôi?”.

Rõ ràng vẫn đang là tiết xuân nhưng trong phòng rất bức bối, Tiêu Tiêu rời ban công đi vào trong phòng. Nhìn thấy lon bia A Tổng để lại trên bàn, cô không khỏi cảm thấy đôi chút hối hận vì đã đuổi khéo anh đi, ít ra thì hai người cũng có thể ngồi nhấm nháp chút gì đó và nói chuyện với nhau.

Mở tủ lạnh tìm thứ gì đó để uống, cô mới biết tại sao A Tổng chỉ chọn bia, vì ngoài mấy lon bia ra, trong tủ lạnh phần nhiều chỉ còn lại nước chanh tươi do Tinh Chi mua.

Uống bia một mình, không khỏi cảm thấy có vị đắng và không hề dễ chịu chút nào.

Không còn sự lựa chọn nào khác, Tiêu Tiêu đành lấy ra một lon nước chanh, đang định mở thì chợt nhìn thấy mẫu giấy Tinh Chi dán trên đó và cả dòng chữ to viết bằng mực đen: ” Định uống trộm nước chanh của tôi hả?!”.

Đúng là những dòng chữ thảo ngông cuồng của Tinh Chi.

Tiêu Tiêu lật xem những lon khác, tất cả đều có dán những mẫu giấy như vậy!

Tuy các mẫu giấy ấy không hoàn toàn giống nhau, nhưng nội dung thì cũng tương tự, cuối câu đều có những dấu chấm than rất phóng đại. Tiêu Tiêu dở khóc dở cười, dùng tủ của mình, tốn điện của mình, thế mà dám lại bảo mình có hành vi ” uống trộm”! Cái cậu Trương Tinh Chi này, sao lại có thể làm những việc ấu trĩ như thế chứ!

Nghĩ đến Trương Tinh Chi, Tiêu Tiêu chợt nhớ đến một việc rất quan trọng trong buổi tối hôm nay, đó là đã hẹn đến thăm Trương Tinh Chi đang ” bệnh trọng”. Cha mẹ của Tinh Chi đã đi du lịch từ hai hôm trước, có lẽ bây giờ cái cậu Trương Tinh Chi này đang nằm một mình đây.

Tiêu Tiêu vỗ vào trán, nhìn đồng hồ, may quá, chỉ mới hơn chín giờ, chưa đến nỗi muộn lắm. Nghĩ vậy, cô vội lấy chiếc áo khoác choàng lên người rồi chạy xuống cầu thang, tới chỗ để xe, tìm mãi không thấy xe của mình đâu, mới nhớ ra rằng, tối hôm nay A Tổng đưa cô về, còn xe của cô vẫn để ở công ty.

Đành phải gọi taxi vậy. Khi taxi chạy đến khu nhà của Tinh Chi, Tiêu Tiêu trả tiền xong, đang định đi lên thì mắt chợt thấy một chiếc xe đỗ bên cạnh. Chiếc xe ấy trông khá quen, quan sát kỹ thì thấy hình như trong xe có người.

Tiêu Tiêu bước đến gõ gõ lên cửa kính, người ngồi trong đó hơi giật mình rồi vội hạ kính xe xuống.

Khói thuốc trong xe tỏa ra, Tiêu Tiêu cười, ” Sao lại không lên nhà?”

Khuôn mặt Ông Dụ Hàm nở nụ cười đau khổ, anh đáp với vẻ rất thành thật, ” Đang rất mâu thuẫn”

"Mâu thuẫn ư?" Mặt Tiêu Tiêu hiện ra vẻ ngạc nhiên.

Ông Dụ Hàm khẽ lắc đầu, chuyển chủ đề, "Cô ấy gọi điện cho cô à?"

Tiêu Tiêu gật đầu.

"Thế thì cô lên đi, đừng để cô ấy chờ lâu. Tôi ngồi một lát rồi về."

Tiêu Tiêu im lặng chừng mấy giây, rồi khẽ nói, "Cô ấy vẫn còn rất trẻ con, nhiều khi không biết là mình muốn gì. Hãy cho cô ấy thêm thời gian nữa, cô ấy sẽ tự hiểu ra thôi".

Khóe miệng Ông Dụ Hàm khẽ nhếch một nụ cười chua chát, anh nhìn Tiêu Tiêu rồi lắc đầu, "Chẳng ai là trẻ con, mọi người đều phải chịu trách nhiệm về hành vi của mình. Chẳng có ai lại cứ đứng nguyên một chỗ để chờ người khác. Tôi rất mệt, rất mệt mỏi".

Tiêu Tiêu cúi người xuống nhìn vào trong xe, nheo mắt cười, "Thôi được, tôi sẽ chuyển lời cho anh".

Ông Dụ Hàm cảm thấy hơi ngượng vì đã bị Tiêu Tiêu nhìn thấu lòng mình, vội lấy lại vẻ chua chát, cười khan mấy tiếng, "Nếu cô ấy có được một nửa sự thông minh của cô thì tốt biết bao!"

"Cô ấy không ngốc, chỉ có điều đôi khi", Tiêu Tiêu đưa tay chỉ vào thái dương, "cái này không kịp thay đổi, cứ bướng bỉnh giữ những thứ không cần giữ. Đối với những người như vậy, thì bây giờ điều thích hợp nhất là lạnh chứ không phải là nóng. Nếu anh cứ đuổi theo thì cô ấy sẽ bỏ chạy, nếu bỗng dưng anh không đuổi và biến mất, thì cô ấy sẽ dừng lại và đi tìm anh".

Ông Dụ Hàm nhìn Tiêu Tiêu cố làm ra vẻ ngạc nhiên, "Cô có đúng là bạn của cô ấy không đấy? Sao cô lại nói những lời ấy với tôi? Nghe cứ như cô đang đứng về phía tôi ấy?".

Tiêu Tiêu khẽ cười, "Chính vì là bạn của cô ấy nên tôi mới biết làm thế nào thì tốt cho cô ấy. Được rồi bây giờ hãy đưa những thứ anh mang tới cho tôi, tôi cũng cảm thấy anh tạm thời không lên đó thì tốt hơn."

Ông Dụ Hàm mỉm cười lấy chiếc cặp lồng giữ nhiệt từ phía sau xe đưa cho Tiêu Tiêu, "Mắt cô tinh thật đấy, đến cái này mà cũng nhìn ra!"

Tiêu Tiêu đưa tay đón, "Ban nãy anh nói đang mâu thuẫn, mâu thuẫn gì vậy?".

"Mâu thuẫn là không biết có tiếp tục lợi dụng chút lương tâm ít tới mức đang thương của cô ngốc ấy nữa hay không. Nên tiếp tục để cho cô ấy phải day dứt hay là chấp nhận lời xin lỗi của cô ấy".

Tiêu Tiêu suy nghĩ một chút, đáp, "Hãy cứ để cho cô ấy tiếp tục day dứt!", rồi cô dùng ngón tay chỉ vào ngực mình, "Cái này của cô ngốc ấy là mềm yếu nhất, anh phải lợi dụng nó cho thật tốt".

Khuôn mặt cả hai đều lộ một nụ cười ranh mãnh.

Lúc đó, Tinh Chi đang hắt xì hơi liên tiếp ở trên giường, bỗng nhiên cô cảm thấy hơi lạnh, cô đưa tay sờ lên trán, miệng lầm bầm, "Không lẽ lại sốt lại? Không thể như thế được, mình đã tiêm mấy mũi rồi cơ mà!".

Nghe thấy tiếng chuông, Tinh Chi đi ra mở cửa. Khi nhìn thấy bạn, cô trừng mắt nhìn chẳng có gì vui vẻ, rồi sau đó lại trèo lên giường, cuộn mình trong chăn, miệng làu bàu, "Cậu vẫn còn nhớ tới việc đến thăm mình cơ à, không phải là vì thấy cần rút lương tâm, sợ giữa đêm lại mơ thấy ác mộng đấy chứ?"

Tiêu Tiêu thấy sắc mặt của Tinh Chi quả thực hơi nhợt nhạt, nghĩ Tinh Chi đang ốm nên cô không chấp với bạn, mà giơ chiếc cặp lồng trong tay lên, "Cậu có muốn ăn không thì bảo? Nếu không mình sẽ quăng nó đi!".

Chưa nói hết câu thì Tinh Chi đã nhanh nhẹn ngồi dậy, cướp lấy chiếc cặp lồng từ tay Tiêu Tiêu. Tiêu Tiêu hé đôi môi như anh đào, ngạc nhiên nhìn Tinh Chi, nghi ngờ không biết có đúng là cô ấy đang ốm không, sao bật dậy khỏe thế. Cô cũng đã định cặp nhiệt độ cho bạn, nhưng nhìn thấy Tinh Chi như vậy, xem ra chuyện đó không cần thiết nữa.

Tinh Chi ngồi xuống bàn trước, nói dần dỗi, "Đừng có tưởng như thế là mình sẽ tha thứ cho cậu đâu, không thể có điều đó! Cậu nấu món gì đây?"

"Sao cơ?" Tiêu Tiêu không biết nên trả lời như thế nào, vì ban nãy cô đã quên mất không hỏi Ông Dụ Hàm.

"Sao lại là cháo kê thế này. Mình cứ tưởng rằng cậu sẽ nấu cháo trứng thịt cho mình!" Tinh Chi có vẻ thất vọng, cô biết rõ tài nấu ăn của Tiêu Tiêu, nấu một món đơn giản như cháo kê thì quả rất hoài phí cho một tài năng như vậy. Tinh Chi múc một thìa lên nhìn, càng lại hơn, "Sao lại có màu như thế này?" Cô ngửi một chút rồi chau mày, "Chắc cậu cố ý phải không? Rõ ràng là biết mình đang bị sốt, thế mà còn cho đường đổ vào, cậu nghĩ mình đang ở cữ hay sao đấy?"

Tiêu Tiêu bật cười ha hả khiến Tinh Chi lại càng ngờ ngác không hiểu và ngạc nhiên nhìn cô.

Tiêu Tiêu cười đến mức thở không ra hơi nữa, rồi sau đó nói bằng giọng đứt quãng, "Mình cũng....không rõ nữaha ha..."

Tĩnh Chi đưa tay sờ trán Tiêu Tiêu, bụng nghĩ, không biết có phải Tiêu Tiêu cũng sốt không mà sao nói làm nhảm thế, cháo do cô ấy nấu mà cô ấy cũng không biết!”

Tiêu Tiêu gạt tay cô ra, cố nín cười.

Bỗng nhiên Tĩnh Chi như chợt nhớ ra điều gì, cô chau mày, hỏi bằng giọng hoài nghi, ” Cậu gặp Ông Dụ Hàm đúng không?”

Câu hỏi của Tĩnh Chi khiến Tiêu Tiêu ngớ ngời, bụng nghĩ, sao cậu ấy lại biết nhỉ? Cô cảm chiếc cặp lồng lên, trên đó không hề nghe tên của Ông Dụ Hàm! Cô đưa mắt nhìn Tĩnh Chi về lạ lùng, thắc mắc không hiểu sao cô ấy lại đoán ra là do Ông Dụ Hàm nấu.

Tĩnh Chi lãnh đạm liếc Tiêu Tiêu một cái, múc một thìa cháo đưa lên miệng, rồi mới nói bằng giọng ủ rũ, ” Vì có một lần anh ấy bị cảm, mình đã trêu anh ấy, nói rằng nếu bị cảm mà ăn một bát cháo kê nấu với đường đỏ thì sẽ khỏi ngay lập tức.

Đó là chuyện của một năm trước, vào hôm cô và Dương Lôi hẹn nhau, trên đường Dương Lôi đưa cô về thì có điện thoại của người yêu cũ Dương Lôi, anh ấy ngay lập tức tới gặp cô ta, để lại một mình Tĩnh Chi trên đường khuya. Kết quả là cô bị cướp, mất cả ví lẫn điện thoại, và trong lúc cuống quýt cô đã gọi điện thoại cho Dương Lôi, nhưng lại chỉ nhớ số điện thoại của Ông Dụ Hàm.

Lúc ấy, Ông Dụ Hàm đang cảm rất nặng nhưng anh vẫn nén tức giận và tức tốc đến ngay lập tức. Kết quả là ngày hôm sau anh càng ốm nặng hơn, anh đã gọi điện đến bắt đền cô, nói rằng không có ai chăm sóc và cô đã từ chối thẳng thừng, lại còn cố ý trêu chọc anh, bảo anh uống theo bài thuốc chữa cảm rất tốt, mà thực chất là bài thuốc dành cho phụ nữ ở cũ.

Tĩnh Chi im lặng, cúi đầu húp cháo kê đường đỏ. Những miếng cháo nóng bỏng qua lưỡi trôi xuống cổ họng, từ vị ngọt ban đầu trở thành vị đắng chát.

Thì ra, trái tim cô đã từng cứng rắn như vậy!

Tiêu Tiêu đã thấy được những dần vận trong lòng Tĩnh Chi, giằng lấy bát cháo trong tay cô, ” Nếu đã biết ăn vào sẽ càng nóng hơn thì đừng ăn nữa!”.

Đôi mắt Tĩnh Chi đỏ hoe, cô giằng lại bát cháo, cúi đầu húp hết ngay lập tức, sau đó lại múc tiếp một bát khác.

” Việc gì phải như vậy!” Tiêu Tiêu giận dữ nói, ” Vừa nãy khi gặp anh ấy ở dưới sân, anh ấy nói, anh ấy rất mệt, rất mệt mỏi. Tĩnh Chi này, đừng trách mình nhiều lời, cậu cũng không còn trẻ, đầu óc cũng không lấy gì làm thông minh, hình thức cũng chỉ ở mức khá, tính tình không phải là tốt lắm, hơn nữa cậu lại thường xuyên bụng nghĩ một đấng thể hiện một nẻo, cậu ...”.

” Thôi, đủ rồi, cậu đừng nói nữa! Cậu mà nói nữa là mình nổi đóa lên đó.” Tĩnh Chi gào lên, mắt liếc xéo sang Tiêu Tiêu, bụng nghĩ, mình có điểm gì kém cỏi? Gì thì mình cũng tốt nghiệp một trường đại học danh tiếng, người cao ráo, mặt mũi thanh tú, tính tình dịu dàng, nhã nhặn phóng khoáng, gia thế rõ ràng, sao qua mồm cậu thì chẳng ra gì thế?”

Tiêu Tiêu thấy Tĩnh Chi nhìn mình như vậy, cũng nhìn trả lại bằng vẻ thách thức, sau đó cúi đầu ngực mình, rồi lại nhìn Tĩnh Chi, khóe môi nhếch cười đầy ẩn ý.

Tĩnh Chi gục đầu xuống bàn một cách thiếu não. Đúng là cô không so được với Tiêu Tiêu, không chỉ đáng người, dung mạo, tính cách, mà ngay cả gia thế cũng vậy! Khó khăn lắm cô mới thi được vào cùng trường đại học với Tiêu Tiêu, nhưng lúc nào Tiêu Tiêu cũng rất xuất sắc, còn cô nhắc đến cũng được mà không cũng được. Tĩnh Chi luôn cảm thấy hoài nghi, trong suốt bốn năm đại học cô không phải nợ môn nào, rất có thể là vì được hưởng thơm lây từ tên gọi, thầy cô vừa nhìn thấy đã biết ngay là nữ sinh, vì vậy ít nhiều cũng nể tình và cho thêm chút điểm.

Chà, đúng là so hàng thì sẽ có thứ bỏ đi, người so với người ắt sẽ có người thua!

Tĩnh Chi trầm ngâm một hồi rồi buồn rầu nói, ” Mình cũng không biết nữa, mình cũng không hiểu rốt cuộc đang có chuyện gì xảy ra với mình nữa”.

Buổi tối, hai người nằm mãi mà không ngủ được, đột nhiên Tĩnh Chi hỏi, ” Tiêu Tiêu, tình yêu là gì?”.

Tiêu Tiêu im lặng một lúc như đang suy nghĩ, sau đó trả lời rất nghiêm chỉnh, ” Mình nghĩ, cậu nên hỏi mình những vấn đề về đàn ông thì hơn”.

Tĩnh Chi ném gối về phía Tiêu Tiêu, cười nói, ” Đồ quỷ!”.

Tiêu Tiêu cười to, mặt lộ vẻ mệt mỏi và lại định lấy thuốc ra hút theo thói quen, nhưng rồi chợt nhớ ra, trước khi đi vội quá nên không mang theo. Cô lay lay Tĩnh Chi, ” Thuốc của bố cậu để đâu? Mau lấy cho mình một điếu đi!”.

Tĩnh Chi uể oải, ” Hút cái gì mà hút! Đã mấy tháng nay không thấy cậu hút rồi cơ mà. Nếu cai được thì cũng nên cai đi thôi!”.

Đã mấy tháng cô không hút rồi sao? Tiêu Tiêu ngậy người không trả lời và đi chân không vào thư phòng tự lấy thuốc. Một lát sau cô mò mẫm trở lại trong bóng tối, trên môi đã ngậm một điếu thuốc. Điếu thuốc lập lòe trong bóng đêm và tỏa ra mùi khét lẹt, Tiêu Tiêu cũng không nén được bật ho mấy tiếng. Cảm chiếc gạt tàn, cô quay trở lại giường, quấn chăn và ngồi.

Tĩnh Chi hỏi, ” Đang nghĩ gì thế”.

Tiêu Tiêu hít một hơi thật dài, "Nghĩ tới một câu nói còn tồn tại cho đến ngày nay".

"Câu gì vậy?"

"Chuyện đáng sợ thứ nhất trong cuộc đời, đó là kiên trì thứ không nên kiên trì, bỏ qua những thứ không nên bỏ qua."

Tinh Chi cũng suy nghĩ một hồi rất lâu, sau đó khẽ nói, "Đúng là rất đáng sợ cho dù đó là điều gì. Còn câu, cậu đã phạm phải điều nào?"

Tiêu Tiêu lắc đầu, "Minh cũng không biết. Chỉ biết rằng bây giờ mình đang rất không vui, kể từ hôm dự định chia tay với Tường Tư Thừa mình đã không vui rồi".

"Đáng đời! Không vui là do cậu tự chuốc lấy. Khó khăn lắm mới gặp được một người đàn ông tốt như vậy, thế mà cậu cứ nhất định bỏ rơi anh ấy. Đúng là đồ đầu óc có vấn đề!".

Tiêu Tiêu không tranh luận mà chỉ hỏi, "Cậu nói xem, anh ấy yêu mình ở điểm nào? Có thật là tình yêu sâu sắc đến như vậy không?"

Tinh Chi cũng không biết nên trả lời như thế nào. Khi yêu thì chẳng có lý do gì cả, khi không yêu nữa thì cái gì cũng là lý do. Lấp bắp một hồi, cô nói, "Có lẽ não của anh ta có vấn đề cũng nên!".

"Thế còn đầu của Ông Dụ Hàm thì bị lừa dối lên rồi, vì thế anh ấy mới yêu một người không có lương tâm như cậu!"

"Xem cậu kia!" Tinh Chi kêu lên bất bình, "Cậu nói rằng cậu không để ý đến anh chàng cảnh sát tép riu, mình cũng chỉ mới nói có một câu thì cậu đã không vui rồi, có ai bệnh chầm chầm như cậu không? Tiêu Tiêu, mình thấy cậu nên thật thà mà công nhận đi, thực ra cậu đã bị anh chàng cảnh sát ấy thuần phục từ lâu rồi!".

Tiêu Tiêu vẫn không cãi lại, hai người lại trầm ngâm một hồi. Một lúc sau, Tinh Chi đột nhiên nói, "Tiêu Tiêu này, liệu có phải là người ta thì chẳng sao, còn bọn mình thì lại bị đá rồi không?"

Trong bóng đêm, Tiêu Tiêu đưa mắt nhìn Tinh Chi không nói.

Tinh Chi lại nói, "Hôm nào có thời gian bọn mình đến chùa khấn Phật đi, nhân tiện hỏi xem chuyện hôn nhân của chúng ta thế nào!"

Tiêu Tiêu vẫn không nói gì, di động của cô bỗng đổ chuông rất chói tai. Tiêu Tiêu nhắc máy, "Vâng, đúng rồi. Tôi là Tiêu Tiêu!".

Vừa nghe được hai câu, Tiêu Tiêu đã đờ người ra, điều thuốc trong tay rơi xuống chần, trong chốc lát căn phòng đã ngửi thấy mùi vải khét lẹt.

Tinh Chi giật mình vội bật đèn và gạt bỏ điều thuốc rơi trên chần, rồi phui phui, mắt nhìn Tiêu Tiêu vẻ căng thẳng.

Tiêu Tiêu nghe xong điện thoại không nói gì, lặng lẽ xuống khỏi giường.

"Tiêu Tiêu..." Tinh Chi gọi, "Sao vậy, xảy ra chuyện gì thế?"

Tiêu Tiêu nhìn Tinh Chi vẻ hoang mang, sắc mặt nhợt nhạt, nhìn biết ngay là cô đang cố gắng chế ngự nỗi kinh hoàng trong lòng, đôi môi run lên, "Xảy ra chuyện rồi, tai nạn xe, đó là một chiếc xe hàng".

"Ai?" Tinh Chi cũng giật mình, chân tay cũng nhũn xuống. Vừa nãy Tiêu Tiêu vừa gặp Ông Dụ Hàm, anh ấy đã lái xe đến đây, Tinh Chi không dám nghĩ tiếp.

"Tường Tư Thừa". Tiêu Tiêu nói, rồi lập tức chạy ra ngoài bằng đôi chân trần. Va vào một chiếc xe chở hàng chạy ngược chiều như vậy, liệu còn có hy vọng sống nữa không? Tiêu Tiêu không dám nghĩ nữa, chỉ thấy đôi chân mình sắp quy xuống đến nơi. Cô biết là A Tổng và Tường Tư Thừa sẽ đi uống rượu, sao lại quên mất không dặn A Tổng là không nên lái xe. Không hiểu lúc ấy cô ấy đã nghĩ gì nhỉ? Vì sao đã biết rằng trong lòng anh đang không vui mà còn để cho A Tổng đưa anh ấy đi uống rượu.

Nghe thấy không phải là Ông Dụ Hàm, Tinh Chi mới thực sự thở phào nhẹ nhõm, nhưng rồi lập tức cảm thấy xấu hổ vì sự ích kỷ của mình, và lo lắng theo. Cô túm vội lấy chiếc áo của Tiêu Tiêu và chạy theo ra cửa, "Tiêu Tiêu, đừng cuống lên, mặc áo vào đi!".

Tiêu Tiêu chỉ mặc một chiếc áo ngủ có đai của Tinh Chi, rồi vớ vội một chiếc áo khoác của Tinh Chi trên mắc áo choàng bên ngoài.

Tinh Chi vừa mặc quần áo, vừa kêu lên, "Chờ mình với, mình sẽ đi cùng cậu! Dép đâu, cậu vẫn còn chưa đi dép!"

Tiêu Tiêu đang trong cơn bán loạn, làm gì còn thời gian để chờ đợi, cô mở cửa ra và cầm đầu chạy.

Đã hơn mười hai giờ đêm, vào giờ này rất khó gọi xe, hơn nữa con phố trước nhà Tinh Chi rất vắng vẻ, lần trước Tinh Chi đã bị cướp chính trên con phố đó. Sự Tiêu Tiêu xảy ra chuyện Tinh Chi vội chạy vào nhà bếp cầm chiếc que cán mỳ của mẹ, nhưng nó lại quá to không thuận tiện chút nào.

Tinh Chi ném xuống và vớ lấy một con dao gọt hoa quả, rồi chạy đuổi theo Tiêu Tiêu.

May mà Tinh Chi cũng khá nhanh nhẹn, nên chạy xuống dưới gác một vẫn còn nhìn thấy Tiêu Tiêu, vì là đang nửa đêm nên cô cũng

không dám gọi to, mà chỉ cố gắng đuổi theo, bụng nghĩ thầm, hai người dù sao hơn là một, huống hồ trong tay cô còn có cả một con dao.

Kể cũng lạ, Tiêu Tiêu chỉ quần một chiếc áo gió, chân xỏ đôi giày cao gót, Tinh Chi cũng quần bừa một chiếc áo, chân đi dép lê, tay cầm một con dao gọt hoa quả, chạy thực mạng theo sau, nhưng mãi vẫn cách Tiêu Tiêu một quãng ba bốn chục mét, không thể nào mà đuổi kịp được.

Chưa hết đoạn phố chừng năm trăm mét, ra tới ngoài đường lớn mới nhìn thấy có một chiếc xe chạy ngược chiều. Hình như biết là Tiêu Tiêu đang vội nên đánh một đường cua rất đẹp rồi dừng xích lại bên cạnh Tiêu Tiêu, người lái xe thò đầu ra gọi Tiêu Tiêu, " Mau lên xe đi".

" Đến bệnh viện Ái Nhân! Nhanh lên ! " Tiêu Tiêu cuống quýt nói.

Tinh Chi tưởng đã đuổi kịp Tiêu Tiêu, nên vội kêu lên, " Chờ..", nhưng chưa hết câu thì đã thấy chiếc xe chở Tiêu Tiêu lao vút đi. Người lái xe thò phào một cái, và lăm bắm, "Th💎💎"

Chương 9: Khi Cần Thì Sẽ Ra Tay

Một trận ốm tuy không lớn nhưng cũng khiến cho Tinh Chi phải nghỉ làm một tuần. Khi trở lại công ty làm việc, tự nhiên cô lại có cảm giác không quen.

Mặc dù phần lớn các đồng nghiệp đã tới bệnh viện thăm Tinh Chi, nhưng khi thấy cô đi làm trở lại, mọi người đều tới an ủi đôi câu. Có mấy người, hình như còn chẳng biết an ủi là gì, chẳng biết nên nói như thế nào. Có người đã vỗ vai cô, nói bằng giọng rất ngưỡng mộ, "Người đẹp này tốt quá rồi, gây đi không ít nhĩ, cũng đáng đấy chứ!".

Một chị có bộ ngực đồ sộ tiếp lời luôn, "Đúng thế đấy, tôi thèm đến chết đi được đây này. Tôi thì quá béo, chán thật đấy!".

Phụ nữ chuyển chủ đề đến là nhanh, ngay sau đó mọi người thì nhau nói đến chuyện giảm béo như thế nào.

Tinh Chi ngồi im, cố nén ý định tát cho hai người ấy mỗi người một cái, môi cô vẫn nở nụ cười dịu dàng, làm ra vẻ đang chăm chú thu xếp mấy thứ trên bàn.

Chỉ có cậu Vương đối diện cô là có vẻ có lương tâm hơn, lời nói cũng dễ nghe hơn, "Thưa các người đẹp, mọi người nên quay về chỗ đi, một lát nữa mà Trưởng phòng Bạch đến nhìn thấy cảnh này, đảm bảo sẽ trở mặt cho mà xem!".

Có người tỏ vẻ coi thường, "Yên tâm đi, không thể đâu. Gần đây chị ta đang rất gắn bó với Tổng Giám Đốc Ông, tâm trạng rất tốt, gặp ai cũng cười vui vẻ, sẽ không có chuyện so đo với chúng ta đâu!".

Mọi người cũng cười khúc khích hưởng ứng. Nói thì nói vậy, nhưng rồi mọi người cũng ai về chỗ nấy. Tinh Chi đưa mắt nhìn về phía phòng làm việc của Ông Dụ Hàm, bên trong vẫn trống, chẳng thấy bóng dáng anh ta đâu, trong lòng Tinh Chi chợt dâng lên cảm giác mất mát trống trải.

Tiểu Vương vươn người sang, khẽ nói, "Này, người đẹp, sau này có ốm thì đừng có mà cố nữa, làm người ta sợ chết khiếp!".

Tinh Chi cười với cậu ta, cúi đầu tiếp tục xử lý những công việc còn tồn tại.

Tiểu Vương chần chờ một lát, thì thầm, "Hai hôm trước tới thăm chị, sao lại không thấy anh chàng đẹp trai của chị đâu thế?".

Tinh Chi đặt đấm tài liệu trong tay xuống, ngẩng đầu lên lim dim mắt nhìn tiểu Vương. Tiểu Vương giật mình trước cái nhìn của Tinh Chi, đang định tìm cho mình một lý do thì thấy Tinh Chi ngó nghiêng xung quanh rồi khẽ nói, "Ra phòng uống nước, chị hỏi cái này".

Nói xong cô cầm cốc giả bộ đi ra ngoài.

Tiểu Vương ngây người, mắt nhìn các đồng nghiệp xung quanh về cảnh giác, hai phút sau cũng đứng dậy đi ra ngoài.

Tinh Chi nhìn phía sau Tiểu Vương không có ai, đột nhiên cất tiếng hỏi, "Này, cậu em, chị hỏi cậu điều này, cậu phải nói thật lòng đấy".

"Sao cơ?" Mặt của Tiểu Vương thoát đở bưng, cúi đầu xuống không dám nhìn vào mặt Tinh Chi, "Chị hỏi đi".

Tinh Chi tỏ ra không vội, ngấm ngấm một lát rồi mới nói, " Cậu là đàn ông đúng không?".

Tiểu Vương hơi không hiểu, "Điều này thì có gì phải nghi ngờ".

Tình Chi gật đầu, đi lại vài bước, tiếp tục nói, “Vậy thì cậu hãy đứng ở góc độ của một người đàn ông mà trả lời nhé. Nếu như...”.

“Không phải là đứng ở góc độ một người đàn ông, tôi vốn là một người đàn ông rồi!”. Tiểu Vương cãi.

“Thôi được, cậu đúng là như vậy. Đừng có chen vào nữa!”. Tình Chi nói, “Chờ tôi nói xong đã. Tôi nói nếu như, có một cô gái theo đuổi trước, nhưng cậu chưa hẳn đã thích cô ấy, nhưng lại cũng không từ chối tình cảm của cô ấy, vì thế giữa hai người cũng đã xác định quan hệ yêu đương”.

“Nếu không thích thì tại sao lại không từ chối cô ta?” Tiểu Vương hỏi.

Tình Chi có vẻ bực mình, “Đã bảo cậu đừng có chen ngang vào cơ mà!”.

Tiểu vương vội giơ hai tay lên, “Được rồi, tôi đã sai. Chị cứ nói tiếp đi”.

“Đến một hôm, cô gái ấy bỗng hiểu ra rằng, nếu cứ tiếp tục như vậy cũng chẳng có ý nghĩa gì, nên đã dự định chấm dứt quan hệ, cô ấy...”.

“Cô ấy có người khác à?” Một lần nữa Tiểu Vương lại trở thành đứa trẻ tò mò.

Tình Chi ngậy người, “Không phải!”.

” Không thể như thế được!” Tiểu Vương cười vẻ coi thường, đúng kiểu của người từng trải, “Nếu không có người khác thì sao lại có thể tự nhiên tỉnh ngộ ra được!”.

“Cũng có thể lúc đầu cô ấy mới chỉ có một chút say mê với cậu, nhưng bây giờ thì cô ấy bỗng nhiên nghĩ thông rồi”. Tình Chi giải thích.

“Vậy liệu có phải tôi bỗng nhiên làm việc gì đó khiến cô ấy ghét đúng không?”

Tình Chi nghĩ một lát rồi lắc đầu.

“Thế thì đúng rồi! Nhất định là trong lòng cô ấy đã có người con trai khác, có vậy thì mới nhanh chóng tỉnh ngộ từ sự mê muội ban đầu. Nếu không có sự xen vào của người khác, và tôi cũng không làm những việc hủy hoại hình ảnh của mình thì làm sao cô ấy lại có thể bỗng nhiên ngộ ra mọi điều như thế? Trừ phi đã có một sự so sánh nào đó giúp cô ấy hiểu ra là mình cần gì!”.

Tình Chi bị Tiểu Vương phản bác không nói được câu nào, nên vừa tức giận vừa xấu hổ gất lên, “Sao cậu nhiều lời thế? Tôi có hỏi cậu những điều ấy đâu!”.

Tiểu Vương lắc đầu vì bị mắng oan uổng.

“Tôi muốn hỏi cậu là, nếu cô gái ấy lật bài ngửa với cậu, cậu cảm thấy cô ấy nên nói thế nào thì sẽ làm cho cậu thấy day dứt, hoặc là tiếc nuối, cảm thấy khâm phục cô ấy, thậm chí là hối hận vì đã bỏ qua một người như thế?”

Tiểu Vương nghiêng đầu tìm câu trả lời một hồi lâu, cuối cùng cơ bản cũng hiểu được ý của Tình Chi, “Thưa bà chị, ý của chị muốn nói là, có một cô gái theo đuổi tôi, nhưng tôi không thích cô ấy. Tuy vậy, tôi vẫn tiếp nhận tình yêu của cô ấy. sau đó, cô gái ấy đã thấy được là tôi không yêu cô ấy, nên muốn nói thẳng ra điều đó. Cuối cùng thì tôi cũng phát hiện ra những điều tốt đẹp của cô gái ấy, tôi tự trách mình, giận mình đến mức chỉ muốn vả vào mặt! Có phải như vậy không?”

“Đúng rồi!” Tình Chi gật đầu, mắt sáng lên.

“Cô gái ấy còn muốn ở bên tôi không?”.

“Dĩ nhiên là không muốn nữa!”

” Thế thì cô ấy mắc bệnh!” Tiểu Vương khế kêu lên, “Nếu đã không muốn ở bên tôi nữa thì việc gì phải xem xét đến việc tôi nghĩ gì? Chỉ cần nói xong bỏ đi là được thôi mà! Việc gì cứ phải nhất định làm cho tôi phải hối hận? Sao cô ấy lại hư vinh đến như vậy!”.

Sắc mặt của Tình Chi có vẻ tối lại. Tiểu Vương thấy hơi hối hận vì đã nói ra những lời ấy, nên cười khan mấy tiếng.

Tình Chi cắn môi nói, “Là cô ấy muốn trút cơn giận. Nói cô ấy là sĩ diện cũng được, hư vinh cũng được, dù sao thì cũng không thể dễ dàng bỏ qua cho anh ta như vậy!”.

Tiểu Vương nhìn cô, bỗng nhiên như hiểu ra điều gì, mỉm cười vẻ thâm trầm, đặt tay lên vai Tình Chi, khế nói, “Bà chị này, nói như vậy, nếu ngay từ đầu tôi đã không coi trọng cô gái ấy, thì dù cô ấy có nói gì tôi cũng sẽ chẳng để ý. Chị rõ chưa? Đến cả con người của cô ấy còn không để ý thì sao lại phải để ý đến những lời cô ấy nói? Vì vậy, cô gái ấy chẳng cần suy nghĩ xem nên nói những câu gì, hoặc đoán xem phản ứng của tôi ra sao. Cô ấy chỉ cần nói một câu rõ ràng: Em phát hiện ra rằng, em không còn yêu anh nữa, chúng ta chia tay nhau thôi, thế là đủ. Như vậy tôi sẽ thấy phục cô ấy vì sự dứt khoát! Không cần phải tạo ra những tình huống làm người khác khó xử, vì khi chị muốn làm tổn thương người khác thì chính chị lại là người tổn thương trước!”.

Bị người khác nhìn thấu mình, như vậy càng khiến cho Tình Chi thấy uất ức, đôi mắt cô đỏ hoe, cúi đầu không nói gì.

Tiểu Vương cũng cảm thấy lúng túng, vỗ nhẹ vào vai của Tinh Chi, nhẹ nhàng khuyên, “Gặm miếng đùi gà, gắp phải miếng xương là điều rất bình thường, lần sau cẩn thận hơn là được. Hi hi, người đẹp, đừng như thế, tôi chưa bao giờ thấy...”.

Nói đến đây Tiểu Vương bỗng im bặt, Tinh Chi cũng ngạc nhiên ngẩng đầu lên thì thấy Tiểu Vương đang nhìn về phía cửa về luống cuống. Ông Dụ Hàm mặt mày khó đăm đăm đang đứng đó.

“Chào Tổng Giám Đốc Ông.” Tiểu Vương chào lúng túng.

Ông Dụ Hàm gật đầu, bước vào chỗ bình nóng lạnh pha cà phê, mùi thơm của cà phê lan tỏa khắp gian phòng chật hẹp, đó là một mùi thơm khiến người ta dễ chịu, nhưng không hiểu vì sao mà không khí trong phòng bỗng chốc lại trở nên lạnh đến thế.

Tinh Chi ngáy người nhìn Ông Dụ Hàm.

Ông Dụ Hàm không nhìn cô, pha cà phê xong, đứng dậy rồi đi ra ngoài, khi ra đến cửa mới buông một câu, “Giờ làm việc hãy chú ý tránh gây ảnh hưởng, dù sao vẫn đang ở công ty”.

Tinh Chi cảm thấy có phần bị oan uổng, vừa định mở miệng thì Ông Dụ Hàm đã đi từ bao giờ, anh ta không hề có ý chần chừ đứng lại ở đó.

“Có oan uổng hay không cơ chứ?” Tinh Chi hỏi, mắt vẫn nhìn về phía cửa.

Tiểu Vương nhìn biểu hiện của Tinh Chi, do dự một lát, gật đầu, “Đúng là hơi oan thật, bởi chuyện này đúng là rất khó giải thích”. Nói xong cũng bước ra ngoài, rồi đột nhiên quay đầu lại nói với Tinh Chi, “Tôi còn oan hơn! Nhưng dù sao tôi vẫn còn có thu hoạch, bỗng nhiên hiểu ra một số chuyện”.

“Chuyện gì?”

Tiểu Vương cười, “Thứ nhất, là một người đàn ông, điều tối kỵ nhất là quan tâm đến những chuyện không đâu; thứ hai, nhất định đừng bao giờ chỉ chú ý đến cảm giác dễ chịu của mình”, rồi hạ thấp giọng bổ sung một câu nữa, “càng không nên đùa cợt với chuyện tình cảm”.

Tinh Chi không hiểu ý hai câu trước, câu sau thì nghe không rõ, nên hét lên, “Này, cậu lắm bả gì thế?”.

Suy cho cùng, Tinh Chi vẫn hơi có chút giả tạo. Đừng như Tiểu Vương nói, nếu đã không cần quan tâm đến anh ta nữa thì cần gì phải để ý đến phản ứng của anh ta, cứ nói thẳng ra là được! Tinh Chi cũng rất hiểu điều này, nhưng không sao làm được như vậy. Khi khuyên nhủ người, mồm ai nói ra cũng rất dễ dàng, nhưng đến lượt mình thì chẳng thể nghĩ cho rõ ràng được.

Sau giờ làm, Tinh Chi hẹn với Dương Lôi. Nhưng khi tới chỗ hẹn, cô mới phát hiện ra rằng, trong mấy tháng nói chuyện yêu đương với Dương Lôi, hình như ngoài ăn cơm và đi xem phim, giữa hai người chẳng còn chuyện gì khác nữa, chẳng lẽ như thế gọi là tình yêu ư?

Hôm nay, Dương Lôi đến khá sớm, anh dịu dàng mỉm cười chờ Tinh Chi, rồi còn chọn những món mà cô thích ăn với vẻ quan tâm. Tất nhiên, từ trước tới nay anh vẫn luôn chu đáo như vậy. Tinh Chi cũng cảm thấy rất khó nói. Một người thích sĩ diện, dễ mềm lòng, có đôi chút hư vinh, có lúc không phân biệt tốt xấu như cô, tóm lại là một người hơi cố làm ra vẻ tốt bụng, trước khi làm việc gì cũng cân nhắc rất nhiều, chỉ sợ rằng những hành động thiếu thận trọng của mình sẽ làm tổn thương người khác.

“Sao thế? Vẫn cố gắng đảm bảo được công việc đấy chứ?” Dương Lôi dịu dàng hỏi.

Tinh Chi gật đầu không nói gì, cô đang cân nhắc xem câu đầu tiên nên nói là gì, nên nói vài câu vui vẻ trước, hay là đi thẳng ngay vào vấn đề chính.

Dương Lôi thấy vẻ rừ rừ của Tinh Chi lại nghĩ rằng cô chưa khỏe hẳn, nên lại càng quan tâm chăm sóc hơn.

Tinh Chi thấy tức giận vì sự thiếu dứt khoát của mình, và càng hối hận vì đã nói với Tiêu Tiêu rất hùng hồn trước khi đi, nếu chẳng may hỏng việc, khi về chắc chắn sẽ bị Tiêu Tiêu chế nhạo cho mà xem.

Đúng lúc cô vẫn chưa tìm được câu mở đầu thích hợp thì điện thoại của Dương Lôi đổ chuông. Nhìn về mặt của Dương Lôi khi nghe điện thoại, cô biết ngay người gọi đến là ai, cô thở phào nhẹ nhõm, những băn khoăn trong lòng bỗng nhiên biến mất.

Dương Lôi tắt máy như không có chuyện gì, quay sang cười với Tinh Chi, sau đó chăm chú ăn cơm và không nói gì nữa.

“Sao vậy, có việc gì à?” Tinh Chi hỏi thăm dò.

Dương Lôi mỉm cười, “Không sao ăn cơm đi. Ăn xong, anh sẽ đưa em về sớm”. Vừa nói đến đây thì chuông điện thoại lại kêu lên, lần này sau khi nghe xong, mặt Dương Lôi hơi biến sắc.

“Có việc thì anh cứ về trước đi. lát nữa em gọi taxi về là được.”

Không biết người kia nói những gì với Dương Lôi mà trông dáng điệu anh có vẻ lo lắng, anh liếc nhìn Tinh Chi với vẻ áy náy, nói, “Bạn anh có việc gấp, anh phải về trước, em có tự về được không?”,

Tình Chi vội gạt đầu.

Dương Lôi nhìn cô vẻ cảm kích, rồi đứng ngay dậy thanh toán tiền.

Tình Chi nhìn thấy Dương Lôi lên một chiếc taxi, cũng vội chặn chiếc tiếp theo lại và nói, “Đuổi ngay theo chiếc xe phía trước! Cẩn thận đường để cho họ biết!”.

Người lái xe liếc cô một cái rồi lái xe đuổi theo.

Mãi tới bờ sông Dương Lôi mới xuống xe, quả nhiên đã có một người con gái thân hình mảnh mai đang đứng chờ ở đó. Nhìn thấy Dương Lôi xuống xe, cô ta tay vẫn còn lau nước mắt. Dương Lôi vội bước đến bên, cô gái kia nhào ngay vào lòng Dương Lôi, rồi cất tiếng khóc nức nở.

Tình Chi không nhìn thấy vẻ mặt của Dương Lôi, nhưng nhìn từ phía sau lưng thì thấy anh có vẻ rất mâu thuẫn, anh giơ tay lên một hồi lâu rồi sau đó đặt lên vai cô gái kia và vỗ nhẹ nhẽ vào lưng cô.

“Thưa cô, cô có xuống xe không?” Người lái xe hỏi với vẻ lịch sự.

“Tất nhiên là có chứ!” Tình Chi đáp, trả tiền xong, cô bước một cách rất đàng hoàng, bình tĩnh đến gần và đứng nhìn hai người trước mặt.

“Anh ta đã quen với rất nhiều cô gái, em nói thì anh ấy nổi giận, còn bảo em là nhỏ nhen...” Cô gái kia vẫn nức nở trong lòng Dương Lôi.

Lẽ ra Tình Chi đã rất tức giận, nhưng nhìn thấy cảnh tượng ấy tự nhiên cô lại cảm thấy buồn cười, và lại cũng cảm thấy Dương Lôi thật đáng thương, không ngờ cô gái kia tìm đến anh ta chỉ là để khóc lóc kể lể về người chồng bội bạc của mình, khóc lóc với người yêu cũ kể tội người chồng hiện tại của mình! Cô ta thật chẳng ra sao!

Cô gái kia bỗng nhìn thấy Tình Chi phía sau lưng Dương Lôi và vội đỡ người ra.

Dương Lôi quay đầu lại nhìn thì thấy Tình Chi đang mỉm cười đứng đó và cũng đỡ người ra khỏi lòng mình.

Tình Chi khẽ nhún vai, trước đây cô rất ít khi làm động tác này, vì cho rằng nó rất không “thục nữ”, “Tôi nghĩ rằng sẽ rất đau lòng, ít nhất thì là cũng hụt hẫng, nhưng bỗng nhiên tôi phát hiện ra là, mình chẳng có cảm giác gì”.

Dương Lôi có vẻ rất cuồng quýt, “Tình Chi...”.

“Không cần phải giả thích.” Tình Chi đưa tay ra ngăn lại, “Tôi không yêu anh nữa, vì vậy dù có nhìn thấy, tôi cũng chẳng đau lòng, và tất nhiên tôi cũng không hận anh đâu. Tôi chỉ cảm thấy đáng buồn cho anh, bởi anh đã không thể thoát ra khỏi những chuyện quá khứ. Yêu là yêu, là một người đàn ông mà cứ phải dây dưa như thế mãi, đúng là rất khó khăn cho anh. Tất nhiên anh cũng rất đáng hận, chính vì vậy mà tôi khinh thường anh. Thôi, tôi đã nói hết rồi, các người cứ tiếp tục đi!”.

Tình Chi nói một mạch những câu trên, sau đó quay người dứt khoát bước đi. Có ai đó kéo áo cô lại, cô gái kia nói với vẻ đáng thương, “Cô Trương, cô hãy nghe tôi giải thích, giữa tôi và Dương Lôi thực sự là không có gì. Cô đừng hiểu lầm, bây giờ chúng tôi chỉ là bạn. Tất cả là tại tôi, cô đừng giận anh ấy”.

Tình Chi nhìn cô ta vẻ căm ghét, rồi gạt tay cô ta ra, “Thưa cô, cô đã khóc đến mức ngất đi chưa? Bây giờ tôi coi như không nhìn thấy cô, đề nghị cô bỏ tay ra!”.

Nói xong, Tình Chi quay người vẫy xe, mắt nhìn gương mặt nhòe nhoẹt và khó coi của cô gái trước mặt, rồi không nén được sự giận dữ trong lòng, “Cô không cảm thấy là mình rất đáng ghét sao? Rõ ràng là đã làm chuyện vô liêm sỉ mà lại còn ra vẻ vô tội, lại còn không biết xấu hổ giải thích với tôi. Đừng có nói với tôi là cô chỉ coi anh ấy là một người bạn. Anh ấy có thể coi cô như một người bạn bình thường được không? Cô định chơi trò gì vậy?”.

Tình Chi thì đã được mắng nhiếc thỏa thích, còn cô gái kia thì bị mắng nhiếc tới mức thẫn thờ.

“Thôi, đối với những người như cô, tôi cũng chẳng phí lời thêm nữa!” Tình Chi phủ tay, rồi lại nhìn Dương Lôi lúc đó đã như hóa đá, cười châm biếm, “Xin lỗi, không cần thận làm lộ bộ mặt thật mất rồi. Anh hãy tự giải quyết chuyện này nhé. Tạm biệt”.

Đi được hai bước cô lại dừng lại cười, nói với Dương Lôi lúc đó đã như một con gà gồ, “À, quên chưa nói, tôi thực sự không giống mèo. Tôi làm sao mà giống mèo được, khi bị chọc tức tôi là một con hổ biết ăn thịt người đấy!”.

Lên xe rồi mà trống ngực của Tình Chi vẫn đập dồn dập, từ nhỏ đến giờ, cô chưa bao giờ mắng ai như vậy, hôm nay có thể coi như bắt đầu tiên lệ. Cô vốn định sẽ để lại một hình ảnh tốt đẹp cho Dương Lôi khi chia tay, không ngờ lại kết thúc như vậy. Bỗng nhiên Tình Chi cười lớn, rồi bật thành tiếng, “Đã quá! Đã quá!”, khiến cho người lái xe cứ ngỡ cô bị làm sao. Không những cô không để ý đến điều đó mà còn ôm bụng tiếp tục cười rất to, nhưng rồi tiếng cười nhỏ dần, sau cùng trở thành tiếng nức nở cố kìm nén.

Đau quá, không phải là vì Dương Lôi, mà bởi vì bỗng nhiên phát hiện ra, từ sâu xa trong lòng, cô chẳng cao thượng hơn cô gái vừa nãy là bao. Cô lấy máy ra, người mà cô muốn gọi nhất lúc đó chính là Ông Dụ Hàm.

Nhưng, còn mặt mũi nào để gặp anh nữa! Tinh Chi ôm đầu gối, vùi đầu vào đó khóc nức nở.

Tiêu Tiêu mở cửa phòng nhìn thấy điệu bộ ấy của Tinh Chi thì giật thót mình, mặt mũi cô đỏ bừng, nhưng vẫn cố cười.

:Thôi mà, nếu không cười được thì đừng cố cười nữa, trước mặt mình giả vờ cái gì mới được chứ!” Tiêu Tiêu kéo Tinh Chi vào trong nhà.

Tinh Chi ngửi mùi, “Ồ, cậu nấu món gì mà thơm thế? Đừng có giấu đấy nhé, mau mang ra đây cho người ta ăn với!”.

Tường Tư Thừa đỏ bừng mặt đứng lên từ bàn ăn, nói với vẻ ngỡ ngàng, “Chúng tôi vừa mới bắt đầu, cô vào ăn cùng đi!”.

Tinh Chi không ngờ lại gặp Tường Tư Thừa, nên hơi xấu hổ, vội cúi đầu đi về phía nhà vệ sinh, xua tay và nói, “Không cần đâu, hai người ăn đi. Ồi khuôn mặt của tôi, để tôi vào sửa sang lại đôi chút”.

Tường Tư Thừa cũng cảm thấy Tinh Chi có gì đó không ổn, anh nhìn Tiêu Tiêu, nói, “Hay là anh về trước?”.

Tiền Tường Tư Thừa ra ngoài cửa, anh nói với vẻ tủi thân như một đứa trẻ, “Nhưng mà anh vẫn chưa ăn no”.

Thấy vẻ nũng nịu của người đàn ông to lớn ấy, Tiêu Tiêu cười bất lực, “Vậy phải làm thế nào bây giờ?”.

Tường Tư Thừa thè lưỡi cười, vẻ láu lỉnh ấy chưa bao giờ bắt gặp trên khuôn mặt của chàng cảnh sát thuần khiết. Lần đầu tiên thấy như vậy, Tiêu Tiêu không khỏi sửng sốt. Tường Tư Thừa kéo cô vào lòng, “Đơn giản thôi, em đền cho anh một chút là xong ngay thôi mà”.

Sau một nụ hôn dài, Tiêu Tiêu đẩy Tường Tư Thừa ra, thờ hờn hển, mặt đỏ bừng nhìn anh. Tường Tư Thừa vẫn cười ranh mãnh, ghé sát vào cổ nói khẽ, “Đúng là em nói không sai, anh đã từng học lặn đấy!”.

Tiêu Tiêu ngậy người, nhớ đến chuyện hôn Tường Tư Thừa ở trước tòa nhà của Đội cảnh sát. Lúc ấy cô đã hỏi Tường Tư Thừa bằng giọng trêu chọc, “Này, anh, anh đã học lặn rồi phải không?”.

Tiêu Tiêu nheo mắt quan sát Tường Tư Thừa, “Liệu em có nhìn nhầm anh không đấy nhỉ?”.

“Không đâu, anh cam đoan đấy!” Tường Tư Thừa cười.

Trong nhà có tiếng của Tinh Chi, Tiêu Tiêu không muốn so đo với Tường Tư Thừa nữa, cô nói, “Ngày mai anh đến sớm một chút, cùng em đi đón mẹ. Đừng có quên đấy!”.

Tường Tư Thừa gật đầu với vẻ bịn rịn.

Tiêu Tiêu cười, đẩy anh, lúc đó anh mới chịu đi.

Nhìn thấy Tiêu Tiêu đi vào, Tinh Chi có vẻ áy náy, “Liệu mình có quấy rầy cậu không?”

Tiêu Tiêu cười về bất lực, “Cũng không sao, quen rồi mà”, vừa nói vừa mở tủ lạnh lấy ra một lon nước quả đưa cho Tinh Chi. “Theo như lời cậu, thì cậu đã chờ cho họ một trận rất đã. Vậy thì còn khóc nỗi gì? Vẫn còn luyến tiếc Dương Lôi à?”

Tinh Chi lắc đầu, tinh thần có vẻ sa sút, đón lon nước từ tay Tiêu Tiêu nhưng không uống mà ôm nó trong lòng để thưởng thức cái lạnh từ đó. Tiêu Tiêu mỉm cười dịu dàng với bạn, lấy một tờ giấy ăn đưa cho Tinh Chi, “Muốn khóc thì cứ khóc đi, chuyện ấy chẳng có gì đáng xấu hổ cả, là vì thất tình mà!”.

Tinh Chi dựa đầu vào vai Tiêu Tiêu, “Mình cảm thấy buồn không phải vì Dương Lôi, mà vì mình nhận ra rằng, mình cũng là một kẻ đê tiện, chẳng khác gì cô gái mà mình vừa chờ. Cô ta buồn thì tìm tới bạn trai cũ để khóc lóc kể lể. Còn mình thì sao, vừa mới đây thôi, mình đã nghĩ đến Ưông Dụ Hàm. Cậu nói xem, mình có khác gì cô gái đê tiện ấy không?”.

Tiêu Tiêu dở khóc dở cười, “Cô em này, tuy tự phê bình là một đức tính tốt đẹp, nhưng cậu cũng quá quan trọng hóa vấn đề rồi đấy! Cậu đã nghĩ đến Ưông Dụ Hàm, thế cậu đã gọi tới tìm anh ta chưa?”.

Đôi mắt của Tinh Chi lại đỏ hoe, cô lắc đầu, “Chưa”.

Cậu hãy cứ tới gặp anh ấy đi, như thế mọi người đều đỡ tổn công! Tiêu Tiêu lại hỏi, “Vì sao cậu lại chưa đi?”.

“Cực tuyệt anh ấy, sau đó bị tổn thương thì lại tìm đến người ta, chuyện ấy chỉ có những kẻ vứt đi mới làm nổi!” Tinh Chi cắn khế vành môi.

“Như thế là được rồi! Con người ai cũng có những lúc rất ích kỷ, điều khác biệt là ở chỗ, có người thì luôn giữ nguyên tắc của mình, còn có người thì...”

“Cậu không cần phải nói nữa.” Tinh Chi ngắt lời Tiêu Tiêu, “Mình hiểu ý cậu rồi”.

Tiêu Tiêu mỉm cười về an ủi, “Thôi mà, đừng buồn nữa, chẳng có gì quan trọng đâu. Mau ăn chút gì đi, nếu tối nay không muốn về thì ở lại đây. Ngày mai mẹ mình đến thăm mình, bà vẫn nhắc đến cậu và cũng muốn gặp cậu đấy!”.

Tinh Chi lau nước mũi, “Mẹ cậu tới à? Ôi, quả là hiếm thấy! Cậu đừng nói với mình là bà đến để tìm hiểu về Tường Tư Thừa đấy nhé!”.

Tiêu Tiêu không nói gì.

“Trời ạ! Tiêu Tiêu, cậu định ổn định thật rồi à?” Tinh Chi ngạc nhiên hỏi.

“Ừ!” Tiêu Tiêu cười, cô cũng không ngờ lại tiến triển nhanh như vậy, nhưng một khi tình cảm không chịu sự kìm nén nữa thì chi bằng hãy đối diện với hiện thực. Tường Tư Thừa cũng đã nhiều lần nói muốn đưa cô tới ra mắt người nhà, nếu Tiêu Tiêu còn từ chối nữa, dù phải tới cô đưa đi anh cũng có gan làm. Vì vậy Tiêu Tiêu đã nói với bố mẹ, mẹ cô vừa nghe cô nói đã có bạn trai thì chỉ mong chấp cánh bay ngay tới xem mặt.

Tinh Chi thấy “Thiên hạ đệ nhất yêu nghiệt” đột nhiên quyết định ổn định thì thấy rất mừng cho bạn, nhưng rồi bỗng nhiên cảm thấy trong lòng có phần chua chát, có thể là vì cô đã uống một bụng nước cam, cô lẩm bẩm, “Không ngờ một yêu nghiệt như cậu lại tìm được một viên cảnh sát chân tình như thế, Minh cứ nghĩ rằng, người lấy chồng trước phải là mình cơ đấy!”.

Tiêu Tiêu cười, đập khế vào đầu của Tinh Chi, “Không sao, cậu cũng có thể như vậy mà, dù gì thì cậu cũng có cái vỏ ngoài của thực nữ rồi, chẳng lo ế đâu!”.

“Này...” Tinh Chi lẩm bẩm, “Minh thực sự muốn làm một người bỏ đi cho rồi!”.

Tiêu Tiêu ném điện thoại cho cô, “Làm người bỏ đi cũng không khó, gọi một cú điện là xong, số điện thoại chắc cậu quá thuộc rồi!”.

Tinh Chi nhìn chiếc điện thoại do dự, “Hôm nay mình vừa mới thất tình xong, thế mà lập tức theo đuổi ngay người khác được ư?”.

Nói rồi ném chiếc điện thoại sang một bên, “Không được! Hơn nữa, anh ấy cũng đã không còn thích mình nữa từ lâu rồi. Người ta đã nói rất rõ ràng, mình sẽ không tự làm khó mình nữa!”.

“Cô em này, nếu bỏ lỡ lần này nữa thì sẽ không còn cơ hội nữa! Hãy nghĩ tới “Bạch Cốt Tinh” đi, cô ta ngày ngày ở bên quan sát với con mắt như muốn ăn tươi nuốt sống.” Tiêu Tiêu đứng bên dự dõ.

Vừa nghe nhắc đến Bạch Khiết, Tinh Chi lập tức thấy trong lòng rất u uất, hơn nữa cô cũng không xác định được tình cảm của mình với Uông Dụ Hàm là gì. Rõ ràng là mới ít ngày trước cô còn cảm thấy rất ghét anh ta, không thể nào vừa mới chia tay Dương Lôi là ngay lập tức quay đầu lại tìm người ta như thế được.

“Minh không đi! Đờn này dù có chết mình cũng không làm người thứ ba đâu. Nếu anh ấy và Bạch Khiết đã có chuyện tình cảm rồi thì việc mình quay lại bám lấy anh ấy chẳng ra thể thống gì!”.

Tiêu Tiêu nghe vậy ân hận tới mức chỉ muốn vả cho mình một cái. Cô định dùng Bạch Khiết để kích Tinh Chi không ngờ cô ấy lại nghĩ như vậy. Trong tình hình ấy, cô đành phải bán rẻ Uông Dụ Hàm rồi sẽ nói lại cho anh ấy sau vậy, “Cô em này, mình nói thật cho cậu biết, anh ấy yêu cậu, luôn yêu cậu. Hôm cậu ốm, anh ấy đã thức cả đêm để trông nom cậu. Nếu cậu không tin cậu cứ kiểm tra điện thoại của mình mà xem, hôm cậu vào viện, anh ấy gần như làm cho cái điện thoại của mình chập điện đây này!”.

Tinh Chi hơi sững người, một hồi lâu sau mới trở lại bình thường, cô thẫn thờ hỏi, “Anh ấy đã ở bệnh viện trông mình? Sao mình lại không biết nhỉ?”.

“Đúng thế, trông cả một đêm! Cậu nóng như lợn sữa quay thì còn biết gì nữa!” Tiêu Tiêu ngừng một lát, nói tiếp, “Tinh Chi, anh ấy là một người đàn ông thực thụ, nhưng cậu cứ luôn đối xử với người ta như vậy, cậu bảo anh ấy có thể làm gì được? Dù gì thì cũng phải để lại chút tự trọng chứ! Thế nên anh ấy chỉ còn biết lặng lẽ chờ đợi cậu. Một người đàn ông như vậy mà cậu vẫn chưa vừa ý à? Cậu tìm đâu thấy một người như thế! Cậu luôn mồm nói ghét anh ấy, nhưng rút cuộc cậu ghét anh ấy ở điểm gì mới được chứ? Ai là người đã đọc thuộc số điện thoại của anh ấy? Ai là người suốt ngày nhắc đến tên, rồi những lời anh ấy nói?”.

Tiêu Tiêu lấy hai tay nâng đầu Tinh Chi lên và lắc mạnh.

“Thôi đi Tiêu Tiêu, dừng lại đi! Cậu hãy để cho mình suy nghĩ thật kỹ đã.”

“Thôi được, cậu hãy cứ suy nghĩ kỹ về những gì không phải với Uông Dụ Hàm đi!” Tiêu Tiêu thở hắt ra, rồi ngồi xuống ghế, nhìn Tinh Chi với vẻ đắc chí.

Một lúc sau, Tinh Chi vẫn cứ ngồi thẫn thờ.

Tiêu Tiêu thu dọn bếp xong quay ra, “Nghĩ thông chưa?”.

Tinh Chi lắc đầu, trong đầu mọi thứ vẫn rất ngổn ngang. Nhớ lại cảnh tượng lần đầu quen với Uông Dụ Hàm, nghĩ đến nụ cười ranh mãnh của anh, nhớ đến những lời trêu chọc ác ý của anh và cả nụ hôn vừa vội vàng vừa đắm say trong xe...

Chẳng lẽ cô đã sai thật sự? Tinh Chi vẫn không sao hiểu được.

Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên, cô vội mở máy nghe, thì ra là của mẹ cô gọi đến. Sắc mặt của cô mỗi lúc thêm nghiêm trọng, sau khi tắt máy, cô nói với giọng lo lắng, “Mẹ mình đã biết chuyện của Phương Nghị với Sở Dương rồi. Mẹ ấy đã mắng cho Sở

Dương một trận, kết quả là Sở Dương đã bỏ đi, mọi hỏi, bây giờ Sở Dương có ở chỗ mình không?”.

Tiêu Tiêu nghe nói vậy cũng ngây người ra.

Tinh Chi bấm số của Sở Dương, cô ấy tắt máy. Tinh Chi thấy lo lắng, “Mình nhớ là có số điện thoại của Phương Nghị, mình phải hỏi anh ta xem Sở Dương có ở chỗ anh ta không?”.

Tiêu Tiêu ngăn lại, “Cậu đừng vội, nghĩ kỹ rồi hãy gọi. Cậu định nói gì nào? Nó có nghe cậu không? Chuyện này cậu lo liệu được đến đâu? Hơn nữa, nhớ nó không tới chỗ Phương Nghị thì sao?”.

Thực ra, lúc đó Sở Dương đang ở cùng Phương Nghị thật.

Trong căn hộ riêng của Phương Nghị, anh vừa từ nhà tắm bước ra, thì nghe thấy tiếng chuông cửa. Nhìn đồng hồ, anh hơi ngạc nhiên, nghĩ chắc là Hoàng Phi lại tới tìm mình đi uống rượu, nhưng không ngờ mở cửa ra thì lại thấy Sở Dương đang đứng ngoài.

Phương Nghị rất ngạc nhiên, mỉm cười nói, “Liệu như thế này có gọi là điều tra không đây?”.

Sở Dương lắc đầu, nhìn thấy Phương Nghị vừa từ nhà tắm ra nên thò đầu vào trong nhìn, đùa, “Không bắt gặp một cảnh tượng bất ngờ đấy chứ?”.

Phương Nghị kéo cô vào nhà, gõ lên trán cô, đùa, “Từ khi biết em, anh đã giao mình cho cửa Phật rồi!”. Rồi sau đó mở tủ lạnh lấy đồ uống cho Sở Dương, “Em uống gì?”.

Sở Dương xua tay, “không cần phải khách sáo như thế đâu. Em kiểm tra nhà vệ sinh của anh là được thôi”.

Phương Nghị lấy ra chai nước lọc, rồi ngồi xuống salon, nhìn Sở Dương đi lại ngấm ngĩa một vòng, không nén được bật cười, “Đã phát hiện thấy gì chưa? So với lần trước thì có gì khác không?”.

Sở Dương đã từng tới căn hộ của anh hai lần.

“Cũng được, cũng được.” Sở Dương cười vui vẻ.

Phương Nghị ngồi trên ghế, nhếch môi, “Sở Dương, em đến muộn thế này, chắc là không phải để kiểm tra nhà vệ sinh của anh, đúng không?”.

“Dĩ nhiên rồi! Thôi được, không phát hiện thấy gì cả, em về đây.” Sở Dương cười, nhưng có phần miễn cưỡng, rồi liếc nhìn Phương Nghị về không tự nhiên và bước về phía cửa. Nhưng đi được hai bước thì cô dừng lại, vẻ rất mâu thuẫn và lại quay người nhìn Phương Nghị.

Phương Nghị vẫn ngồi yên, nhìn cô nửa cười nửa không.

Sở Dương cắn môi, rồi ném chiếc túi xuống ghế, đưa tay đặt lên vai Phương Nghị, nhìn thẳng vào mắt anh, “Đúng vậy, em đang có chuyện đấy!”.

Phương Nghị lặng lẽ nhìn cô, cầm chai nước lên uống một ngụm, cười hỏi, “Có chuyện gì quan trọng đến mức muộn thế này rồi mà em vẫn còn đến đây thế?”

“Mẹ em biết chuyện của chúng ta rồi.” Sở Dương nói, “Khi anh đưa em đi mua đồ chiều nay, mẹ em đã nhìn thấy.”

Phương Nghị nhẹ nhàng vuốt tóc Sở Dương, “Như thế cũng có gì đâu, đó là chuyện không muộn thì sớm. Nếu mẹ em làm khó cho em thì anh sẽ tới nhà em. Nếu không được nữa thì đã có mẹ anh, bà mà ra mặt thì sẽ xong thôi, hơn nữa chắc mẹ em cũng đã lờ mờ đoán ra từ lâu rồi.”

Sở Dương thờ dãi, gồi đầu lên vai Phương Nghị, bất ngờ nói, “Chúng ta kết hôn đi, được không? Cứ đính hôn trước đã”.

Phương Nghị ngây người, từ từ xoay người Sở Dương lại, nhìn chăm chăm vào mắt cô, cố quan sát thật kỹ sắc mặt cô, “Không có nguyên nhân khác?”.

Sở Dương cố nén những rối ren trong lòng, dùng cách tấn công trước để che giấu tâm trạng, “Anh không muốn như thế sao? Hay chỉ muốn đùa với em thật?”.

Phương Nghị lắc đầu, vẻ nghiêm nghị, “Anh không đùa với em, anh chỉ muốn xác định xem, em có thực sự muốn kết hôn với anh thật không, có thực trong lòng em muốn lấy anh không.”

Sở Dương giận đến điên người, cô nhay ra khỏi ghế, “Này, mẹ em đang định cắt đứt quan hệ với em rồi, thế mà anh còn nói như vậy! Nếu anh không muốn thì cứ nói ngay ra!”.

Phương Nghị giữ lấy vai cô, kéo cô ngồi xuống lòng mình, ra sức giữ chặt lấy ngang lưng cô, mắt anh sáng rực, như thể anh đã nhìn thấy nơi sâu kín nhất trong lòng Sở Dương. Dưới ánh mắt ấy, Sở Dương hơi chột dạ, giận dữ quay đầu đi, không nhìn vào mắt anh nữa.

Phương Nghị véo cằm cô, xoay mặt cô lại đối diện với mình, mắt anh nhìn cô chăm chăm.

“Thôi được, em nói vậy, đúng là có nguyên nhân khác.” Sở Dương biết có một số chuyện không thể nào giấu Phương Nghị được, nếu hôm nay không đưa ra được một lý do khiến cho anh tin phục, thì anh sẽ càng nghi ngờ hơn. Cô thở dài, nói, “Anh và Hà Ý Khiêm là huynh đệ của nhau, đúng không?”.

Phương Nghị nheo mắt, chậm chậm gật đầu, “Ý em muốn nói tới A Ngũ?”.

“Vâng, đúng vậy, là A Ngũ của bọn anh. Em và anh ta quen nhau từ lâu rồi. Anh ta nói, anh ta thích em, nhưng em không thích anh ta. May mà sau này anh ta ra nước ngoài, em cứ tưởng như thế chẳng còn chuyện gì nữa. Ai ngờ, anh ta đã trở về, nhưng chẳng thay đổi gì cả, anh ta vẫn cứ bám lấy em.” Sở Dương chậm rãi nói, “Em vốn không định nói chuyện này cho anh biết, suy cho cùng anh ta cũng là đàn em của anh, còn em lại như người xen vào giữa. Nhưng hiện tại, em đang rất chán ghét anh ta, vì vậy em đã nghĩ, chúng ta cưới quách cho xong, như thế em sẽ trở thành chị dâu của anh ta và anh ta sẽ không quấy rầy em nữa”.

Sở Dương nói xong thì nhìn Phương Nghị với ánh mắt trấn tĩnh hơn nhiều, chờ câu trả lời của anh. Cô biết, anh sớm đã điều tra ra chuyện giữa cô và Hà Ý Khiêm, nhưng không biết anh đã nắm được đến đâu, nhất là chuyện xảy ra sáu năm trước, chuyện ấy đã được mẹ của Hà Ý Khiêm tìm cách giấu rất kỹ.

“Chỉ vì chuyện này thôi sao?” Phương Nghị khẽ hỏi, không nghe thấy chút ngạc nhiên nào trong giọng nói của anh.

Trong lòng Sở Dương thấy hơi lo sợ, cô bắt đầu thấy nghi ngờ không hiểu nước cờ này của mình có đúng hay không. Liệu có thể lợi dụng Phương Nghị được không? Cô không hề có chút chắc chắn nào về điều này.

Cô cúi đầu, khẽ nói, “Đó chỉ là một phần. Một lý do khác nữa, đó là vì em cảm thấy, anh đúng là rất tốt. Nói thật là, em chưa bao giờ trải qua tình yêu ướm át thì vị như trong tiểu thuyết, em cũng không biết là mình có yêu anh không, em chỉ cảm thấy không hề ghét anh, hơn nữa khi ở bên anh, em thấy rất vui, có lúc em thấy nhớ anh, khi anh hôn em, em thấy...”.

Phương Nghị mỉm cười, rồi hỏi đầy ẩn ý, “Thấy thế nào?”.

Sở Dương cắn môi ngẩng đầu lên, nhìn Phương Nghị bằng đôi mắt long lanh, nói với vẻ can đảm, “Thấy hơi hợp, không thờ được và trong lòng rất vui”.

Đối với người đàn ông kiêu hãnh như Phương Nghị thì không gì có sức nặng bằng việc cô gái trẻ ấy dám dũng cảm thổ lộ tình cảm của mình, hơn nữa, giờ đây cô gái ấy đang cắn chặt vành môi, cố gắng kìm nén nỗi thẹn thùng, mặt đỏ bừng, nhìn anh bằng đôi mắt long lanh, và điều quan trọng hơn cả là, anh yêu cô gái ấy.

Phương Nghị cảm thấy cổ họng khô rát và không thể làm ra vẻ cợt nhả được nữa. Anh cứ nhìn chăm chăm vào Sở Dương, một lúc sau đột nhiên thở phào, xoay người Sở Dương lại, ôm ngang lưng cô, mặt khẽ áp vào lưng cô.

Sở Dương hơi ngạc nhiên, không hiểu vì sao bỗng nhiên Phương Nghị lại có động tác đó, “Anh làm gì thế?”.

“Đừng có động đây.” Giọng của Phương Nghị khàn đặc, “Trước khi anh có quyết định lấy em hay không, anh có lời này muốn nói. Nhưng không phải nói với em, mà là cho trái tim em nghe, vì vậy anh muốn gần nó hơn một chút.”

Sở Dương cảm thấy rất căng thẳng, cô đứng như trời trồng, không dám động đây.

Mặt Phương Nghị áp chặt vào lưng Sở Dương, cô có thể cảm thấy hơi thở nóng hổi của anh phả vào lưng mình, nó xuyên qua làn áo sơ mi, khiến cho trái tim cô càng đập nhanh hơn.

Chậm lại đi, tao xin mày đấy, hãy chậm lại chút đi! Sở Dương thầm kêu lên.

Một lúc sau mới thấy Phương Nghị thở ra, “Sở Dương, hãy lấy anh nhé. Anh muốn cưới em, nhưng em đừng thử lợi dụng anh, chuyện ấy không hay ho gì đâu”.

Tiêu Tiêu cảm thấy hơi lo lắng trước buổi gặp mặt giữa Tường Tư Thừa và mẹ cô, vì dù thế nào thì anh ấy cũng rất khác so với chàng con rể lý tưởng trong lòng mẹ.

Tiêu chuẩn của mẹ là: mặt mày thanh tú, nho nhã, có phong độ, có tư cách của người có tài, và hơn cả là biết ăn nói, mồm miệng nhanh nhẹn.

Về hình thức còn có thể được, tuy Tường Tư Thừa không phải là người mặt mũi đẹp đẽ nhưng dù sao cũng là người mắt rậm mày ngài. Điều đáng buồn là Tường

Chương 10: Biết Yêu Bản Thân, Mới Biết Yêu Người Khác

Mùa xuân, mưa ở thành phố này không nhiều, nhưng hễ mưa thì sẽ rả rịch trong mấy ngày liền. Sở Dương và Phạm Tiểu Quyên ra khỏi thư viện, chưa tới cổng thì đã ngửi thấy mùi nồng nồng của đất trong không khí. Phạm Tiểu Quyên ngẩng đầu nhìn bầu trời nặng chịch, bất giác ca cẩm, "Này, cậu nhìn trời mà xem, sầm sì quá. Nếu vẫn cứ tiếp tục không có nắng, đừng nói là mấy bộ quần áo rét thấm hại của mình, mà ngay cả chính mình cũng đến mốc xanh mốc đỏ mất thôi!".

Sở Dương nhìn bầu trời cũng cảm thấy trong lòng u ám, nhưng chẳng có tâm trí nào để tranh luận với bạn, "Rốt cuộc cậu có đi không thì bảo? Nếu không đi thì quay vào tiếp tục đọc sách. Còn nếu đi thì nhanh chóng lên, chạy nhanh về ký túc xá".

Cả hai đều là những người không lấy gì làm chăm chỉ, rõ ràng biết là trời mưa phùn, ấy thế mà vẫn không chịu mang ô đi.

Phạm Tiểu Quyên hỏi, "Về ký túc xá của mình pha mì tôm ăn chứ?".

Hai người đang do dự thì một chiếc xe màu xám dừng lại ngay trước cửa thư viện, Hà Ý Khiêm hạ kính ở cửa xe xuống gọi, "Lên xe đi!".

Phạm Tiểu Quyên ngậy người, đưa mắt nhìn xung quanh, khi biết chắc chắn là người ấy gọi họ, vội đưa tay đập vào lưng Sở Dương, khẽ hỏi, "Cậu quen à?".

Sở Dương không trả lời mà cứ đứng nhìn anh ta.

"Lên xe!". Hà Ý Khiêm lại gọi.

Lúc đó Sở Dương mới định thần lại, rồi mặc cho Phạm Tiểu Quyên ngạc nhiên, kéo cô cùng chui vào trong xe.

"Đây là anh trai của Hà Ý Dương, Hà Ý Khiêm." Sở Dương nói, "Bạn của em, Phạm Tiểu Quyên".

Hà Ý Khiêm mỉm cười với Phạm Tiểu Quyên qua tấm gương chiếu hậu, coi như một lời chào. Có thể thấy Phạm Tiểu Quyên đang rất phấn khởi, nên cũng cười với anh ta, trong bụng cô thầm trách Sở Dương vì đã không thật lòng, rõ ràng cậu ấy quen với anh chàng đẹp trai này, thế mà buổi tối hôm ấy lại giả vờ như không quen.

"Đi đâu đây?" Hà Ý Khiêm hỏi.

Phạm Tiểu Quyên nhìn Sở Dương, đáp, "Em ở ký túc xá, nhà số 29, đến đoạn trước mặt thì rẽ phải".

Hà Ý Khiêm mỉm cười, "Tôi biết rồi, tôi cũng đã học ở đây".

"Ồ, thế sao? Hoá ra anh là sư huynh của chúng em!" Phạm Tiểu Quyên nhảy lên, nhưng mắt vẫn liếc nhìn sang Sở Dương đang mang vẻ mặt rất lạnh lùng lãnh đạm, vì vậy vội thôi không nói nữa. Cô không phải là người ngốc, vì thế đã nhìn thấy ngay giữa Hà Ý Khiêm và Sở Dương có gì đó không bình thường.

Thư viện cách nhà số 29 chỉ một đoạn, hơn nữa vì đi ở trong trường nên xe chạy rất chậm. Cả ba người đều im lặng khiến cho không khí trong xe có phần không tự nhiên.

Phạm Tiểu Quyên đang cảm thấy rất ngột ngạt, bỗng nhiên nghe thấy Sở Dương hỏi, "Hà Ý Khiêm, anh đến trường có việc gì quan trọng cần giải quyết à?".

Hà Ý Khiêm lắc đầu.

Sở Dương nói, "Thế thì mời bọn em ăn cơm đi, thời tiết này nếu anh không mời thì bọn em chỉ còn cách về ăn mì ăn liền mà thôi".

"Được!" Hà Ý Khiêm đáp rất vui vẻ.

"Không cần đâu." Phạm Tiểu Quyên lờ mờ cảm thấy giữa hai người ấy có điều gì không được bình thường, cười miễn cưỡng, "Hay là hai người đi đi, để em về ký túc xá trước, buổi tối em còn có việc".

"Sao cậu nhiều chuyện thế!" Sở Dương nói, "Khó khăn lắm mới có dịp đưa cậu đi ăn một bữa ngon thế này, đừng nhiều lời nữa. Không cần phải ngại đâu, cứ coi như mình mời là được, kéo cậu lại cứ nói rằng mình nhỏ nhen".

Hà Ý Khiêm cũng cười và khuyên Tiểu Quyên. Nhưng cô vẫn cảm thấy khó xử, thế là Sở Dương quyết định thay cô, chiếc xe đã không dừng lại trước cửa nhà số 29 mà lao thẳng ra khỏi cổng trường. Phạm Tiểu Quyên cũng không phải là cô gái quá cố chấp, vì thế cũng không từ chối nữa mà vui vẻ bắt chuyện với Hà Ý Khiêm. Qua nói chuyện cô được biết, Hà Ý Khiêm đã từng học một năm ở trường Đại học H rồi mới xuất ngoại, hơn nữa lại cùng khoa với Phạm Tiểu Quyên.

"Ồ, thế thì em phải gọi anh là sư huynh rồi!" Phạm Tiểu Quyên cười khúc khích nói.

Hà Ý Khiêm cười gật đầu, "Ừ, phải gọi là sư huynh thôi, chứ đừng có như Sở Dương chẳng biết lớn bé to nhỏ là gì, suốt ngày cứ Hà Ý Khiêm mà réo".

Sở Dương cười không nói gì.

Khi xe rời khỏi trường, bỗng nhiên Phạm Tiểu Quyên kêu lên, "Ồi, quên không gọi Hà Ý Dương rồi. Có cần gọi điện cho cậu ấy

không?”.

Hà Ý Khiêm cười về khó xử, tay bắt giắc đưa lên sờ mặt, vết tím trên mặt do mấy hôm trước đánh nhau với em trai, đến nay vẫn chưa mờ hẳn.

Sở Dương lắc đầu, “Không cần đâu, buổi chiều mình đã gọi điện cho cậu ấy, cậu ấy đi Thượng Hải với thầy giáo hướng dẫn rồi”.

Phạm Tiểu Quyên hỏi Hà Ý Khiêm, “Su huynh, sao anh lại biết Sở Dương ở thư viện? Em ở cùng cô ấy suốt, có nghe thấy tiếng chuông điện thoại đâu?”.

Hà Ý Khiêm hơi ngớ người một chút, im lặng trong giây lát rồi cười đáp, “Anh cứ đoán bừa thế thôi”.

Hà Ý Khiêm quan sát Sở Dương qua tấm gương chiếu hậu, cô đang chăm chú nhìn những người đi bộ tay cầm ô trên đường. Anh bắt giắc mỉm cười đau khổ, đâu phải là đoán, anh đã nhớ những lời cô nói, còn cô thì cũng đang tuân thủ theo những gì mình đã nói.

Đó là khi anh bước chân vào trường Đại học này chưa được bao lâu. Một hôm, vào buổi chiều khi anh đang đọc sách ở thư viện, bỗng nhiên nhận được điện thoại của cô. Anh vội vàng chạy ra thì nhìn thấy cô đang ngồi trên chiếc xe đạp, miệng mỉm cười mà trán lấm lấm đầy mồ hôi. Anh vừa bực lại vừa thấy thương, rồi mắng cô là đồ ngốc, xa như vậy mà cũng đi xe đạp, sao lại không biết ngồi xe buýt đến. Cô cười khúc khích tu lon coca lạnh anh đưa cho một cách rất tự nhiên, sau đó chỉ vào thư viện của trường nói những lời đầy chí khí, “Chờ khi em thi vào trường Đại học H, cả ngày em sẽ ở chỗ kia, đọc hết tất cả những cuốn sách trong đó rồi mới tốt nghiệp!”. Lúc đó anh đã cười cô là ngốc, nếu đọc hết sách trong thư viện ấy thì có mà cả đời cô cũng không tốt nghiệp được.

Tâm trí Hà Ý Khiêm đang bay về một nơi rất xa, lúc ấy tình cảm giữa họ thật tốt đẹp, nhưng rồi không hiểu bắt đầu từ bao giờ họ bỗng trở nên xa cách. Anh không hiểu được, mãi mãi cũng không sao hiểu được.

Mức độ của bữa ăn thịnh soạn quả đã vượt qua khả năng chứa đựng của Tiểu Quyên, cô vừa ăn vừa lo lắng cho cái bụng, rồi nửa đùa nửa thật hỏi Hà Ý Khiêm, “Su huynh này, huynh không định cho ăn xong đem bán bọn em đi đấy chứ? Từ nhỏ em chưa phải chịu khổ bao giờ, liệu anh có đem bán em cho một nhà giàu ở miền núi không đấy?”.

Hà Ý Khiêm chỉ cười không trả lời, mắt liếc trộm khuôn mặt của Sở Dương.

Sở Dương không nói nhiều, khi thì cô chăm chú vào món ăn, khi thì cầm máy điện thoại lên nhắn tin.

Phạm Tiểu Quyên bắt đầu thấy hơi hận vì đã đi ăn bữa cơm này. Cô là một người hoạt bát vì thế thật khó chịu đựng một không khí nặng nề như thế. Một mình cô phải chú ý điều chỉnh trạng thái tinh cảm của hai người sao mà khó khăn đến thế, cô cứ phải gọi chuyện, hết chủ đề này sang chủ đề khác, nếu không chẳng ai nói năng gì thì lại càng khó chịu hơn, như thế có khác gì giết chết cô cho rồi!

Quay sang nhìn thấy Sở Dương lại nhắn tin, cô hỏi, “Này, Sở Dương, cậu đang bận trò gì thế?”.

Sở Dương dừng tay đáp, “Không có gì, Phương Nghị hỏi mình đã ăn cơm chưa, mình nói mình đang ăn. Anh ấy nói lát nữa sẽ đến đón mình”.

Nụ cười trên môi Hà Ý Khiêm vụt tắt, anh cúi đầu che giấu, một lúc sau mới ngẩng lên, mỉm cười gượng gạo, “Không cần anh ấy đến đón đâu, lát nữa để anh đưa về là được”.

“Không cần đâu.” Sở Dương cười, ngẩng đầu lên nhìn lướt qua khuôn mặt của Hà Ý Khiêm một cái rất nhanh, “Lát nữa chỉ cần anh đưa giúp Tiểu Quyên về là được rồi, bên ngoài trời vẫn đang mưa, đừng để cậu ấy bị ốm, thời gian này em vẫn đang có việc phải nhờ đến cậu ấy!”.

Câu nói ấy khiến cả Tiểu Quyên cũng ngây người, “Nhờ mình việc gì?”.

Sở Dương cười gượng, “Trí nhớ của cậu thế nào thế, chẳng phải mình đã nhờ cậu làm phù dâu cho mình rồi còn gì!”.

Hà Ý Khiêm bỗng đờ người.

Phạm Tiểu Quyên cũng cảm thấy choáng váng, hết nhìn về mặt của Hà Ý Khiêm lại nhìn Sở Dương, đầu óc cô cứ rối mù cả lên, cảm thấy nếu cứ tiếp tục nữa thì có lẽ cô sẽ bị nướng thành miếng cá khô ngũ vị mất, vì thế cô phải tìm cách thoát thân thôi, “Hai người cứ ăn đi nhé, tôi vào nhà vệ sinh một chút”.

Mãi cho tới khi Phạm Tiểu Quyên đi khỏi, Hà Ý Khiêm mới ngẩng đầu lên nhìn Sở Dương, “Em đừng làm như thế, được không?”.

Sở Dương khẽ lắc đầu, “Hà Ý Khiêm, anh đã vượt quá giới hạn rồi! Là bạn của nhau, anh phải chúc phúc cho em mới đúng chứ?”.

Hà Ý Khiêm cười chua chát, tay cầm đĩa chọc chọc vào đĩa thức ăn, rồi đột nhiên ném đĩa xuống, ngồi ngả vào ghế, nói, “Anh tưởng rằng mình sẽ phát điên lên, nhưng bây giờ anh đã phát hiện ra rằng, anh chẳng còn đủ sức để chuyện đó xảy ra nữa”.

Anh có tư cách gì để mà tức giận? Biết rõ rằng cô sẽ không kiên nhẫn dù chỉ một chút, thế mà vẫn còn dưng trái tim mình cho cô, rồi sau đó lại tiếp tục đưa dao cho cô, để rồi đứng đó mà nhìn trái tim mình đầm đìa máu trong tay cô – đó chính là món nợ mà anh phải trả cô.

Phương Nghị lái xe đến đón Sở Dương, khi nhìn thấy Hà Ý Khiêm thì miễn cưỡng cười gật đầu, “A Ngũ, cảm ơn nhé, để hôm khác tôi mời các cậu. Gọi cả Hoàng Phi nữa, mấy ngày gần đây không thấy bóng dáng nó đâu, không hiểu nó đang bận những gì”.

Hà Ý Khiêm mỉm cười, “Đại ca khách sáo rồi”.

Sở Dương đã nói là Hà Ý Khiêm đưa Tiểu Quyên về, nhưng ra đến cổng lại đổi ý định, nói rằng để cô và Phương Nghị đưa Tiểu Quyên về trước đã. Phạm Tiểu Quyên tuy có nhiều lời nhưng cũng không phải là người ngốc, cô đã nhìn thấy được quan hệ giữa ba người trước mặt cô là không bình thường, nên đã ngoan ngoãn im lặng, mặc cho ai muốn nói gì thì nói.

Hà Ý Khiêm cũng không phản đối, nhìn theo Sở Dương lên xe của Phương Nghị, nụ cười trên môi anh không thể giữ được lâu, anh run rẩy lấy bao thuốc ra khỏi túi, châm mấy lần mà vẫn không được.

Người phục vụ nhiệt tình chạy đến bên, hỏi, “Thưa, anh có cần giúp gì không ạ?”.

“Tránh ra!” Hà Ý Khiêm giận dữ quát, ánh mắt lạnh đến giết người.

Phương Nghị đưa Phạm Tiểu Quyên về ký túc xá, sau đó mới đưa Sở Dương về chỗ trọ. Đến sân, Sở Dương thấy Phương Nghị tắt máy xe, định đi lên cùng cô.

Nhìn thấy vẻ ngạc nhiên của Sở Dương, Phương Nghị cười nói, “Nhìn gì mà nhìn, em có thể đến chỗ của anh để kiểm tra nhà vệ sinh, sao lại không cho anh lên xem chỗ của em?”.

Ngay lập tức Sở Dương không thể tìm được lý do gì để ngăn Phương Nghị lên, đành ngoan ngoãn đi trước dẫn đường. Phương Nghị đi theo Sở Dương lên tầng cuối, nhìn thấy cầu thang bừa bãi không khỏi chau mày, “Sao mà bừa bộn thế?”.

“Vẫn còn tạm được đấy chưa phải là bừa bãi lắm đâu, đừng có so sánh chỗ này với chỗ của anh.”

Phương Nghị hỏi, “Một mình em sống ở đây liệu có an toàn không?”.

Sở Dương lấy chìa khoá vừa mở cửa vừa trả lời, “Trước mắt tạm coi là an toàn”.

Căn hộ rất nhỏ nhưng cũng có đủ phòng khách, phòng ngủ, một khu bếp rất nhỏ và một gian vệ sinh. Phương Nghị chỉ đi mấy bước mà đã hết cả căn phòng, nhìn gian vệ sinh bé tí xíu, không nên được, hỏi, “Như thế này thì làm sao mà tắm được?”.

Sở Dương biết anh quen sống ở những nơi rộng rãi, nhưng nhìn anh cứ chau mày thì thấy chướng mắt, vì thế cô tức giận hét lên, “Đừng tắm, anh không có mất hay sao thế, phía trên có vòi sen đấy thôi. Nhỏ cũng có cái hay của nó, anh hiểu không?”.

Phương Nghị “ồ” lên một tiếng, nhắc lại lời cô, “Nhỏ có cái hay của nhỏ...”, nói đến đây thì đột nhiên dừng lại, rồi tiếp đó cười thành tiếng. Tiếng cười của Phương Nghị khiến Sở Dương gần như muốn nổi đóa lên, cô đập vào lưng anh, hỏi, “Cười cái gì?”.

Phương Nghị nén cười quay người lại, nhìn nhanh vào ngực của Sở Dương không nói gì. Sở Dương bỗng hiểu ra là Phương Nghị đã cười gì, mặt cô thoáng đỏ bừng, cô vội rút những chiếc áo lót trên dây trong nhà tắm xuống rồi quay đầu trừng mắt với Phương Nghị.

Phương Nghị cố nén cười, nói một cách nghiêm túc, “Ừ, đúng đấy, nhỏ cũng có cái hay của nhỏ”.

“Đồ bại!” Sở Dương tức giận mắng, tay đẩy Phương Nghị ra, rồi đi nhanh về phía phòng ngủ, mở ngăn kéo tủ quần áo nhét đấm áo lót vào trong đó.

Phương Nghị cũng đi theo vào, nhìn thấy Sở Dương mặt mày đỏ bừng, cười nói, “Không đùa em nữa. Tìm cho anh mượn một bộ quần áo ngủ, anh muốn đi tắm”.

Nghe vậy, Sở Dương hơi ngỡ ngàng, im lặng một lát mới hỏi, “Anh định ngủ lại ở đây à?”.

“Ừ!” Phương Nghị gật đầu, rồi nói rất thản nhiên, “Dù sao về chỗ anh cũng chỉ có một mình, tuy chỗ của em hơi chật một chút, nhưng cũng sạch sẽ gọn gàng. Anh thấy giường ngủ cũng không nhỏ, hai chúng ta nằm chung chắc không có vấn đề gì”.

“Nhưng anh...” Sở Dương cảm thấy mình cứ ấp úng mãi không thể nói hết câu.

Phương Nghị ôm vai ngắm nghía Sở Dương, “Sao em sợ rồi à?”.

Sở Dương không sao đoán được trong lòng Phương Nghị đang có những dự tính gì, nhưng cũng không muốn tỏ ra yếu ớt, thế nên chỉ còn cách nghiêng răng gằn cổ lên đáp, “Em có gì mà phải sợ em chỉ hỏi thế thôi”.

Phương Nghị cười khùng khục, “Thế thì được rồi, hơn nữa đây cũng đâu có phải lần đầu chúng ta ngủ chung. Em tắm trước hay là anh tắm trước?”.

Sở Dương thật sự không biết phải trả lời thế nào, nên cứ nhìn Phương Nghị chăm chăm. Phương Nghị thôi cười cũng nhìn cô lặng lẽ, ánh mắt hai người chứa đựng những suy nghĩ rất phức tạp. Sở Dương nghĩ, có lẽ anh ấy thật lòng. Anh ấy đã nói rằng, đừng có lợi dụng anh ấy, nhưng hôm nay cô đã lợi dụng anh diễn một màn kịch trước Hà Ý Khiêm, có lẽ anh ấy đã tức giận.

Sở Dương mỉm cười, “Anh đi tắm đi. Buổi sáng em đi tắm rồi, không cần nữa”.

Phương Nghị thè lưỡi cười với Sở Dương, rồi quay người bước vào nhà vệ sinh.

Tiếng xối nước vọng từ trong nhà tắm ra, dội vào lòng Sở Dương thành những tiếng hỗn độn. Nói rằng cô không lo sợ có lẽ là nói dối, bởi vì cô không rõ rốt cuộc thì Phương Nghị biết được đến bao nhiêu.

Nghĩ nhiều như vậy để làm gì nhỉ, hơn nữa đã đến nước này rồi. Sở Dương khẽ tát lên mặt, hít một hơi thật sâu thay quần áo ngủ xong liền chui vào trong chăn, tiện tay tắt chiếc đèn ngủ ở đầu giường.

Một lát sau tiếng nước trong nhà tắm thôi chảy. Phương Nghị bước ra thấy phòng ngủ đã tắt đèn, anh hơi sững người rồi bước tới ngồi xuống bên cạnh giường.

“Ngốc, em ngủ rồi à?” Phương Nghị hỏi.

“Chưa.” Sở Dương trả lời thật thà.

Phương Nghị khẽ cười, “Sao lại chỉ biết lo cho mình thế, gối và chăn của anh đâu?”.

“Em chỉ có một bộ thôi” Sở Dương nói, vẻ đáng thương.

Phương Nghị cười ngòai dựa vào giường, thờ dài, “Vậy thì cũng phải chia cho anh một nửa chiếc chăn này chứ! Định để anh chết cóng à?”. Sở Dương vẫn không động tĩnh, Phương Nghị đưa tay kéo tấm chăn trên người cô, “Đừng có mà nhò nhen thế, chia cho anh một ít, em cuộn chặt như thế để làm gì?”.

Sở Dương vẫn không nói gì, cô hít thật sâu, rồi sau đó tung chăn lên người Phương Nghị.

Phương Nghị ngẩn người, đưa tay đón lấy, nhưng khi bàn tay anh vừa chạm vào cánh tay có làn da mềm mại của Sở Dương, anh liền tóm ngay lấy, kéo cô về phía mình và đè người lên.

Điên thật rồi, Phương Nghị nghĩ, chắc chắn trong người cô bé ngốc nghếch này có yểm bùa, nếu không thì tại sao mình lại khao khát thân thể cô ấy đến như vậy? Đây rõ ràng là một cơ thể chưa phát triển hết, càng không thể nói là đầy đặn, nhưng nó lại khiến cơ thể anh cứ run lên.

Tim Sở Dương đập loạn xạ, mọi suy nghĩ cũng trở nên rối ren. Mặc dù cô luôn tự nhủ rằng, chuyện ấy không có gì đáng sợ, nhưng nỗi sợ hãi từ sâu thẳm trong lòng cứ dâng lên.

“Hãy thả lỏng ra một chút, ngốc ạ.” Phương Nghị dỗ dành bằng một giọng dịu dàng khan khan.

“Vâng.” Sở Dương trả lời.

Phương Nghị cúi xuống hôn nhẹ lên Sở Dương.

Hơi thở của Sở Dương mỗi lúc một gấp gáp, cô run rẩy nói, “Em không thể làm được...”.

Phương Nghị cảm thấy có điều gì đó khác thường ở Sở Dương, anh dừng lại lặng lẽ nhìn cô, thờ dài rồi kéo chăn đắp lại cho cô, còn mình thì nằm xuống bên cạnh. Một hồi lâu sau mới nghe anh nói bằng giọng khản đặc, “Em ngủ đi, một lát nữa anh về”.

“Trong tủ vẫn còn một tấm thảm len,” Sở Dương nói.

Phương Nghị không nói gì, nhìn Sở Dương rồi tự cười chế nhạo, sau đó ngồi dậy mở tủ lấy ra chiếc thảm len, tiếp đó đặt chiếc gối ôm của Sở Dương xuống đầu giường rồi mới nằm trở lại, “Bây giờ thì được rồi, ít nhất cũng đã có đủ chăn gối”.

Trong bóng tối, cả hai đều im lặng, hơi thở của Sở Dương dần dần đều trở lại. Phương Nghị thò tay vào trong chăn, chưa chờ cô có phản ứng gì đã tóm chặt lấy tay cô và siết thật chặt.

“Ngủ thôi”, anh khẽ nói, “có anh ở bên, đừng chuyện gì cũng cứ cố chịu một mình, hãy tin anh!”.

Giọng nói trầm khàn của Phương Nghị như có ma lực nhanh chóng vỗ về trái tim cô. Nỗi lo lắng mơ hồ luôn đè nặng lên cô kể từ lúc nhìn thấy Hà Ý Khiêm dần dần đã được tháo bỏ. Sở Dương cảm thấy rất mệt mỏi, rồi từ lúc nào không biết, ý thức của cô mờ dần...

Cô mơ màng như đang trở về sáu năm trước. Một tuần trước kỳ thi tốt nghiệp trung học, trời oi ả lạ thường. Cô đạp xe từ một nơi rất xa đến nhà họ Hà, lý do là đến tìm Hà Ý Dương, nhưng trong bụng cô thì lại hy vọng sẽ gặp được một bóng hình khác. Nhưng người ấy vẫn không có nhà.

Hà Ý Dương ngoan ngoãn ở bên cô, nhưng cô chẳng có tâm trí nào để ý đến cậu ta, trong đầu cô toàn là những ý nghĩ, liệu Hà Ý Khiêm có chơi với bạn gái nào ở trường đại học không, nếu không thì vì sao cuối tuần cũng không về nhà? Hà Ý Dương không biết được những phiền muộn trong lòng cô, mà vẫn kéo cổ chiếc áo thể thao của cô, cầu nhàu một cách cường điệu, “Sở Dương, nhìn xem, sao lại để ra nhiều mồ hôi thế, người hôi mù lên rồi đấy! Đi, nhanh vào tắm một cái đi, chiều nay chúng ta sẽ đi xem phim”.

Cô cúi đầu hít thở, quả là có mùi mồ hôi thật. Đang do dự thì Hà Ý Dương đã lấy ra một chiếc áo sơ mi của mình ném cho cô, “Tắm

xong thì thay chiếc áo này. Nhìn cái gì mà nhìn, cứ làm như trước đây cậu chưa mặc áo của mình bao giờ không bằng!”.

Cô ngẫm nghĩ một lát, cũng phải, cô lớn lên cùng Hà Ý Dương, cái gì cũng thích tranh nhau với cậu ấy. Vì vậy, cô cầm lấy chiếc áo, quay người đi vào buồng tắm trong phòng ngủ của Hà Ý Dương. Vừa tắm được một lát thì nghe thấy tiếng Hà Ý Dương gọi với từ bên ngoài, “Sở Dương, mình tới chỗ cậu bạn lấy vé xem phim. Cậu tắm xong thì cứ nằm ngủ ở giường của mình một lát. Mình chỉ đi một lúc rồi về, sau đó chúng mình ra ngoài ăn. Ăn xong thì đi xem phim. Mình sẽ gọi điện báo cho mẹ cậu biết, trước kì thi thả lỏng một chút, không sao đâu!”.

Lôi thôi quá! Cô vịn vòi nước thật to.

Tắm xong, cô ra đứng trước gương vừa soi vừa chải mái tóc dài phiền phức của mình, lúc ấy mới phát hiện ra rằng Hà Ý Dương đã cao hơn mình rất nhiều. Áo của cậu ấy, bây giờ đã trùm xuống gần đầu gối của cô. Ngẫm nghĩ một lát, cô chợt nhớ đến chị sinh viên mà mình đã nhìn thấy trong lần tới tìm chị Tinh Chi ở trường đại học, chị ta cũng mặc một chiếc áo sơ mi dài đến đùi như thế này rồi cứ đi đi lại lại trong kí túc xá, trông đẹp hết cỡ. Như thế mới là sinh viên đại học ư? Cô vừa nghĩ vừa thấp thỏm nhìn về phía cửa, rồi cởi ngay chiếc quần đang mặc, ném sang một bên, lấm lét như ăn trộm, sau đó tiếp tục ngẫm nghĩ mình trong gương, bụng nghĩ như thế không biết có phải là gợi cảm không. Rồi cô bịt miệng phì cười, mặt mũi đỏ bừng.

Đang ngất ngây như vậy, cánh cửa đột nhiên mở toang...

Ký ức tiếp theo còn lại rất rối ren. Sở Dương đau khổ rên lên trong cơn mơ, từng khuôn mặt liên tiếp lướt qua: khuôn mặt đầy vẻ phẫn nộ của Hà Ý Khiêm, vẻ sững sốt ngạc nhiên của mấy người lạ mặt, vẻ lạnh lùng của mẹ Hà Ý Khiêm, vẻ mặt đầy hoài nghi của mẹ, và còn cả tờ giấy làm bài thi để trắng thắm hai... tất cả cứ lướt qua, dồn đuổi cô đến đường cùng.

“Không...cháu không quyến rũ họ...không phải như vậy...” Sở Dương vật vã rên lên, “Đừng nói với thầy giáo... đừng...”

“Sở Dương...” Phương Nghị lắc mạnh người cô, “Tính lại đi nào!”

Sở Dương từ từ mở mắt ra, nhìn Phương Nghị với vẻ thần thờ, Phương Nghị lau mồ hôi trên trán cô, rồi dịu dàng ôm cô vào lòng, vỗ về an ủi, “Đừng sợ, có anh ở đây rồi”.

Sở Dương vui đầu vào lòng Phương Nghị, cắn chặt góc chăn, cố nén cơn nức nở. Thấy đôi vai của Sở Dương khẽ rung lên, lòng Phương Nghị chợt thấy nhói đau, “Nếu muốn khóc thì cứ khóc đi, đừng cố nén nữa”.

Cuối cùng, Sở Dương không nén được nữa, bật lên khóc nức nở như một đứa trẻ...

Một lúc sau, tiếng khóc của cô mới nhỏ dần, “Bọn họ đã nợ em, bọn họ đã nợ em, thế mà vẫn không chịu buông tha cho em...”. Cô nói như đang độc thoại với chính mình, rồi dần dần thiếp đi trong lòng Phương Nghị.

“Đúng thế, bọn họ đã nợ em.” Phương Nghị khẽ thì thầm, tay gạt những sợi tóc dính mồ hôi trên trán Sở Dương, rồi lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt cô, “Bọn họ đã nợ em. Anh sẽ đòi lại cho em”.

Ngày hôm sau, khi Phương Nghị tỉnh dậy thì đã hơn chín giờ. Ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã tạnh hẳn. Sở Dương vẫn ngủ ngon lành trong lòng anh, hơi thở của cô đều đều, làn hơi ấm nhẹ nhẹ toả sang cả ngực anh, khiến anh thấy buồn buồn. Không biết từ lúc nào, cánh tay cô ôm chặt lấy lưng anh, thậm chí còn gác cả chân lên người anh.

Hai người đã ôm nhau ngủ như thế suốt một đêm! Ngay cả đến Phương Nghị cũng thấy khó mà tin được, nhìn cô ấy ngủ ngon lành như vậy trong lòng, anh cố nén ham muốn của mình, khẽ gỡ chân tay cô ra khỏi người mình rồi rón rén trở dậy.

Trước khi ra khỏi cửa, Phương Nghị về ngay nhà thay quần áo rồi mới tới công ti. Vừa tới phòng làm việc đã thấy Giám đốc Lưu của phòng tài vụ đang chờ.

“Tổng giám đốc Phương, người bên chi cục thuế đến, hiện đang chờ ở phòng đón tiếp, nghe những lời đồn thì sếp mới của họ muốn nhanh chóng tạo uy thế, hơn nữa lại có người ở trên ép nên họ đã đến chỗ chúng ta”.

“Thế à?” Phương Nghị hỏi, rồi bảo thư kí mang một suất ăn sáng vào, sau đó mới nói tiếp, “Là do Lý Sở đưa đến à?”.

“Vâng, đúng thế ạ.” Giám đốc Lưu gật đầu.

Phương Nghị mỉm cười, “Nói rằng tôi không có nhà. Cậu cứ tạm thời đối phó trước đi, nếu họ muốn kiểm tra thì cứ để họ kiểm tra, cần đón tiếp đến đâu thì đón tiếp đến đó”.

“Vâng ạ.” Giám đốc Lưu đáp, do dự một chút rồi nói tiếp, “Nghe ý tứ của anh ta thì có người muốn gây phiền phức cho chúng ta. Hôm qua Trần Cục gọi điện nói, họ nhận được tin nói rằng có người nghi ở chỗ chúng ta có hành động rửa tiền”.

“Rửa tiền?” Phương Nghị cười lạnh lùng, “Haha, thật nực cười! Chỗ Trần Cục thì tôi gọi điện đến là được thôi. Cậu cứ về lo đón tiếp Lý Sở là được.”

“Tôi biết rồi.”

“Chờ chút đã.” Phương Nghị gọi với khi Giám đốc Lưu sắp ra khỏi cửa, “Gọi điện cho phía kiểm sát, bảo họ cùng tới kiểm tra chúng ta luôn một thể”.

Nhìn theo bóng Giám đốc Lưu, nụ cười nở trên môi Phương Nghị, anh lẩm bẩm, “A Ngũ, cậu đã không chịu xem xem nước sâu bao nhiêu mà đã vội nghĩ đến chuyện quá rồi, vẫn còn non lắm!”.

Thư ký đã mang bữa sáng làm rất công phu đến, Phương Nghị ăn qua loa một chút, sau đó gọi điện cho Sở Dương. “Chuông đổ một hồi lâu mới có người nghe, trong máy giọng cô nghe rất uể oải, nghe thì biết ngay là cô vẫn còn đang ngái ngủ.”

Phương Nghị không nén được cười, “Dậy thôi, cô bé lười biếng, ra ngoài ăn chút gì đó đi, buổi chiều không có việc gì anh sẽ đưa em đi thử mấy bộ lễ phục”.

Ở đầu dây bên kia Sở Dương ngẩn ngơ, sau đó chỉ nghe thấy cô trả lời một câu, “Vâng”.

Phương Nghị tắt máy, sau đó gọi Tiêu Tiêu vào hỏi về tình hình tiến triển bên Vạn Xương.

Tiêu Tiêu lắc đầu, “Hầu như chẳng có tiến triển gì, phía Vạn Xương vẫn đang có ý kéo dài”.

“Thế thì cứ để cho họ kéo dài.” Phương Nghị nói, “Họ không vội, thì chúng ta cũng chẳng vội gì. Sẽ đến lúc bọn họ không thể kéo dài được nữa”.

Tiêu Tiêu nghĩ bụng, đến bây giờ rồi, nếu không kéo dài thì còn biết làm gì nữa? Nghe giọng của A Tống, thì có thể thấy bên phía Vạn Xương cũng đang quan sát, dù sao thì đó cũng là một hạng mục lớn, người ta không thể nghĩ đến chuyện mạo hiểm.

Trở về phòng làm việc, Polly liền sán đến, vẻ mặt rất tò mò, “Người đẹp, chuyện gì vậy” Những người mặc sắc phục sáng nay đến có chuyện gì thế?”.

Tiêu Tiêu liếc nhìn cô ta, “Mỗi tháng cậu nhận từ ông chủ bao nhiêu tiền lương”.

Polly bị câu nói của Tiêu Tiêu làm cho ngớ người ra, nên vội vàng trả lời, “Cậu đâu có phải là không biết, tất nhiên là ít hơn cậu nhiều”.

Tiêu Tiêu cười, “Lương lĩnh không nhiều, vậy thì sao lại quan tâm đến nhiều chuyện thế? Người ta trả cho bao nhiêu tiền lương thì làm bấy nhiêu việc. Những người mặc sắc phục đến đây làm gì sẽ có người lo. Có liên quan gì đến chúng ta đâu”.

Polly lờm cô một cái, “Đúng là đồ không có lương tâm, công ty đã phí công nuôi cậu. Chuyện gì cậu cũng không quan tâm, thế cả ngày cậu ngồi nghĩ chuyện gì? Chỉ nghĩ đến chuyện gặp mẹ chồng tương lai thôi chứ gì?”.

Tiêu Tiêu chớp chớp mắt, gật đầu rất nghiêm chỉnh. Cô vốn định cuối tuần tới nhà Tường Tư Thừa, nhưng anh nói, hôm nay là sinh nhật của bố anh, thế nên nhất định đòi đưa Tiêu Tiêu đến nhà bằng được. Tiêu Tiêu nghĩ, nếu như anh đã nói như vậy rồi mà mình không đi thì cũng khờ khạo, nên đành nhận lời.

“Polly, cậu nói xem, đến nhà một gia đình quân nhân truyền thống thì nên mặc bộ quần áo thế nào là tốt nhất?” Tiêu Tiêu hỏi.

Polly đang tức đến nghẹt thở, nên trả lời chẳng có gì vui vẻ, “Mặc quân phục là tốt nhất! Đảm bảo họ sẽ thích. Nhưng cậu có không?”.

“Quân phục?” Tiêu Tiêu chau mày.

“Ừ!” Polly nhìn vào mắt Tiêu Tiêu, rồi nói tiếp, “Nhưng thôi, với kiểu người như cậu mặc quân phục vào trông chẳng khác gì nữ gián điệp, ông già ấy chưa biết chừng sẽ đuổi cậu ra khỏi cửa mắt!”

Tiêu Tiêu không muốn tranh cãi với cô ta nữa, nên xua tay ra hiệu bảo cô ấy rời đi, tuy nhiên vẫn thấy phiền lòng vì không biết mặc gì vào buổi tối hôm nay. Tất nhiên là không thể mặc quá lòe loẹt, từ về của Tường Tư Thừa thì có thể thấy cha của anh cũng không phải là người cởi mở. Những cũng không thể ăn mặc quá sơ sài, vì dù sao đó là gia đình của một thượng tướng.

Rốt cuộc mặc gì đây nhỉ? Tiêu Tiêu rầu rĩ.

Khi Tường Tư Thừa đón Tiêu Tiêu ở cửa hàng, cô đã thay bộ đồ khác mới mua. Bên trên là chiếc áo trắng đơn giản sạch sẽ, dưới là chiếc quần ống rộng cạp cao màu thẫm, mái tóc dài được buộc lại bằng một dải ruy băng đơn giản.

Tường Tư Thừa lộ vẻ yêu thích, nhìn khuôn mặt trắng mịn của Tiêu Tiêu, anh bèn ghé sát vào tai cô thì thầm, “Em không trang điểm trông lại càng xinh đẹp hơn”.

Nhìn thấy nụ cười mập mờ của nhân viên bán hàng, khuôn mặt của Tiêu Tiêu nóng bừng, cô đẩy Tường Tư Thừa, “Đi nhanh lên, kéo muộn mất”.

Tường Tư Thừa nắm bàn tay của Tiêu Tiêu cùng đi ra ngoài, khi tới cửa, anh dừng lại nhìn cô, chưa kịp nói gì thì mặt đã đỏ lên, “Vừa nãy em đỏ mặt đấy nhé”. Anh khẽ nói.

Tiêu Tiêu nhìn khuôn mặt đỏ bừng của của Tường Tư Thừa thấy đúng là dở khóc dở cười, “Đỏ thật à?”.

“Ừ.” Tường Tư Thừa gật đầu thật thà.

Tiêu Tiêu ngược đôi mắt có chứa cả nụ cười lờm anh, rồi lại kéo anh quay trở lại cửa hiệu, chỉ vào gương hỏi, “So với anh bây giờ

thì sao?”.

Nhân viên bán hàng bịt miệng cười mãi. Tường Tư Thừa càng thêm đỏ mặt, vội kéo Tiêu Tiêu bước ra. Mãi cho tới khi cả hai đã ngồi vào xe rồi anh mới nói, “Khi đỏ mặt trông em rất xinh”.

Tiêu Tiêu suyt ngất, cái anh chàng thật thà này làm sao mà cứ nhớ đến chuyện cô đỏ mặt nhỉ? Lẽ nào bình thường mình chưa bao giờ đỏ mặt. Cô hỏi Tường Tư Thừa, “Ồ, thế anh chưa thấy em đỏ mặt bao giờ à?”.

“Chưa.”

“Đó là vì lúc thường em đánh phấn, nên dù có đỏ mặt anh cũng không nhìn thấy.” Tiêu Tiêu nói rất thật.

Tường Tư Thừa nửa cười nửa không nhìn Tiêu Tiêu, rồi đột nhiên nói, “Cũng có lần đã đỏ rồi”.

“Thế sao?” Tiêu Tiêu hơi tò mò, tự cho rằng, trước mặt Tường Tư Thừa thì cô chưa bao giờ đỏ mặt, “Khi nào vậy? Sao em lại không nhớ, tất nhiên lần vừa nãy không tính”.

“Ừ.” Tường Tư Thừa gật đầu, cố nén cười, mặt thoát ửng đỏ.

Tiêu Tiêu thấy hơi hoài nghi, cảm thấy trong nụ cười của Tường Tư Thừa có ý gì đó hơi xấu, “Khi nào vậy?”.

Tường Tư Thừa ghé sát vào tai Tiêu Tiêu, khẽ nói mấy câu rất nhanh, “Đó là lần anh mời đồng nghiệp của anh ăn cơm”

“Lần mời cơm ấy? Đó là vì em uống rượu!”

“Không phải, vào buổi tối khi anh hôn em cơ.” Tường Tư Thừa hạ giọng.

Tiêu Tiêu lập tức hiểu ra ý của anh là muốn nói tới chuyện gì, xấu hổ trừng mắt lườm anh một cái, “Nói bừa, em không có chuyện đó! Lái xe cho cẩn thận đi!”.

Tường Tư Thừa vẫn cười nhìn cô, tay bẻ chiếc gương chiếu hậu về phía cô, “Em nhìn xem, bây giờ em cũng đang đỏ mặt đấy!”

Tiêu Tiêu giận thực sự, cô tát vào má anh một cái rõ mạnh. Tường Tư Thừa cười, thét lên, “Đừng đùa nữa, anh đang lái xe!”.

Nhà Tường Tư Thừa ở ngoại ô thành phố, đó là một toà nhà hai tầng chắc chắn.

“Đừng căng thẳng, bà anh sống cùng gia đình anh. Bà rất dễ tính, nghe nói anh sẽ đưa cháu dâu về ra mắt, bà vui mừng lắm. Em đừng sợ trước sự nhiệt tình của bà đấy.” Tường Tư Thừa thấy Tiêu Tiêu không nói gì lại cứ nghĩ rằng cô đang thấy căng thẳng.

Tiêu Tiêu đáp, “Em đã nói em lấy anh đâu, sao anh lại nói chuyện ấy ra sớm thế.”

Tường Tư Thừa cười không nói gì nữa. Dừng xe xong, anh nắm tay Tiêu Tiêu bước vào. Lúc ấy trong nhà đã có rất nhiều người, mẹ kế của Tường Tư Thừa nhìn thấy hai người đi vào vội chạy ra đón, “Tư Thừa, đây là Tiêu Tiêu phải không?”.

Tường Tư Thừa cười gật đầu, giới thiệu bà với Tiêu Tiêu, “Đây là dì của anh”.

“Cháu chào dì.” Tiêu Tiêu đã nghe Tường Tư Thừa kể về mẹ kế, nhưng bây giờ mới gặp mặt, thấy bà chỉ chừng bốn mươi tuổi, trẻ hơn nhiều so với cha của anh.

Trương Cẩm (tên của bà mẹ kế) kéo tay Tiêu Tiêu ngấm nghĩa cô từ đầu đến chân, rồi ngẩng đầu nhìn Tường Tư Thừa đùa, “Anh chàng này giỏi đấy, đã kiếm được một cô gái rất xinh đẹp”.

Tường Tư Thừa nghe nói vậy có phần xấu hổ, nên tìm cách nói sang chuyện khác, “Cha con đâu ạ?”.

Trương Cẩm nín miệng cười, cầm tay Tiêu Tiêu đưa trả lại cho Tường Tư Thừa, nói, “Cha con đang chơi cờ với chú Hai ở trong thư phòng. Con đưa Tiêu Tiêu vào chào bà trước đã, bà đã ca cẩm cả nửa ngày rồi đấy, bà nói đã phí công bà thương con bao nhiêu năm, thế mà mãi cũng không chịu cho bà được nhìn thấy mặt cháu dâu tương lai”.

Tường Tư Thừa vội vâng một tiếng rồi dắt tay Tiêu Tiêu đi vào trong. Chưa tới cửa đã nghe thấy tiếng cười từ bên trong, Tường Tư Thừa nắm chặt tay Tiêu Tiêu, nói khẽ, “Cô anh cũng tới, cẩn thận, cô chắc sẽ trêu em cho mà xem!”.

Vừa dứt lời, Tiêu Tiêu liền nhìn thấy một phụ nữ gần năm mươi tuổi nhìn ra cười với cô, sau đó quay sang nói với Tường Tư Thừa, “Thằng nhóc, cháu vừa nói gì thế! Mẹ. mẹ nhìn thẳng cháu quý hoá của mẹ đi, bây giờ nó đã biết thương cháu dâu rồi đấy, chưa chi đã nghĩ cách để đề phòng bà cô này rồi!”

Tường Tư Thừa hơi ngượng, vội cười chào cô, rồi kéo Tiêu Tiêu vào trong nhà, giới thiệu từng người với cô.

Bà của Tường Tư Thừa đã hơn chín mươi tuổi, nhưng vẫn rất minh mẫn. Hồi bà còn trẻ, vừa bước chân về nhà chồng thì ông của Tường Tư Thừa đi bộ đội. Không ngờ ông đi miết chẳng có tin tức gì. Bà đã chờ đợi ông gần hai mươi năm ông mới trở về, khi ấy ông là một vị tướng, còn bà thì vẫn là một phụ nữ nông thôn bình thường chẳng có nhiều hiểu biết. Có người đã khuyên ông ly hôn, tìm một cô gái trẻ trung, xinh đẹp và có học vấn cao ở thành phố, nhưng ông đã nổi giận, đập bàn máng cho người ấy một trận tơi bời.

Lúc ấy, khi nghe Tường Tư Thừa kể chuyện này, Tiêu Tiêu thấy hoài nghi vì không nghĩ rằng lại có một người phụ nữ kiên cường chờ chồng mấy chục năm trong hoàn cảnh chẳng có tin tức gì như thế. Cô không hiểu niềm tin nào đã nâng đỡ để bà có thể sống và chờ đợi như vậy? Đó phải chăng là tình yêu?

Hôm nay được gặp mặt, Tiêu Tiêu không ngờ đó lại là một bà cụ mặt mũi hiền hậu nhân từ.

Bà cụ nắm tay ngắm nhìn cô rất kỹ, niềm vui dâng trào trong cả đôi mắt nhăn nheo, bà luôn miệng nói, “Này, nhìn xem, con bé xinh quá! Trông cứ như từ trong tranh bước ra. Tường mạo này được lắm, vừa nhìn biết ngay là sẽ đẻ con trai”.

Bà thím của Tường Tư Thừa thì mỉm cười gật đầu tán thưởng.

Tiêu Tiêu chưa bao giờ được nghe thấy những lời khen như vậy, nên cảm thấy không tự nhiên, vội nhìn sang cầu cứu Tường Tư Thừa, nhưng anh vẫn ngồi trên ghế gọt cam một cách rất thoải mái, hơn nữa còn cười với cô, rồi đưa tay chỉ vào mặt mình, ý muốn bảo Tiêu Tiêu đang đỏ mặt.

Tiêu Tiêu trừng mắt lườm Tường Tư Thừa, lúc ấy anh mới ngồi xuống bên cạnh bà, đưa cam cho bà, cười nói, “Bà ơi, bà không được quá thiên vị đấy. Bà nói là nhớ cháu, thế mà cháu về một lúc lâu rồi cũng có thấy bà để ý đến cháu đâu”.

Thím Tường Tư Thừa ngồi bên cũng đùa, “Mẹ ơi, mẹ mau bỏ tay Tiêu Tiêu ra đi, mẹ không thấy cháu trai của mẹ đang cuống cả lên à!”

Tiêu Tiêu mỉm môi cười ngược ngạnh, định sẽ không nói gì, Tường Tư Thừa kéo tay cô ra khỏi tay bà, cười hi hi nói, “Bà ơi, bà nói chuyện với thím một lúc đi đã, để cháu đưa Tiêu Tiêu vào chào cha cháu và chú Hai đã”.

Thím anh cũng cười nói, “Đi đi, sau khi chào cha và chú Hai xong thì đưa Tiêu Tiêu vào phòng cháu nghỉ ngơi một lát, khi nào mọi người đến đủ và bắt đầu bữa cơm thì thím sẽ gọi”.

Tường Tư Thừa nhìn thím với vẻ cảm kích, cười n

Chương 11: Phải Theo Đuổi Anh Ấy Như Sao Bằng

Gần đến tháng Năm, thủ tục xuất ngoại của Sở Dương cũng coi như hoàn tất, nhưng tâm trạng của cô thì mỗi lúc một thêm nặng nề, cô không biết chuyện này còn giấu Phương Nghị được bao lâu nữa. Nếu anh biết, không hiểu anh sẽ có phản ứng như thế nào trong lúc tức giận. Cô không sao đoán được và cũng không dám đoán.

Phương Nghị là người không dễ dàng đùa bỡn, từ chuyện Hà Ý Khiêm lợi dụng ảnh hưởng của cha để gây khó dễ cho anh là thấy ngay điều đó. Điều tra cả nửa tháng, ngành thuế lẫn phía công an đều không có được kết quả gì.

Hoàng Phi thì không thể ngờ giữa Anh Cả và A Ngũ lại xảy ra chuyện như vậy. Mặc dù anh ta không mấy hiểu về chuyện của Sở Dương, nhưng cũng hoàn toàn không muốn giữa những người anh em trước đây lại ra nông nổi ấy. Vì vậy, anh ta đành phải làm người trung gian hòa giải giữa Phương Nghị và Hà Ý Khiêm. Nhưng xem ra cả hai người đều tỏ ra không hề vui lên tí nào, mặc dù khi gặp mặt nhau, cả hai vẫn chào nhau là Anh Cả, A Ngũ khiến Hoàng Phi rất tức giận, bụng thầm nghĩ rốt cuộc hai người có coi tôi là anh em không? Định coi tôi là đồ ngốc hả? Tưởng rằng tôi không biết hai người đang đấu với nhau vì “quả dưa chuột xanh” đó à?

Hoàng Phi gầm lên với Hà Ý Khiêm, “A Ngũ này, cậu đừng có giả vờ nữa. Cậu tưởng rằng tôi không biết chuyện cậu bị ông già chửi cho một trận ư? Đừng trách anh Hai này nhiều lời, dù sao thì chúng ta cũng là anh em với nhau từ lâu, tính khí Anh Cả thế nào cậu còn chưa biết hay sao? Đừng nói cậu, mà ngay cả ông già cậu cũng phải dè chừng anh ấy!”

Nhưng dù cho Hoàng Phi mắng thế nào thì Hà Ý Khiêm vẫn cứ sầm mặt lại chẳng nói chẳng rằng. Hoàng Phi mắng khô cổ họng, không những cơn tức giận trong lòng không hề vơi đi chút nào, ngược lại nhìn vẻ mặt ấy của Hà Ý Khiêm lại càng thêm tức, thế là đứng dậy phũ áo bỏ đi sau khi nói, “Được rồi, tôi mặc hai người đấy. Cậu thích như thế nào thì cứ việc!”

Nói thì nói vậy chứ làm sao mà mặc kệ cho được. Không thuyết phục được Hà Ý Khiêm thì chỉ còn cách tìm gặp Phương Nghị. Hoàng Phi đã phải tốn không ít nước bọt, nói xa nói gần, khuyên nhủ Phương Nghị đừng chấp với Hà Ý Khiêm. Phương Nghị không sa sầm mặt và im lặng như Hà Ý Khiêm, nhưng lại chỉ trả lời một cách bình thản, “Hoàng Phi, tình cảm của cậu tôi rất biết. Không phải là tôi không bỏ qua cho A Ngũ, mà là cậu ta cứ nhất quyết gây sự với tôi đấy chứ!”

“Đại ca, cậu ta là đồ gàn dở, anh chấp với cậu ấy làm gì?”

Phương Nghị cười lạnh lùng, “Hoàng Phi, chuyện này không liên quan gì đến cậu, cậu xen vào làm gì.”

Hoàng Phi bực tức vò đầu bứt tai, “Đại ca, tình cảm anh em chúng ta luôn rất tốt, thế mà bây giờ lại xích mích với nhau vì chuyện này,

em thực sự thấy không cam lòng! Chỉ vì con nhỏ còn lông tơ Sở Dương ư?” Nhìn thấy mặt Phương Nghị tối sầm lại, Hoàng Phi vội ngượng ngịu cười, “Đại ca, đừng giận nữa.”

Mặt Phương Nghị dịu lại, quay đầu nhìn ra đường phố ngoài cửa sổ, một hồi lâu mới khẽ nói, “Cậu Hai này, cậu vẫn chưa gặp được người khiến cho cậu rung động phải không? Khi nào cậu gặp được rồi, cậu sẽ hiểu. Có rất nhiều việc không thể nói ra rõ ràng được.”

“Đại ca, chuyện của A Ngũ làm có phần không đáng hoàng, cậu ấy đều giấu ông già. Anh cũng nên nhẹ tay thôi, dù sao mấy đứa ít tuổi ấy cũng là những người anh em tốt cả và cũng không phải dễ dàng mà có được. Làm căng như vậy để làm gì?”

Phương Nghị nửa cười nửa không nhìn Hoàng Phi, “Những lời này sao tôi nghe thấy nó không giống với phong cách của cậu trước đây nhỉ? Cậu đừng bận tâm nữa, nếu có thời gian hãy tìm A Tam, A Tứ, bọn chúng chắc là nhớ cậu lắm đấy!”

“A Tam, A Tứ? Gần đây anh vẫn liên lạc với chúng nó à?” Hoàng Phi hỏi.

Phương Nghị cười, không khẳng định cũng không phủ định.

Tiếp tục vấp phải cách phản ứng mềm mỏng của Phương Nghị, Hoàng Phi lại càng thấy tức giận, càng thấy câu nói “đàn bà là họa” là rất đúng. Trước khi “quả dưa chuột xanh” ấy xuất hiện, tình cảm huynh đệ của bọn họ rất tốt. Sau khi “quả dưa chuột xanh” xuất hiện, hai người anh em tốt của nhau đã chia rẽ. Đó chẳng phải là “hồng nhan họa thủy” là gì? Nhưng “quả dưa chuột xanh” liệu có xứng là hồng nhan hay không, Hoàng Phi không rõ nữa.

Thế nên, Hoàng Phi đem mọi tội lỗi đổ hết lên đầu Sở Dương. Có lần lái xe đi ngang qua trường đại học H, trong lúc kích động anh ta đã lái xe vào trong trường. Nhưng khi gặp Sở Dương rồi thì lại không dám nổi giận. Anh ta không dám chọc tức Anh Cả, nhưng cũng lại không muốn đắc tội với A Ngũ, nên chỉ còn biết trừng mắt lườm Sở Dương một cái thật dữ dằn, rồi chỉ vào cô tức giận gào lên, “Không biết tôi lên cơn gì mà đưa cô tới chỗ Anh Cả. Nếu biết sớm cô là một vụ đàn bà giỏi gây rắc rối thế này thì tôi...” Hoàng Phi tức giận đi đi lại lại, rồi sau đó chấp hai tay lại, nói với Sở Dương về bất lực, “Bà nội, tôi xin bà, bà rón tay làm ơn làm phúc cho con nhờ!”

Sở Dương không nói gì chỉ nhìn anh ta với ánh mắt lạnh lùng.

Nhìn biểu hiện ấy của Sở Dương, Hoàng Phi thực sự là hết cách, không hiểu vì sao cả ba người này đều có thái độ ngang bướng giống nhau đến vậy! Anh ta chẳng muốn nói lại nữa, chỉ thốt ra một câu thể hiện sự bất lực của mình trước khi quay người bỏ đi, “Đúng là chỉ có tôi mới rối hơi mua cái bực vào mình!”

Phạm Tiểu Quyên từ phía sau chạy lên, vẫn chưa hết vẻ lo lắng nghi ngại trước thái độ vừa rồi của Hoàng Phi, khẽ hỏi Sở Dương, “Rốt cuộc là cậu đắc tội với ai vậy?”

Sở Dương mỉm cười, không trả lời. Đến cô cũng còn không rõ thì sao có thể trả lời Tiểu Quyên được? Chỉ có điều từ xưa tới nay chưa bao giờ cô nghĩ tới chuyện gây sự với ai, nhưng vì sao bọn họ lại vẫn không chịu buông tha cho cô?

Hà Ý Khiêm vẫn cứ xuất hiện, thỉnh thoảng anh ta lại mời cô đi ăn cơm, hoặc bảo cô cùng đi dạo với anh ta trong vườn trường, cùng ôn lại những chuyện thú vị hồi còn nhỏ giữa hai người, nhưng tuyệt đối không nhắc một chữ nào đến chuyện giữa cô và Phương Nghị.

Kể từ sau đêm ấy, Phương Nghị bỗng nhiên thấy rất lưu luyến với căn phòng nhỏ cũ nát của Sở Dương. Lúc đầu còn cách hai ba ngày mới ngủ lại ở chỗ cô một đêm, nhưng sau đó anh đã mang những đồ dùng thường ngày và cả quần áo đến chỗ Sở Dương.

Buổi tối nếu không phải đi dự tiệc tiếp khách, Phương Nghị sẽ đến trường đón Sở Dương, Sở Dương không biết nấu nướng, hơn nữa căn phòng mà cô trọ cũng không có dụng cụ nhà bếp, vì vậy hai người thường ăn cơm tối ở bên ngoài rồi mới về. Có tới mấy lần Sở Dương không nên được đã phải ngầm cho Phương Nghị biết về điều kiện rất kém của căn phòng trọ và nếu anh muốn cô ở bên anh thì cô sẵn sàng tới ở chỗ anh.

Phương Nghị nghe cô nói thế chỉ mỉm cười, sau đó nói là không cần, bởi vì chỗ của anh xa trường, ở đây Sở Dương đi học sẽ tiện hơn, giả sử buổi tối anh bận không đến đón cô được thì cô vẫn có thể tự đi về.

Trong lòng Sở Dương cứ cảm thấy có một nỗi bất an mơ hồ. Cô đã phải sống trong tình trạng cô độc khá lâu và đã quen ở một mình. Bây giờ tự nhiên có thêm một người nên cô cảm thấy không yên tâm, nhưng có lẽ cái chính là cô thấy mình đang dần dần thích ứng với sự tồn tại của Phương Nghị.

Sáng chủ nhật, khi Sở Dương tỉnh dậy thì đã gần mười giờ. Phương Nghị vẫn đang ngủ rất ngon. Sở Dương nhìn lên trần nhà nghĩ linh tinh một hồi, sau đó mới ngồi dậy vén rèm cửa sổ lên. Ánh nắng mặt trời gay gắt rọi vào trong phòng, Phương Nghị khẽ lau bàu, rồi lại trở mình tiếp tục ngủ. Sở Dương thấy hơi buồn cười, lần đầu tiên cô phát hiện thấy anh giống như một đứa trẻ lười biếng.

Sở Dương bước tới kéo tấm thảm mỏng trên người anh, cười gọi, “Dậy thôi, con sâu lười. Mặt trời chiếu hết lên người rồi.”

Phương Nghị trở mình nhìn Sở Dương, trong giây phút ấy anh thấy nụ cười của cô còn rạng rỡ hơn cả mặt trời ở phía sau khiến anh thấy hoa mắt. Anh giơ tay kéo mạnh cô vào lòng, “Nhóc, em đã quá rầy chồng em rồi đấy nhé, sẽ có ngày em hối hận cho mà xem!”

Thanh niên nam nữ, đêm đêm ngủ cùng nhau, khó tránh khỏi những cử chỉ âu yếm. Nhưng cứ đến giây phút quan trọng nhất thì cô lại đờ người ra như một khúc gỗ. Anh không muốn làm tổn thương cô, vì thế đành cố chịu cơn giãy vò của chính mình.

Sở Dương đỏ mặt nhìn Phương Nghị, định đẩy anh ra, nhưng thân hình to lớn mạnh mẽ của anh đã đè xuống khiến cô ngạt thở, “Dậy

đi, nhanh lên!”

Phượng Nghị cười, hôn chụt một cái lên môi cô rồi mới ngồi dậy và ghé sát vào tai cô khẽ nói, “Vừa rồi em cười rất xinh, anh thấy còn rạng rỡ hơn cả ánh mặt trời!”

“Dậy đi, đồ hư!” Sở Dương ngồi dậy đi ra phòng ngoài, “Anh cứ nằm lười đó đi, em mặc kệ anh đấy!”

Phượng Nghị vươn vai, sau đó lại nằm xuống giường thật.

Sở Dương hét cách dành đi nửa mặt đánh răng trước, đúng lúc cô đang đánh răng thì có tiếng gõ cửa, cô mở cửa ra và sững sờ.

“Mẹ! Sao mẹ lại đến đây?” Sở Dương cuống quýt, không ngờ mẹ cô lại tìm được đến đây. Cô đưa địa chỉ cho mẹ thật, nhưng vì giận mẹ nên cô mới chuyển chỗ trọ ở đây, còn mẹ cô thì chưa bao giờ tới chỗ cô trọ.”

“Trên đời này chỉ có những đứa con nhẫn tâm, chứ chẳng khi nào có cha mẹ nhẫn tâm!” mẹ của Sở Dương vừa thở hổn hển vừa nói. Bà vừa phải leo cầu thang lên đến tầng năm. Bà nhét túi hoa quả vào lòng Sở Dương, mắng, “Vi cái đồ cứng đầu là mày không còn nghĩ gì đến chuyện về nhà nữa, nên mẹ mới phải lặn lội đến đây!”

Vừa nói mẹ Sở Dương vừa định đi vào bên trong, nhưng lại thấy cô con gái vẫn ôm túi hoa quả và đứng chắn ở cửa, không có vẻ gì là nhường lối đi cho mẹ. Trong lòng bà cảm thấy có chuyện gì đó không mấy tốt đẹp, nhìn sang mặt Sở Dương thì lại thấy vẻ luống cuống không giấu nổi trên đó, vì vậy mỗi ngày vực trong lòng bà lại càng tăng, bà đẩy mạnh Sở Dương sang một bên và bước vào.

Nhìn thấy mẹ cứ ngó quanh quất, Sở Dương vội ấn mẹ ngồi xuống ghế, “Mẹ, mẹ hãy ngồi xuống nghỉ một lát đi!”

Nhưng đời nào bà chịu ngồi, bà gạt con gái và xông vào phòng ngủ.

“Mẹ...” Sở Dương cuống quýt chặn lấy cửa vào phòng ngủ, nhất định không cho mẹ bước vào, rồi cố nhấn nở cười, “Con vẫn chưa gấp chăn chiếu, bữa bọn lăm, mẹ ngồi ngoài đi mà!”

Nhưng đã đến lúc đó rồi thì đời nào mẹ cô còn chịu tin nữa, bà kiên quyết gạt Sở Dương và mở toang cửa ra.

Trong phòng ngủ, Phượng Nghị vẫn chưa cài xong khuy áo, nhìn thấy mẹ Sở Dương đẩy mạnh cửa bước vào, anh có vẻ lúng túng, vội chào, “Bác gái!”

Mẹ Sở Dương không ngờ lại thấy Phượng Nghị xuất hiện ở phòng ngủ của con gái, nên vừa tức giận vừa bất ngờ, nhất là khi nhìn thấy chiếc giường bữa bọn, mặt bà trắng bệch, bà chỉ vào mặt Sở Dương hỏi bằng giọng run rẩy, “Con... trước đây con hứa với mẹ như thế nào?”

Sở Dương nhìn thấy mẹ như vậy cũng cuống quýt, vội chạy đến đỡ bà dậy, “Mẹ, mẹ nghe con nói đã...”

Mẹ Sở Dương gạt tay cô ra và vung tay giáng vào mặt cô một cái tát. Sở Dương sững sờ, Phượng Nghị cũng ngây người ra. Phản ứng của anh sau khi trấn tĩnh được, đó là kéo Sở Dương về phía sau và nói với mẹ của cô, “Bác, bác làm gì vậy?”

Nhìn thấy Phượng Nghị chặn trước mặt, mẹ Sở Dương càng thêm tức giận, tới mức không nói được thành lời, một lúc sau mới chỉ vào mặt Phượng Nghị nói, “Cút ngay! Tôi dạy con gái tôi, anh chớ có ngăn cản!”

“Cô ấy không chỉ là con gái của bác mà còn là người phụ nữ của cháu, cháu không cho phép bất cứ ai động đến cô ấy!” Phượng Nghị bình thản nói.

Mẹ của Sở Dương càng run lên vì tức giận, “Được, nó là người phụ nữ của anh, nó không phải là con gái tôi. Tôi không có đứa con gái làm mất mặt mẹ như thế, mới tí tuổi đầu đã làm những trò nhỏ nhăng với đàn ông...”

Mẹ Sở Dương càng nói càng tức giận, càng nói càng ác khẩu. Phượng Nghị nể bà là mẹ của Sở Dương nên cũng không dám nổi giận, mặt càng ngày càng trắng bệch. Không nghe thấy Sở Dương có động tĩnh gì, anh quay đầu lại lo lắng nhìn cô, cảnh tượng trước mắt làm anh giật thót mình.

Mặt Sở Dương trắng bệch đến thảm hại, người cô cứ run lên từng đợt, tay cô giữ chặt vạt áo, mắt đờ đẫn, cô nói bằng giọng run run, “Cháu không như vậy, cháu không như vậy... Cháu không mua chuộc lời kéo họ, đừng nói với mẹ cháu, đừng nói với thầy cô giáo, cháu không nói, không nói với ai...”

Phượng Nghị cuống quýt ôm cô vào lòng, “Không phải như vậy, anh biết là không phải như vậy, đừng sợ.” Cảm thấy cô mỗi ngày một run rẩy trong lòng mình, Phượng Nghị tức giận găm lên với mẹ Sở Dương, “Cô ấy là con gái bác, chẳng nhẽ bác không biết cô ấy là người như thế nào sao!”

Mẹ của Sở Dương cũng sợ hãi trước phản ứng của cô, bà sững sờ một lúc, rồi như sự tỉnh sau cơn tức giận, vội nắm lấy tay con, khóc và nói, “Sở Dương, con đừng làm mẹ sợ, là tại mẹ không tốt, con nhìn mẹ đi, đừng làm mẹ sợ...”

Mặt của Sở Dương chan chứa nước mắt, đôi mắt cô trống rỗng vô hồn, cô không nói gì nữa mà chỉ nghiêng chặt hàm răng, người cô rúm lại. Phượng Nghị cuống lên, sợ cô sẽ hủy hoại bản thân, nên ra sức bành miệng cô ra, Sở Dương cắn mạnh vào giữa ngón tay cái và ngón tay trỏ của anh đến ứa cả máu. Phượng Nghị cau mày cố nén cơn đau, ôm cô vào lòng, dịu dàng an ủi, “Không sao, một lát sẽ hết thôi, không ai biết đâu, không ai biết đâu.”

Một hồi lâu sau, Phương Nghị mới rón rén ra khỏi phòng ngủ, đóng cửa phòng và ngẩng đầu nhìn mẹ Sở Dương lúc đó đang ngồi đờ đẫn trên sofa.

Mẹ Sở Dương nhìn thấy Phương Nghị bước ra, vội đứng dậy, định đi vào trong xem Sở Dương thế nào thì bị Phương Nghị ngăn lại và khẽ nói, “Cô ấy đã ngủ rồi, bác chờ một lát nữa hãy vào. Có điều này cháu xin được thưa chuyện với bác.”

Nghe vậy, mẹ Sở Dương lại ngồi xuống, nhìn Phương Nghị với ánh mắt nghi ngại, “Có chuyện gì anh cứ nói đi. Nó là con gái tôi, không cần anh giả bộ từ bi nhân nghĩa ở đây!”

Phương Nghị mỉm cười bất lực và ngồi xuống phía đối diện, “Thưa bác, cháu biết là bác có những suy nghĩ không mấy tốt đẹp về cháu. Bây giờ cháu cũng không có ý định làm bác thay đổi những suy nghĩ ấy. Cháu chỉ muốn hỏi bác một số điều. Bởi vì có những điều cháu không thể trực tiếp hỏi Sở Dương được, nên cháu muốn được bác nói cho biết.”

Mẹ Sở Dương nhìn Phương Nghị vẻ lạnh lùng, hỏi với vẻ cảnh giác, “Chuyện gì?”

“Chuyện sáu năm về trước. Rốt cuộc đó là chuyện gì? Sao bác lại biết? Bà Hà đã tới tìm bác đúng không?”

Mẹ của Sở Dương như bị kim châm, đáp một cách nghi ngại, “Cậu nói linh tinh cái gì thế? Tôi không hiểu cậu đang nói tới chuyện gì?”

Phương Nghị không nói gì, chỉ nhìn bà vẻ lạnh lùng, một hồi lâu sau mới khẽ đáp, “Bác, vừa rồi bác cũng đã nhìn thấy đấy, tuy mọi người đều cố ý tránh chuyện này, nhưng từ lâu nó đã trở thành nỗi đau vò trong lòng Sở Dương. Nếu không giải quyết nó, mãi mãi nó sẽ đè nặng trong lòng cô ấy. Bác là người hiểu những thay đổi của cô ấy trong mấy năm qua hơn ai hết, chẳng nhẽ bác không thấy đau lòng vì việc này sao?”

Mẹ Sở Dương cúi đầu không nói gì, mỗi một lời nói của Phương Nghị đều như những nhát búa gõ vào lòng bà. Bà cũng đã từng thử dò hỏi căn nguyên từ Sở Dương, nhưng mỗi khi nhắc đến chuyện ấy, cô đều né tránh. Nếu không phải vì Sở Dương né tránh thì làm sao bà phải đến hỏi người đàn bà ấy. Câu trả lời làm bà không thể chấp nhận được, bà không tin, nhưng chuyện này dù thật dù giả thì cũng là điều mà gia đình bà không thể chấp nhận được. Vì vậy, bà chỉ còn cách lựa chọn xem nhẹ và quên nó đi, giống như con gái bà. Bà đã nghĩ, cứ giấu nó đi, không ai nhắc đến nó nữa, coi như nó chưa từng xảy ra.

Phương Nghị nói tiếp, “Nhưng theo những gì cháu được biết thì chuyện này có vấn đề. Cháu nghĩ, chắc bác cũng không muốn Sở Dương phải chịu nỗi oan ức lớn như vậy.”

“Cậu tưởng rằng tôi không biết con gái tôi bị oan ức hay sao?” Mẹ Sở Dương ngẩng đầu lên, nghiêng rằng, “Tôi biết con gái tôi không phải là đứa con gái như vậy. Nhưng người đàn bà ấy nói tới chuyện này vừa có tiền vừa có thế lực, cho dù Sở Dương bị oan uổng thì tôi cũng làm được gì? Chuyện làm to ra, con của họ thì có thể được đưa ra nước ngoài học, còn con tôi thì sao? Để nó luôn phải nghe những lời xâm xỉ bàn tán của người khác chẳng? Cậu nghĩ xem, sau này nó sẽ phải sống ra sao? Nó vẫn còn nhỏ, cho dù là bị oan thì chúng tôi cũng chỉ còn biết ngậm bồ hòn làm ngọt.”

Phương Nghị nghe, lông mày lại càng nhíu chặt hơn, “Cô ấy đã nói với bác như thế nào ạ?”

Mẹ Sở Dương ngây người, bà nhớ lại chuyện năm ấy, một cảnh tượng rất khó khăn lại hiện lên trong đầu bà, bà nhìn Phương Nghị không nói gì.

Phương Nghị cố kìm cơn giận dữ, cười lạnh lùng, “Bác không dám nói vì trong lòng bác không thể hoàn toàn tin tưởng ở con gái bác. Bác không hỏi Sở Dương mà đã lập tức định tội cô ấy. Chính vì thế mà bác luôn làm như không biết chút vào về chuyện này. Cũng chính vì bác không tin tưởng ở Sở Dương, nên khi xảy ra chuyện, cô ấy mới không dám nói với bác và đem tất cả những chuyện đó giấu trong lòng, chính điều ấy đã khiến cho tính cách của cô ấy có những thay đổi lớn.”

Mẹ của Sở Dương vẫn ngây người từ nãy đến giờ, đến lúc này bỗng gầm lên, “Cậu nói bậy! Sao cậu biết như vậy?”

“Sao cháu lại biết được ư?” Phương Nghị cười lạnh lùng, “Vì cháu tin cô ấy. Vì cháu muốn những người mắc nợ cô ấy phải trả bằng hết cho cô ấy! Bác không cần nói với cháu là người đàn bà ấy đã nói những gì với bác, vì cháu định nghe chính bà ta giải thích về chuyện này.”

Bà Hà không ngờ Phương Nghị lại hẹn gặp bà ở một nơi tầm thường như thế này. Là phu nhân của Thị trưởng thành phố, đã khá lâu rồi bà không tới những khu tập thể nhỏ. Ngẩng đầu nhìn lên những tòa nhà nhỏ rách nát trước mặt, bà càng thấy nghi ngờ, nếu không nhìn thấy chiếc xe sang trọng ở trước tòa nhà thì dù thế nào bà cũng không tin là Phương Nghị sẽ xuất hiện ở một nơi như thế này.

“Cậu cứ về trước đi, một lát nữa tôi sẽ gọi cậu.” Bà Hà nói với lái xe. Nếu để xe ở đây thì quá lộ liễu.

Bà Hà đi lên cầu thang, đứng trước cửa của căn phòng trên cùng và do dự một lúc, nhìn kỹ cánh cửa bằng gỗ một hồi lâu rồi mới đưa tay khẽ gõ lên đó. Người ra mở cửa đúng là Phương Nghị. Anh cười, “Bà Hà, mời bà ngồi tạm. Để cho phu nhân của Thị trưởng phải tới nơi này quả là rất áy náy.”

Bà Hà mỉm cười khẽ gật đầu, vừa mở cửa ra thì lại nhìn thấy có một phụ nữ trung niên đang ngồi trong đó. Bà hơi sửng người, cười với Phương Nghị bằng một nụ cười rất nhã nhặn lịch sự, rồi nói bằng giọng phàn nàn, “Sao cậu lại tìm một nơi như thế này?”

Phương Nghị cũng mỉm cười theo nhưng không trả lời câu hỏi của bà Hà mà chỉ nói, “Bà Hà, hôm nay không có việc gì khác đâu. Tôi

biết là bà đang muốn có những thứ trong tay tôi, Thị trường Hà chắc cũng mắt ăn mắt ngủ vì mấy thứ này.”

Bà Hà thờ ơ liếc nhìn mẹ Sở Dương, cười đáp: “Phương Nghị này, quan hệ của cháu với Hà Ý Khiêm chẳng phải trước đây rất tốt sao, sao bỗng dưng lại ra như thế? Chuyện ấy đúng là Ý Khiêm đã sai, cháu đừng so đo với nó, vì nếu làm căng ra thì quan hệ giữa hai gia đình chúng ta cũng sẽ rất không tốt! Chuyện này chắc lại là do một số người đang tìm cách chia rẽ mà thôi!”

Mẹ của Sở Dương vốn cũng đã định sẽ làm theo sự sắp đặt của Phương Nghị, chỉ nghe mà không nói gì. Nhưng nghe người đàn bà ấy nói vậy, tức giận tới đỏ cả mặt, “Bà nói ai chia rẽ hả?”

“Bác, bác đừng vội nóng.” Phương Nghị quay sang nói với bà Hà, “Bà Hà, hôm nay chúng ta nói chuyện không cần phải vòng vo. Bà cứ yên tâm, ở đây không có bất cứ một thiết bị theo dõi nào đâu, vì thế bà không cần phải nói những lời khách sáo xã giao. Có chuyện này tôi luôn thắc mắc, vì vậy tôi rất muốn hỏi bà. Chúng ta sẽ làm một cuộc trao đổi. Tôi cần những lời nói thật của bà, sau đó sẽ trao lại cho bà những thứ mà bà cần, từ đó về sau Thị trường Hà cứ việc kê cao gối mà ngủ ngon, bà thấy thế nào?”

Bà Hà nhìn mẹ Sở Dương, rồi lại quay sang nhìn Phương Nghị, sau đó trả lời dứt khoát, “Được, tôi bằng lòng! Có lẽ tôi đã hiểu một cách cơ bản những điều mà cậu muốn hỏi. Thực ra tôi vốn không muốn nhắc đến chuyện này, vì dù sao Sở Dương cũng là con gái, hơn nữa tôi cũng là người được chứng kiến sự lớn lên của con bé, chuyện đến nước này tôi xót xa hơn bất cứ ai.”

Sau đó bà Hà quay sang nói với mẹ Sở Dương, “Chị, tôi biết tâm trạng của chị, tôi cũng luôn nghĩ rằng con bé sẽ trở thành con dâu của tôi. Nhưng đã xảy ra chuyện như vậy, nên con bé không thể nào bước vào cửa nhà họ Hà chúng tôi được nữa, cho dù anh chị có oán trách thì tôi cũng chẳng còn cách nào khác.”

Mẹ Sở Dương thấy bà Hà có ý ngầm cho Phương Nghị biết chuyện trước đây bà có ý định trèo cao, tức giận đến run người, nên đã chỉ vào bà ta mà gầm lên, “Bà nói bừa! Tôi chưa bao giờ có ý định gả con gái cho nhà các người!”

“Thế sao?” Bà Hà đáp với vẻ coi thường, “Thế thì vì sao Sở Dương lại cứ bám riết lấy con trai tôi?”

“Chuyện của mọi người tôi không cần biết.” Phương Nghị đột nhiên cắt ngang lời của họ, “Tôi chỉ muốn nghe chuyện sáu năm trước. Bà Hà, bà có thể nói cho tôi biết sự thật về chuyện đó không?”

Bà Hà nhìn mẹ Sở Dương, “Chuyện đã qua rồi, sao lại còn muốn nhắc lại? Lúc ấy Sở Dương còn trẻ dại, làm sai cũng là điều dễ hiểu. Cháu nó cũng đã sửa chữa rồi, sao lại không để cho nó một cơ hội được làm lại từ đầu?”

Phương Nghị cười lạnh lùng, “Cuộc trao đổi của chúng ta là, đổi những thứ tôi có trong tay lấy những lời nói thật của bà, bà có làm hay không?”

Bà Hà nghiêng rặng, “Thôi được, nếu cậu cứ kiên quyết như vậy thì tôi đồng ý.”

“Vậy thì được, bà chờ một chút.” Phương Nghị quay người đi vào phòng ngủ.

Sở Dương đã tỉnh dậy từ lâu, cô nghe rất rõ những lời đối thoại bên ngoài. Cô ngồi bó gối trên giường, nhìn Phương Nghị bằng đôi mắt đờ đẫn vô hồn.

Phương Nghị quỳ xuống trước giường, mỉm cười dịu dàng với cô, khẽ hỏi, “Em có tin anh không?”

Sở Dương ngậy người nhìn anh, không nói gì.

Phương Nghị chìa tay ra, “Nếu em tin anh thì hãy đi với anh, anh sẽ đưa em đi đối diện với hiện thực. Chúng ta sẽ nói thật rõ ràng về những việc trước kia, những ai nợ em, chúng ta sẽ đòi lại bằng hết.”

Một hồi lâu sau, Sở Dương mới đặt tay vào lòng bàn tay của Phương Nghị nhưng vẫn chưa hết vẻ nghi ngại. Phương Nghị nắm chặt lấy bàn tay cô, mỉm cười khích lệ, sau đó bế cô ra khỏi phòng ngủ.

Nhìn thấy Phương Nghị bế Sở Dương từ trong đi ra, bà Hà sửng sò, nhưng sau đó trấn tĩnh lại, nhìn họ bằng con mắt lạnh lùng.

“Được rồi, bà Hà, xin bà hãy kể lại chuyện ấy một lần. Trước mặt Sở Dương và mẹ cô ấy, bà hãy nói lại một lần nữa!” Phương Nghị lạnh lùng nói.

“Phương Nghị, cần gì phải làm như vậy? Trước mặt Sở Dương cậu hà tất phải hỏi lại?”

Phương Nghị lim dim mắt nhìn người phụ nữ quý phái trước mặt, khoe miệng nhếch nụ cười lạnh lùng, “Đề nghị bà hãy nói đi!”

Bà Hà nhìn Phương Nghị, thờ dãi, “Thôi được, nếu cậu nhất định hỏi thì tôi cũng chỉ còn cách nói ra mà thôi. Buổi chiều sáu năm trước, tôi có việc phải về nhà, đúng lúc ấy thì nhìn thấy Sở Dương và Hà Ý Khiêm, à, còn có cả hai người bạn của Ý Khiêm nữa. Mấy đứa bọn chúng đều đã uống say, cảnh tượng...” Bà ta dừng lại một lúc, làm ra vẻ rất khó nói tiếp, lúng túng nhìn Sở Dương, “Đúng là không thể nào tưởng tượng được. Tôi không ngờ mấy đứa trẻ ấy lại hư đến mức ấy. Sau đó người giúp việc trong gia đình nói với tôi, đây không phải là lần đầu tiên bọn chúng như vậy. Lúc đó tôi đã rất sửng sò, nghĩ tới tương lai tiền đồ của chúng, thấy chỉ còn cách giấu kín chuyện này, đồng thời đưa Ý Khiêm ra học nước ngoài.”

“Bà nói láo!” Mẹ Sở Dương phẫn nộ, “Con gái tôi không phải là đứa như vậy!”

Bà Hà không thèm để ý đến lời nói của mẹ Sở Dương, chỉ nhìn Sở Dương với con mắt áy náy, “Sở Dương, tại lúc đó cô đã không giải quyết tốt, không nên dọa cháu là sẽ nói với cha mẹ và thầy cô giáo cháu. Nhưng cũng chỉ vì cô nghĩ cho cháu. Cô sợ cháu trẻ người non dạ, đem chuyện này nói ra ngoài, Ý Khiêm và mấy đứa bạn nó là con trai thì không sao, nhưng cháu là con gái, sau này lớn lên sẽ thế nào!”

“Cháu không như vậy!” Sở Dương co rúm lại trong lòng Phương Nghị, cảnh tượng mấy năm trước lại một lần nữa xuất hiện trước mắt cô, tay cô túm chặt lấy gấu áo của Phương Nghị, cô ngẩn rưng nói, “Từ trước tới giờ cháu chưa khi nào làm chuyện bậy bạ với bọn họ.”

Mặt bà Hà lộ vẻ kinh ngạc, sau đó cười vẻ coi thường, “Một đứa con gái như cháu sao toàn nói những lời dối trá như thế! Cháu không như vậy? Người giúp việc trong nhà đã nhìn thấy các cháu làm chuyện ấy mấy lần rồi, thế mà cháu vẫn không chịu nhận!”

Mẹ của Sở Dương nổi cơn thịnh nộ, “Tôi xé nát cái mồm bà cho mà xem!” Nói xong liền xông về phía bà Hà. Bà Hà vội tránh sang bên, giơ tay tóm lấy tay mẹ Sở Dương, cảnh tượng lúc ấy thật hỗn loạn.

“Dừng cả lại ngay!” Phương Nghị gầm lên và nhìn hai người bằng con mắt rất lạnh lùng, trong khi đó tay anh lại càng ôm chặt Sở Dương hơn. Anh quay sang nói với mẹ Sở Dương, “Bác, bác ngồi xuống đi, chờ sau khi cháu nói xong thì bác hãy ra tay.” Sau đó anh lại hỏi mẹ Hà Ý Khiêm với giọng lạnh lùng, “Hai cậu con trai khác cũng có mặt ở đó hôm ấy mà bà nói tới, là con trai nhà họ Tống và con trai nhà họ Triệu đúng không?”

Bà Hà sửng người, nhìn Phương Nghị vẻ lo ngại, sao cậu ta lại biết hai đứa ấy nhỉ?

Phương Nghị cười châm biếm, “Bà Hà, có lẽ bà chỉ biết Hà Ý Khiêm gọi tôi là Anh Cả, bà có biết tôi gọi cậu ấy là gì không?”

Bà Hà lắc đầu, bà biết quan hệ giữa con trai bà và Phương Nghị rất tốt, và hình như còn có một người tên là Hoàng Phi nữa, hình như bọn chúng đều gọi cậu ta là Anh Cả.

“A Ngũ, tôi gọi cậu ta là A Ngũ. Hoàng Phi là A Nhị. Còn hai cậu con nhà họ Tống và họ Triệu là A Tam và A Tứ.” Phương Nghị bình thần tiếp, “Rất tình cờ là, cách đây ít ngày tôi có gọi điện thoại cho A Tam, nhưng những điều mà cậu ấy kể lại khác hẳn với những gì bà nói. Cậu ta kể, lúc đó bọn họ uống rượu xong thì đưa A Ngũ về, A Ngũ nói lên gác lấy ít đồ, một lát sau thì họ nghe thấy có tiếng con gái kêu cứu ở trên đó, thế là hai người bèn chạy lên và nhìn thấy A Ngũ đang định cưỡng đoạt người con gái ấy.”

Nét mặt bà Hà biến sắc, bà run rẩy nói, “Chuyện này... sợ rằng bọn họ và Sở Dương đã thông đồng với nhau. Nếu bọn họ có ý đồ tội cho Ý Khiêm chẳng phải đó là chuyện rất dễ dàng sao?”

“Thế sao?” Phương Nghị cười châm biếm, “Nếu bà đã nghĩ như vậy thì mời bà hãy mở cửa ra và nghe người ở ngoài nói những gì?”

Bà Hà giật mình, sau đó không sao giữ được bình tĩnh nữa, tay bà cứ run lên. Bà mở cánh cửa gỗ ra thì nhìn thấy Hà Ý Khiêm đứng ngoài đó.

Hà Ý Khiêm đứng ngoài cửa, ngẩng đầu nhìn mẹ mình, ánh mắt anh chứa đầy vẻ đau khổ và thất vọng, một hồi lâu mới cất được thành lời, “Mẹ”, rồi cổ họng như bị vật gì đó chặn cứng lại, khó khăn lắm anh mới nói tiếp được, “Vì sao phải làm như vậy? Rõ ràng mẹ biết chuyện không như thế, rõ ràng mẹ biết đó là lỗi của con cơ mà?”

Bà Hà lặng lẽ nhìn con trai, không ngờ sự che chở của mình dành con con lại làm tổn thương con đến như vậy. Bà thở dài, đứng thẳng người, quay lại nói với Phương Nghị. “Đúng thế, đúng là tôi đã nói dối. Lúc ấy tôi đã vu khống cho Sở Dương, nói là nó đã quyến rũ con trai tôi và hai đứa con trai khác. Tôi còn dọa Sở Dương là nếu nó nói cho người khác biết chuyện này thì nó sẽ mất đường làm người. Tôi chỉ muốn bảo vệ con trai mình, tôi không muốn nó bị hủy hoại trong tay của Sở Dương.”

Phương Nghị cười lạnh, “Vi để bảo vệ con trai mà bà đã đe dọa một cô bé mười bốn tuổi, và để cho cô bé ấy phải mang tội danh đó!”

Bà Hà tránh ánh mắt của Phương Nghị, gật đầu, rồi quay sang nói với mẹ Sở Dương lúc đó đang khóc không thành lời, “Chị, là tôi có lỗi với chị và cháu. Mọi người có thể oán hận tôi, nhưng Hà Ý Khiêm thì không hề biết chuyện này, xin mọi người đừng trách nó.”

“Vi con ư? Vi con ư?” Hà Ý Khiêm đau khổ thốt lên, thế mà anh đã từng oán hận cô, vì cho rằng cô định tố cáo ba người bọn họ, thì ra mọi chuyện lại nực cười đến thế, nỗi oán hận của anh đã được hình thành từ chính những lời dối trá của mẹ mình!

Hà Ý Khiêm bước tới trước mặt Sở Dương rồi từ từ quỳ xuống, nhìn vào cô đang trong cơn run rẩy, khẽ nói, “Sở Dương, hãy nhìn anh đi được không? Hãy nhìn anh đi!”

Sở Dương rút tay lại, ôm chặt lấy lưng Phương Nghị và vùi đầu vào lòng anh, như thế cô sẽ được an toàn hơn. Đúng thế, chỉ có trong lòng anh, sức nóng từ cơ thể anh mới làm cho cô cảm thấy an toàn. Cô cứ ôm anh như vậy và cuối cùng thì chìm trong giấc ngủ lơ mơ, đến cả chuyện hai mẹ con nhà họ Hà rời đi lúc nào cô cũng không biết.

Giấc ngủ ấy rất ngon, khi cô tỉnh dậy thì đã là chiều muộn.

Phương Nghị dựa vào đầu giường, cười tủm tỉm nhìn cô, ánh mắt anh dịu dàng và sâu lắng. Sở Dương thấy tay của mình vẫn ôm chặt lấy lưng anh, bắt giác đỏ mặt lên. Cô đang định khẽ rút tay về, nhưng vừa mới động đậy thì đã bị Phương Nghị giữ chặt lấy.

“Em dậy rồi à?” Phương Nghị cười khẽ hỏi.

Sở Dương gật đầu, “Mẹ em đâu?”

“Mẹ em thấy em ngủ say nên đã về rồi.”

Sở Dương hơi ngạc nhiên, ngẩng người nhìn Phương Nghị. Không ngờ mẹ lại ra về như thế! Mẹ đã yên tâm giao mình cho Phương Nghị? Việc này không giống với phong cách của mẹ!

Phương Nghị đã đoán được suy nghĩ của Sở Dương, anh nhướn mày cười, “Bà cũng định bảo anh đi, nhưng nhìn thấy em cứ ôm chặt lấy anh không chịu rời nên lại bảo anh ở lại chăm sóc em.”

Nhìn thấy Sở Dương đỏ mặt cúi đầu không nói gì, Phương Nghị cảm thấy hơi buồn cười, cô nhóc này dù gì cũng vẫn có sự e thẹn của con gái. Anh đưa tay vén mấy sợi tóc mai đang xoa xuống mặt cô, cười tình nghịch, “Có phải bây giờ em đang rất xúc động, đúng không?”

“Sao cơ?” Trong chốc lát Sở Dương không hiểu, “Xúc động gì cơ?”

Phương Nghị cười, “Cảm giác an toàn khi ở bên một người đàn ông lớn tuổi! Nhìn em ngủ cứ như một chú lợn con ấy, lại còn ngáy nữa chứ!”

Ngáy? Sở Dương tròn mắt, mình mà lại ngáy ư? Cô nhìn Phương Nghị không dám tin, nghĩ bụng chắc chắn là Phương Nghị đang trêu mình.

Phương Nghị cũng nhìn cô, gật đầu thông cảm. Vừa nãy cô đã ngủ rất ngon, có lẽ cô đã ngáy thật.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy, bầu không khí mỗi lúc một khác thường. Khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn mấy phân, Sở Dương run rẩy khép đôi hàng mi lại, thì bỗng nhiên có tiếng chuông điện thoại. Sở Dương giật mình sức tỉnh, định nhắc máy điện thoại đang để ở đầu giường, nhưng bị Phương Nghị giữ tay lại, mặc cho tiếng chuông điện thoại cứ réo, anh cúi xuống hôn lên đôi môi cô.

Tiếng chuông điện thoại vẫn không thôi, xem ra người ở đầu dây bên kia rất kiên trì, nhưng cuối cùng vẫn không thắng nổi Phương Nghị.

Tĩnh Chi tức giận nhìn chiếc di động, làu bàu, “Con nhỏ này, bạn cái gì không biết, đến điện thoại mà cũng không nghe!”

Tĩnh Chi gọi điện cho Sở Dương không phải là vì tình cảm yêu quý, mà vì cô quan tâm đến chuyện rắc rối giữa cô em họ với gia đình xung quanh chuyện hôn nhân của nó. Hơn nữa, hôm nay cô đang bị bỏ rơi nên cảm thấy rất vô vị. Ông Dụ Hàm phải đi dự tiệc vì công việc, không tiện để cô đi cùng. Tiêu Tiêu và Tường Tư Thừa đang quán quýt với nhau, chắc cũng không tiện để Tĩnh Chi xuất hiện. Khó khăn lắm Tĩnh Chi mới ra được quyết định mời cô em họ đi ăn, không ngờ nó lại không nghe máy.

“Chán thật!” Tĩnh Chi ngửa mặt lên thờ dài, đến cả mời đi ăn mà cũng không tìm được người. Cô cũng đã định ở nhà, nhưng nghĩ đến việc phải đối diện với mẹ và việc mẹ sẽ túm lấy cô mà hỏi về Ông Dụ Hàm, cô lại cảm thấy phiền lòng. Bà mẹ cô cũng thật là, tóc của con gái chỉ cần túm một chút là được rồi, đằng này lại cứ muốn cuộn chặt không buông, nếu thế thì đầu tóc có nhiều đến mấy cũng không thể chịu nổi.

Đến tối thì Tĩnh Chi hết chịu nổi, cho di động và ví tiền vào túi, xỏ chân vào đôi giày vải và ra khỏi nhà. Khi cô vừa xuống tới cầu thang thì chuông điện thoại vang lên, người gọi đến là Dương Lôi. Tĩnh Chi do dự, một lúc sau vẫn chưa quyết định được là có nên nghe hay không. Kể từ hôm mắng nhiếc Dương Lôi và bạn gái của anh bên bờ sông đến giờ, họ không liên lạc với nhau nữa, không hiểu hôm nay anh gọi điện tới có việc gì?

Tiếng chuông đổ dồn một hồi rồi tắt. Tĩnh Chi bắt giác thờ phào, tuy đã nghĩ kỹ và thấy rằng tình cảm của cô trước đây đối với Dương Lôi chỉ là sự say mê, nhưng bây giờ cô vẫn không thể nào đối diện với anh như không có chuyện gì. Nếu có thể, Tĩnh Chi mong rằng trên đời này đừng có một người tên là Dương Lôi ấy, nhưng vậy cô sẽ không phải cảm thấy xấu hổ vì những hành động si mê của mình.

Một mình đi dạo phố thật là vô vị, Tĩnh Chi đi loang quanh một lúc thì không nén được gọi điện thoại cho Ông Dụ Hàm. Máy vừa được nối thông thì đầu dây bên kia vang lên giọng nói trầm trầm của anh, “Nhớ anh à?”

Hình như Ông Dụ Hàm rất thích thú với trò đùa này. Chỉ cần Tĩnh Chi gọi điện cho anh, thì câu đầu tiên bao giờ cũng là, “Nhớ anh à?”, còn nếu anh gọi cho Tĩnh Chi thì câu đầu tiên bao giờ cũng là, “Đã thấy nhớ anh chưa?” khiến Tĩnh Chi nghe mà phát phiền. Mặc dù biết rõ anh không nhìn thấy mình, nhưng cô vẫn không tránh khỏi đỏ mặt. Câu nói này quá thân thiết, hơn nữa giọng anh khi nói những câu này cũng rất cợt nhả, nghe mà cứ có cảm giác giống với giọng lưỡi của các anh chàng công tử ăn chơi.

“Không nhớ!” Tĩnh Chi trả lời, rồi tiếp đó bắt chước kiểu nói của Ông Dụ Hàm, “Không nhớ anh thì gọi điện cho anh làm gì?”

“Không nhớ anh thì gọi anh làm gì?” Quả nhiên Ông Dụ Hàm nói như vậy, và lại bật ra cùng lúc với Tĩnh Chi. Anh cười hi hi, rồi hạ giọng hỏi, “Em đang ở đâu vậy? Nghe như không phải ở nhà. T

